

güzel
leş-
ti-
ğin
o
yaz

Güzellik
bazı yazların
kaderinde var

güzelleştigim
o yaz

JENNY HAN

İngilizceden Çeviren: Banu TAYLAN ÖĞÜDÜCÜ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/548
ABG/264
AÇ/787
A/55

GÜZELLEŞTİĞİM O YAZ

Jenny Han

Orijinal Adı: *The Summer I Turned Pretty*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez
İngilizceden Çeviren: Banu Taylan Ögüdücü
Editör: Yeliz Üstü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Temmuz 2016
ISBN: 978 - 605 - 304 - 091 - 0
Sertifika No: 10905

Jenny Han © 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasu'lu Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınıp yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretخانه Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e - posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhazır Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

güzelleştigim
o yaz

JENNY HAN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

*Hayatımdaki tüm önemli kız kardeşlere,
özellikle de Claire'e...*

“Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum,” dedim.

O da neredeyse utangaçça, “Ben de,” dedi. Ve tereddüt etti. “Hâlâ benimle geliyor musun?”

Doğrusu bunu sormasına bile inanamadım. Onunla her yere giderdim. “Evet,” dedim. Dünyada sanki o andan başka hiçbir şey yoktu. Sadece biz vardık. Geçtiğimiz ve ondan önceki yazlarda olan her şey, bizi bu sonuca getirmişti. Şimdiye.

Birinci Bölüm

Yedi bin yıldır arabadaydık. En azından ben böyle hissediyordum. Erkek kardeşim Steven, büyükkannemizden daha yavaş araba kullanıyordu. Ayaklarımı arabanın ön paneline yaslamış, onun yanında oturuyordum. Annem de arka koltukta sızmıştı. Uyurken bile tetikte görünüyordu, sanki her an uyanıp trafiği yönetecekmiş gibi.

Steven'ı omzundan dürterek "Daha hızlı sür," dedim. "Şu bisikletli çocuğu geçelim."

Steven omzuyla elimi silkeledi. "Sürücüye hiçbir zaman dokunma," dedi umursamazca. "Ve şu pis ayaklarını torpidomdan çek."

Ayak parmaklarımı ileri geri oynattım. Bana oldukça temiz görünüyordlardı. "Senin torpidon değil. Bu araba çok yakında benim olacak, biliyorsun."

Steven alaycı bir şekilde, “Eğer ehliyetini almayı başarsan,” dedi. “Senin gibilerin araba kullanmasına izin verilmemeli.”

Pencereden dışarıyı işaret ederek “Şuna baksana,” dedim. “Tekerlekli sandalyedeki adam az önce bize tur bindirdi!”

Steven beni duymazdan geldi, ben de radyoyla oynadım. Sahile gitmekle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de radyo istasyonlarıydı. Bu radyo istasyonlarını da en az evimizdeki istasyonlar kadar iyi biliyordum ve Q94’ü dinlemek, içten içe sahilde olduğumu iyice kavramamı sağlıyordu.

En sevdiğim radyo kanalını buldum. Pop müzikten klasiklere ve hip-hop’a kadar her şeyi çalardı. Tom Petty, “Free Fallin”i söylüyordu. Ben de onunla birlikte şarkıya eşlik ettim. “*O Elvis’e hayran, iyi bir kız. Atları sever, bir de erkek arkadaşını.*”

Steven’ın radyo kanalını değiştirmek için uzattığı elini ittirek uzaklaştırdım. “Belly, sesin içimde arabayı okyanusa sürme isteği uyandırıyor,” dedikten sonra, direksiyonu sağa kırmış gibi yaptı.

Ben daha da yüksek sesle şarkı söylemeye başlayınca annem de uyandı. O da şarkıya eşlik etmeye başladı. İkimizin de sesi berbattı ve Steven da klasik Steven hareketiyle, iğrenirmiş gibi başını salladı. Kendisine sayıca üstün gelinmesinden nefret ederdi. Annemizle babamızın boşanmış olmasının onu en çok rahatsız eden kısmı, onun tarafını tutacak babam yanında bulunmadığı için, oradaki tek erkeğin kendisi olmasıydı.

Steven’a takılsam da kasabanın içinden yavaşça geçmemizi gerçekten umursamıyordum. Açıkçası bu araba yolculuğunu, bu anı seviyordum. Kasabayı, Jimmy’nin Yengeç Kulübesi’ni,

Putt Putt'u ve tüm o sörf dükkânlarını tekrar görmek. Sanki uzun süre sonunda eve dönmek gibiydi. Yazla ve yazın neler getirebileceğiyle ilgili milyonlarca vaadi içinde bulunduruyordu.

Eve giderek yaklaşırken, göğsümde o tanıdık kanat çırpmasını hissedebiliyordum. Neredeyse gelmiştik.

Camımı indirip havayı içime çektim. Hava tıpkı eskisi gibi kokuyordu. Saçlarıma yapış yapış hissi veren rüzgâr, tuzlu deniz esintisi... Hepsi tam olması gerektiği gibiydi. Sanki oraya gelmemi bekliyorlardı.

Steven beni dirseğiyle dürttü. Dalga geçercesine, "Conrad'ı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

İlk defa olarak cevabım olumsuzdu. "Hayır," diye çıktım.

Annem başını ikimizin koltuğunun arasından uzattı. "Belly, hâlâ Conrad'dan hoşlanıyor musun? Geçen yaz olanlara bakılacak olursa, Jeremiah'yla aranızda bir şeyler olabileceğini düşündüm."

"NE? Sen ve Jeremiah mı?" Steven midesi bulanırmış gibi yaptı. "Jeremiah'yla aranızda ne oldu ki?"

İkisine de, "Hiçbir şey," dedim. Göğsümden yukarılara doğru kızardığımı hissedebiliyordum. Kızarıklığımı örtecek denli bronz olmayı diledim. "Anne, iki insanın iyi arkadaş olması aralarında bir şey olduğu anlamına gelmez. Lütfen bu konuyu bir daha açma."

Annem arka koltukta geriye yaslandı. "Tamamdır," dedi. Sesinde, Steven'in da tekrar konuyu açamamasını sağlayacak bir netlik vardı.

Ama yanımdaki Steven olduğundan, bunu yine de denedi. "Jeremiah'yla aranızda ne oldu ki? Böyle bir şey söyleyip sonra açıklama yapmadan konuyu kapatamazsın."

“Unut gitsin,” dedim. Steven’a bir şey söylemek, ona sadece benimle dalga geçmesi için koz vermek olurdu. Hem anlatacak bir şey de yoktu. Hiçbir zaman, anlatacak bir şey olmamıştı.

Conrad ile Jeremiah, Beck’in oğullarıydı. Beck, Susannah Fisher’dı; eski adıyla Susannah Beck. Annem ona Beck diyen tek kişiydi. İkisi birbirini dokuz yaşından bu yana tanıyordu –birbirlerine kan kardeşim diyorlardı. Hem bunu kanıtlayacak yara izlerine de sahiplerdi –bileklerinde, kalbe benzer, aynı yara izinden vardı.

Susannah, ben doğduğumda, oğullarından birinin kısmeti olacağımı bildiğini söylemişti bana. Bunun kaderim olduğunu belirtmişti. Genelde böyle şeylere yorum bile yapmayan annem de bunun mükemmel olacağını ama tek eşliliğe geçmeden önce, en az bir iki aşkım olması gerektiğini söylemişti. Aslına bakılırsa, “Bir iki âşk...” demişti ama bu söz irkilmeme neden olmuştu. Susannah ellerini yanaklarıma koyup “Belly, sana en içten onayımı veriyorum. Oğullarımı başkasına kaptırmayı hiç istemem,” demişti.

Bebekliğimden, hatta daha ben daha doğmadan beri, Susannah’nın Cousins Sahili’ndeki yazlığına her yaz gidiyorduk. Bana göre Cousins, kasabadan çok, evden ibaretti. O ev benim dünyamdı. Orada sadece bize özel sahilimiz vardı. Yazlık, pek çok şeyden oluşurdu. Etrafında koşturduğumuz evi sarmalayan veranda, sürahilerce buzlu çay, akşamları girdiğimiz yüzme havuzu –ama en çok da oğlanlar.

Oğlanların aralık ayında nasıl göründüklerini hep merak ederdim. Onları yaban mersini rengi atkıları, boğazlı kazakları ve pembe yanaklarıyla bir Noel ağacının önünde hayal ederdim

ama bu görüntü sanki hep hatalı gibi gelirdi. Kış Jeremiah'sını ya da kış Conrad'ını bilmiyordum ve bilen herkesi de kıskanıyordum. Ben şıpidik terlikleri, güneşten yanmış burunları, mayoları ve kumu biliyordum. Peki ya onlarla ormanda kar topu savaşı yapan New England kızları? Arabanın ısınmasını beklerken onlara sokulan ya da dışarısoğukken oğlanların ısınsınlar diye montlarını verdikleri kızlar. Şey, belki Jeremiah bunu yapardı ama Conrad yapmazdı. Conrad asla bunu yapmazdı; onun tarzı değildi. Yine de bu adil değildi.

Tarih dersinde radyatörün yanına oturur, ne yaptıklarını düşünürdüm. Onlar da bir yerlerde ayaklarını radyatörün altına sokup ısıtıyorlar mıydı? Yaz için gün sayardım. Bana göre, kışın hiçbir önemi yoktu. En önemli olan yazdı. Tüm hayatım yazlardan ibaretti. Sanki hazirana dek, o evde, o sahilde olana kadar, yaşamaya başlamıyordum.

Conrad bir buçuk yaş farkla, oğlanların en büyüğüydü. Gizemli, karanlık bir çocuktur. Tamamıyla ele geçirilemez, ulaşılamaz. Çarpık bir gülümsemesi vardı ve kendimi hep o ağza bakarken bulurdum. Yamuk ağızlar, içinizde onları öpme, o çarpıklığı düzeltme isteği uyandırır. Belki de düzeltme değil ama... Bir şekilde kontrol etmek isterdiniz. Kendinizin yapmak. Conrad ile yapmak istediğim de tam olarak buydu. Onu kendimin yapmak istiyordum.

Jeremiah ise arkadaşımı. Bana karşı hep iyiydi. Hâlâ annesine sarılan, yaşı teknik olarak bunun için büyük olsa da hâlâ annesinin elini tutmak isteyen bir çocuk. Bundan utanmazdı da. Jeremiah Fisher, utanmaya vakit harcamayacak kadar eğlenmekle meşguldü.

Jeremiah'nın okulda Conrad'dan daha popüler olduğuna bahse girerdim. Eğer futbol olmasa, Conrad o kadar da önemli biri olmazdı. Bir futbol tanrısı değil de sessiz, dengesiz bir Conrad olurdu. Öyle olması hoşuma da gidiyordu. Conrad'ın yalnız olup gitarını çalmayı tercih etmesi hoşuma gidiyordu. Sanki tüm o aptal lise olaylarının üzerindeydi. *Conrad benim okuluma gitseydi futbol oynamaz, bunun yerine edebiyat dergisinde olur ve beni fark ederdi*, diye düşünmek hoşuma gidiyordu.

Sonunda evin önünde durduğumuzda Jeremiah ve Conrad ön verandada oturuyordu. Steven'in önüne eğilip kornayı iki kere çaldım; bunun yaz dilimizdeki anlamı, *gelin de bavullarımıza yardım edin millet*'ti.

Conrad artık on sekiz yaşındaydı. Doğum gününü yeni kutlamıştı. İnsan inanamıyordu ama geçen yazdan da uzundu. Saçları Jeremiah'nın uzamış saçlarının aksine, kulak hizasında kısa kesilmişti ve her zamanki gibi simsiyahtı. Jeremiah uzun saçla biraz dağınık görünüyordu ama iyi anlamda bir dağınıklık bu -1970'lerin tenisçileri gibi. Daha küçükken, saçları kıvrıcık ve sarıydı, yazın neredeyse platin sarısı olurdu. Jeremiah lülelerinden nefret ederdi. Conrad bir süre onu ekmek kabuklarının saçını kıvrıcık yaptığına inandırdığından, Jeremiah da sandviçlerin kenarlarını, kabuklarını yemeyi kesmiş, Conrad da onları mideye indirmişti. Jeremiah büyüdükçe saçlarının kıvrıcıklığı giderek azalmış, yerini dalgalıya bırakmıştı. Onun lülelerini özlüyordum.

Susannah, Jeremiah'ya küçük meleğim derdi. Jeremiah da kırmızı yanakları ve sarı lüleleriyle gerçekten bir meleğe benzerdi. Gerçi hâlâ kırmızı yanakları vardı.

Jeremiah'nın elinde bir megafon vardı. "Steve!" diye bağırdı.

Steven onlara doğru salınarak yürüyüp erkeklerin yaptığı gibi sarılırken, arabada oturup izledim. Hava tuzlu ve ıslaktı. Sanki her an deniz suyu gökten aşağı yağabilirmiş gibi. Ayakkabılarımın bağcıklarını bağliyormuş numarası yaptım ama aslında onlara ve eve biraz daha bakabilmek için biraz zaman kazanmak istiyordum. Ev büyük, gri ve beyazdı. Yoldaki diğer evlere çok benziyordu ama onlardan güzeldi. Tıpkı bir yazlığın olması gerektiği gibi olduğunu düşündüm. Ev gibiydi.

Sonra annem de arabadan çıktı. "Selam çocuklar. Anneniz nerede?" diye seslendi.

"Selam Laurel. Biraz kestiriyor," diye seslendi Jeremiah. Genelde, arabamız yaklaşır yaklaşmaz uçarak evden çıkardı.

Annem yaklaşık üç adımda oğlanların yanına yürüdü ve ikisine de sıkıca sarıldı. Annemin sarılışı da el sıkması gibi sıkı ve kuvvetliydi. Annem, güneş gözlüğü başının üzerine yerleştirilmiş hâlde, evin içinde gözden kayboldu.

Arabadan çıkıp sırt çantamı omzuma attım. İlk başta onlara doğru yürüdüğümü bile görmediler. Ama sonra fark ettiler. Hem de gerçekten. Conrad beni, alışveriş merkezindeki erkeklerin yaptığı gibi çabucak baştan aşağı süzdü. Bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı. Bir kez bile. Arabadaki yüz kızarıklığımın geri geldiğini hissettim. Jeremiah da iki defa baktı. Beni tanıyamamışçasına bakıyordu. Tüm bunlar sadece üç saniye içinde oldu ama bana çok daha uzunmuş gibi geldi.

İlk Conrad bana sarıldı ama bu, çok yaklaşmamaya özen gösteren, mesafeli bir sarılmaydı. Saçını yeni kestirmişti. Ensesindeki teni, bir bebeğinki gibi pembe ve taze görünüyor-

du. Okyanus gibi kokuyordu. Conrad gibi kokuyordu. Conrad, dudakları kulağımın yakınında, “Gözlüklü hâlini daha çok seviyordum,” dedi.

O lafı içimi acıttı. Onu ittirerek “Çok yazık. Lenslerim uzun süre çıkmayacak,” dedim.

Conrad bana gülümsedi. O gülümseme içime işliyordu. Gülümsemesiyle bunu her seferinde yapıyordu. Burnuma dokunarak “Sanırım yeni bir iki tane çıkmış,” dedi. Çillerimden ne kadar utandığımı bilirdi. Ama her seferinde de çillerime takılırdı.

Ardından Jeremiah beni neredeyse havaya kaldırarak sarıldı. “Belly Button* büyümüş!” diye sevinç çığlığı attı.

Güldüm. “Beni yere indir,” dedim. “Ter kokuyorsun.” Jeremiah yüksek sesle güldü. “Her zamanki Belly,” dedi ama bana kim olduğuma emin değilmiş gibi bakıyordu.

Başını yana eğerek “Sen de bir değişiklik var Belly,” dedi.

Kendimi şakaya hazırladım. “Ne? Lens taktım.” Ben de henüz gözlüksüz hâlime alışmamıştım. En iyi arkadaşım Taylor altıncı sınıftan bu yana beni lens takmam için ikna etmeye çalışıyordu, ben de sonunda onu dinlemiştim.

Jeremiah gülümsedi. “O değil. Sadece farklı görünüyorsun işte.”

Arabaya geri yürüdüm ve oğlanlar da beni izledi. Arabayı çabucak boşalttık ve işimiz biter bitmez bavulumla kitabımı alıp eski yatak odama doğru yöneldim. Odam, Susannah’nın çocukluk odasıydı. Duvarlar, rengi solmuş alacalı duvar kâğıdıyla kaplıydı ve içeride beyaz bir yatak odası takımı vardı. Çok

* Belly Button: Göbek deliği. Ç.N.

sevdığım müzik kutusu da oradaydı. Kutunun kapağını açtığınızda, Romeo ile Juliet'in eski versiyonunun müziği eşliğinde bir balerin dönerdi. Takılarımı o kutunun içinde tutardım. Odamla alakalı her şey eski ve soluktu ama ben bu hâlini severdim. Duvarlarda, dört direkli karyolada ve özellikle de o müzik kutusunda sırlar barındığını hissederdim.

Conrad'ı tekrar görmek, bana o şekilde bakması, bende tekrar nefes alma isteği uyandırmıştı. şifonyerimin üzerindeki pelüş kutup ayısını alıp göğsüme bastırdım. Adı Nane Junior'dı. Kısaca Junior.  kiz yatağımda Junior ile oturdum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sesini duyabiliyordum. Her şey aynıydı ama tam da aynı değildi. Bana birinin k  k kız kardeşi gibi değil de gerçek bir kızmışım gibi bakmışlardı.

İkinci Bölüm

12 YAŞINDA

İlk defa kalbim kırıldığında bu evdeydim. On iki yaşındaydım.

Oğlanların hep beraber olmadığı nadir akşamlardan biriydi. Steven ile Jeremiah atari salonunda tanıştıkları bazı oğlanlarla birlikte, gece balık avlamaya gitmişlerdi. Conrad canının gitmek istemediğini söylemişti, ben de tabii ki davet edilmemiştim. O yüzden o akşam sadece ikimiz vardık.

Şey, birlikte değildik ama aynı evdeydik.

Ayaklarımı duvara yaslamış, romantik bir kitap okuyordum ki Conrad içeri girdi. Durup “Belly, bu akşam ne yapıyorsun?” diye sordu.

Kitabımın kapağını hemen kapadım. “Hiçbir şey,” dedim. Sesimi fazla hevesli ya da heyecanlı çıkarmamaya çalışmıştım. Kapımı da odama uğraması umuduyla açık bırakmıştım.

Conrad, “Benimle deniz kıyısındaki tahta yola gelmek ister misin?” dedi. Sesi kayıtsız gibiydi. Fazla kayıtsız.

Beklediğim andı bu. Tam da buydu. Sonunda yeterince büyümüşüm. İçimden bir yanımda bunu biliyordu, hazır-
dı. Ben de onun gibi kayıtsız bir şekilde kitabımın üzerinden Conrad’a baktım. “Olabilir,” dedim. “Canım karamel kaplı elma çekiyor.”

Conrad, “Ben sana bir tane ısmarlarım,” dedi. “Acele edip giyin de gidelim. Annelerimiz sinemaya gidiyor, bizi yolda bırakırlar.”

“Tamam,” dedim.

Conrad gider gitmez kapımı kapayıp aynama koştum. Saçımın örgülerini açıp taradım. O yaz saçım uzundu ve neredeyse belime geliyordu. Ardından mayomu değiştirip beyaz bir şortla en sevdiğim gri tişörtümü giydim. Babam, o tişörtün renginin gözlerime uyduğunu söylerdi. Dudaklarıma biraz çilek aromalı parlaticı sürdüm. Dudak parlaticısının tüpünü, daha sonrası için cebime tıktım. Belki tekrar sürmem gerekirdi.

Arabada Susannah dikiz aynasından bana gülümseyip durdu. Ona, *lütfen kes şunu*, der gibi baktım ama aslında ben de ona gülümsemek istiyordum. Nasılsa Conrad hiç dikkat etmiyordu. Tüm araba yolculuğu boyunca camdan dışarı bakmıştı.

Susannah, “İyi eğlenceler çocuklar,” dedi ve ben kapımı kaparken bana göz kırptı.

Conrad ilk önce bana bir karamel kaplı elma aldı. Kendisine de bir kola aldı ama hepsi buydu –genelde en az bir iki elma ya da bir parça kek yerdı. Gergin görünüyordu ve böylesi de beni iyice geriyordu.

Tahta yolda yürürken kolumu yanıma indirdim –*ne olur ne olmaz*. Ama Conrad elime uzanmadı. Serin bir meltemin estiği ve tek damla yağmurun yağmadığı, harika yaz akşamlarından biriydi. Ertesi gün yağmur yağacaktı ama o akşam sadece serin bir esinti vardı ve hepsi buydu.

“Oturalım da elmamı yiyeyim,” dedim ve oturduk. Sahile bakan bir banka oturduk.

Elmamı dikkatle ısırdım. Karamelin dişlerime yapışmasından endişeleniyordum, o zaman beni nasıl öpecekti?

Conrad kolasını höpürdeterek yudumladı ve sonra saatine baktı. “Elmanı bitirdiğinde çember geçirme standına gidelim.”

Benim için pelüş bir oyuncak kazanmak istiyordu! Hangisini seçeceğimi şimdiden biliyordum. Atkılı ve tel çerçeveli gözlüklü kutup ayısı. Tüm yaz onu gözüme kestirmiştim. Onu Taylor’a gösterirken kendimi hayal edebiliyordum. A, bu mu? Onu benim için Conrad Fisher kazandı.

Elmamın geri kalanını yaklaşık iki lokmada yuttum. Elimin tersiyle ağzımı silerek “Tamam,” dedim. “Haydi gidelim.”

Conrad doğruca çember atma yerine yürüdü, ben de ona yetişmek için çok hızlı yürümek zorunda kaldım. Her zamanki gibi pek konuşmuyordu. Ben de açığı kapamak için, her zaman-
kinden daha fazla konuştum. “Sanırım eve geri döndüğümüzde annem sonunda kablolu televizyon alabilir. Steven, ben ve babam, onu uzun zamandır ikna etmeye çalışıyoruz. Televizyona karşı olduğunu iddia ediyor ama sonra biz buradayken tüm zamanını eğlence kanalında film seyretmekle harcıyor. Bu tam bir iki yüzlülük,” derken, Conrad’ın beni dinlemediğini fark edip sustum. Çember atma standında çalışan kızı izliyordu.

Kız on dört ya da on beş yaşında gibiydi. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey, şortu oldu. Cıvciv sarısıydı ve gerçekten ama gerçekten kısaydı. İki gün önce giydiğim için oğlanların benimle dalga geçtiği şortun tıpatıp aynısı. Susannah ile o şortu aldığım da kendimi çok iyi hissetmiştim ama sonra oğlanlar onun yüzünden benimle dalga geçmişlerdi. Şort o kızın üzerinde çok daha güzel görünüyordu.

Kızın bacakları cılız ve çilliydi, kolları da öyleydi. Aslında her şeyi cılızdı, dudakları bile. Saçları uzun ve dalgalıydı. Kızıl renkti ama öyle açıktı ki neredeyse şeftali rengindeydi. Sanırım şimdiye dek gördüğüm en güzel saçlardı. Kız saçlarını bir yana atmıştı ve çok uzun oldukları için, insanlara çemberleri verirken onları geriye atıp duruyordu.

Conrad çember atma standına onun için gelmişti. Beni buraya getirmişti çünkü yalnız gelmek istememişti, Steven ile Jeremiah'nın kendisine zor anlar yaşatmasını da istemiyordu. Hepsi bundandı. Her şeyin nedeni buydu. Conrad'ın kıza bakış şekline, nefesini tutuyor gibi görünmesinden hepsi anlaşıyordu.

“Onu tanıyor musun?” diye sordum.

Conrad sanki orada olduğumu unutmuş gibi, şaşırmışçasına baktı. “Onu mu? Hayır, pek sayılmaz.”

Dudağımı ısırđım. “Şey, istiyor musun?”

“Ne istiyor muyum?” diyen Conrad'ın kafası karışmış gibiydi ve bu sinir bozucuydu.

“Kızı tanımak istiyor musun?” diye sabırsızca sordum.

Onu gömleğinden tutup doğruca standı yürüdüm. Kız bize gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ama bu sadece rol gereği-

di. Üstüme düşen kısmı oynuyordum. Kız, “Kaç çember?” diye sordu. Kızın diş telleri vardı ama onda enteresan durmuşlardı. Diş teli değil de mücevher takıyormuş gibiydi.

Kıza, “Üç tane alacağız,” dedim. “Şortunu beğendim.”

Kız, “Teşekkürler,” dedi.

Conrad boğazını temizleyerek “Güzelmış,” dedi.

“İki gün önce bunun tıpatıp aynısını giydiğimde bana çok kısa olduğunu söylemiştin,” dedim, kıza dönerek. “Conrad fazla korumacıdır da. Senin ağabeyin var mı?” diye sordum.

Kız güldü. “Hayır.” Conrad’a, “Sence fazla mı kısa?” diye sordu.

Conrad kızardı. Onun kızardığını daha önce hiç görmemiş-tim, onu tanıdığım bunca zaman içinde bir kez bile. İçimde bunun son sefer olduğuna dair de bir his vardı. Saatiime bakma numarası yaparak “Con, ben gitmeden dönme dolaba bineceğim. Benim için bir ödül kazan, olur mu?” dedim.

Conrad hemen başını salladı ben de kıza veda edip oradan uzaklaştım. Ağladığımı görmesinler diye dönme dolaba elimden geldiğince hızlı gittim. Daha sonra kızın adının Angie olduğunu öğrendim. Conrad benim için, atkılı ve tel çerçeveli gözlüklü kutup ayısını kazandı. Angie’nin ona bu ayının ellerindeki en iyi ödül olduğunu söylediğini anlattı. Benim de seveceğimi düşündüğünü söyledi. Ona, “Ben zürafayı tercih ederdim ama yine de teşekkürler,” dedim. Ayıya Nane Junior adını verdim ve onu ait olduğu yerde, yazlıkta bıraktım.

Üçüncü Bölüm

B avulumu açıp yerleştirdikten sonra, oğlanları orada bulacağımı bildiğim için, doğruca havuza gittim. Kirli, çıplak ayakları şezlonglardan çıkmış vaziyette uzanmışlardı.

Jeremiah beni görür görmez ayağa fırladı ve abartılı bir sesle, “Baylar, Bayanlar-lar-lar!” diye bir sirk müdürü gibi konuşmaya başladı. “Artık yazın ilk göbek üstü havuza atlama zamanı gelmiştir.”

Tedirginlikle onlardan biraz uzaklaştım. Çok hızlı hareket edersem her şey biterdi —o zaman beni kovalarlardı. “Olmaz,” dedim. O sırada Conrad ile Steven ayağa kalkıp etrafımı sardı. Steven, “Geleneğe karşı konulmaz,” dedi. Conrad da hain bir şekilde sırtımla yetindi.

Umutsuzca, “Bunun için çok yaşıyım,” dedim. Geriye doğru yürüdüm ve o zaman beni yakaladılar.

Steven ile Jeremiah bileklerimden tuttu.

“Haydi ama çocuklar,” diyerek onların ellerinden kurtulmaya çalıştım. Ayaklarımı sürüdüm ama beni çektiler. Karşı koymanın gereksiz bir çaba olduğunu biliyordum ama ayaklarımın altı yerde sürünürken yansa bile her zaman bunu deniyordum.

Jeremiah beni koltuk altlarımdan tutup kaldırırken, “Hazır mısın?” dedi.

Conrad ayaklarımı tuttu ve Jeremiah sol kolumu tutarken Steven da sağ kolumu aldı. Bir un çuvalıymışım gibi beni ileri geri sallamaya başladılar. Onlar gülerken, “Sizden nefret ediyorum!” diye bağırdım.

Jeremiah, “Bir!” diye başladı.

Steven, “İki!” dedi.

Conrad da “Ve üç!” diye bitirdi. Ardından, üzerimde kıyafetlerimle beni havuza bırakıverdiler. Gürültülü bir sesle suya çarptım. Suyun altından yaygaralarını duyabiliyordum.

Suya göbük üstü atılmam, oğlanların neredeyse bir milyon yaz önce başlattıkları bir şeydi. Muhtemelen, bunu başlatan Steven'dı. Nefret ediyordum bundan. Eğlencelerine dâhil edildiğim ender zamanlardan biri olsa da işin en kötü kısmının yüklendiği kişi olmaktan nefret ediyordum. Kendimi güçsüz hissetmeme neden oluyordu, aynı zamanda sırf kız olmamdan dolayı onlara karşı koyamayacak kadar zayıf olduğumu, dışlandığımı bana hatırlatıyordu. Sanki bir başkasının küçük kız kardeşiydim.

Eskiden böyle yaptıklarında ağlayarak Susannah ile anneme koşardım ama bunun bir faydasını da göremezdim. Oğlanlar beni ispiyoncu olmakla suçlardı. Şimdi böyle yapmayacaktım

gerçi. Şakayı kaldıracaktım. Böyle yaparsam, belki bu işten bu kadar keyif almamaya başlarlardı.

Suyun yüzüne çıktığımda gülümseyerek “Siz daha on yaşındasınız,” dedim.

Steven kendini beğenmişçesine, “Her zaman,” diye yanıtladı. O kendini beğenmiş suratı, yüzünü ve parasını ödemek için üç hafta çalıştığı Hugo Boss gözlüklerini ıslatıp suya batırma isteği uyandırdı içimde.

Sonra, “Sanırım bileğimi burktun Conrad,” dedim. Onlara yüzerken güçlük çekiyormuş numarası yaptım.

Conrad havuzun kenarına yürüdü. Sırtarak “Eminim yaşarsın,” dedi.

“En azından sudan çıkmama yardım et,” dedim.

Conrad çömeldi ve elini uzattı, ben de tuttum.

Sersemlemiş hâlde, “Teşekkürler,” dedim. Ardından elini sıkıca tutup kolunu mümkün olduğu kadar hızlı çektim. Conrad tökezleyerek öne doğru düştü ve benden bile çok su sıçratarak kendini havuzda buldu. Sanırım o an, hayatımda gülmediğim kadar güldüm. Jeremiah ile Steven da güldüler. Belki de tüm Cousins Sahili gülmemizi iştirmiştir.

Conrad’ın kafası çabucak suyun üzerine çıktı ve yaklaşık iki kulaçta bana doğru yüzdü. Bana çok kızmış olabileceğinden korktum ama çok da öfkeli görünmüyordu. Tehditkâr bir biçimde gülümsüyordu sadece. Ondan uzaklaştım. Neşeyle, “Beni yakalayamazsın,” dedim. “Çok yavaşsın!”

Her defasında bana yaklaştığında ben de uzağa yüzdüm. Kıkırdarak “Marco!” diye seslendim.

Eve yönelen Jeremiah ile Steven, “Pololo!” diye yanıt verdiler.

Güldüm ve bu yüzden yüzmem yavaşladı. Conrad da ayağımı yakaladı. Gülmeye devam ederek “Bırak beni,” dedim.

Conrad başını salladı. Bana doğru iyice yaklaşarak “Hani çok yavaştım?” dedi. O an, dalış yaptığımız noktadaydık. Conrad’ın beyaz tişörtü içini gösteriyordu ve teninin pembemsi altın rengini görebiliyordum. Birden aramızda tuhaf bir sessizlik oldu. Ayağıma tutunuyordu ve ben de su yüzünde kalmaya çalışıyordum. Bir anlığına Jeremiah ile Steven’in hâlâ orada olmalarını diledim. Nedenini bilmiyordum.

“Bırak beni,” dedim yeniden.

Conrad ayağımı çekerek beni kendisine yaklaştırdı. Ona bu kadar yakın olmak başımı döndürüyor ve beni geriyordu. Bir kez daha, bunda ciddi olmasam da, “Bırak beni,” dedim.

Conrad da bıraktı. Sonra da başımı suya gömdü. Önemli değildi. Zaten nefesimi tutuyordum.

Dördüncü Bölüm

Üzerimize kuru giysiler giydikten kısa bir süre sonra, Susannah uykusundan uyanıp aşağı geldi ve eve gelişimizde bizi karşılayamadığı için özür diledi. Hâlâ uykulu görünüyordu ve saçları da küçük bir çocuğunki gibi, bir tarafta kuş tüyü gibi toplanmıştı. İlk olarak annemle uzunca ve sıkıca sarıldılar. Annem onu gördüğüne o kadar memnun görünüyordu ki gözleri yaşarmıştı. Ve normalde, annem hiç ağlamaklı olmazdı.

Sonra sıra bana geldi. Susannah beni sarılmak için kendine çekti ve kimin daha önce geri çekileceğini, bunun daha ne kadar süreceğini merak ettiğiniz o uzun kucaklaşmalardan birini yaşadık.

“Zayıflamış görünüyorsun,” dedim. Çünkü söylediğim hem doğrudu hem de Susannah’nın bunu duymaktan hoşlanaca-

ğını biliyordum. Her zaman diyetteydi ve her zaman yediğine dikkat ederdi. Bana göre mükemmeldi.

Susannah sonunda beni bırakıp kol mesafesinden bakarak “Teşekkürler tatlım,” dedi. “Sen ne zaman böyle büyüdün? Ne zaman bu karşımdaki olağanüstü kadına dönüştün?”

Utangaç bir şekilde gülümseyip oğlanların etrafta değil de yukarıda olmasına sevindim. “Her zamanki gibi görünüyorum.”

“Her zaman çok tatlıydın ama bir tanem, şu hâline bak.” Başını onu hayrete düşürmüştüm gibi salladı. “Çok güzelsin. Çok güzel. Harika bir yaz geçireceksin. Asla unutamayacağın bir yaz olacak.” Susannah her zaman böyle kesin konuşurdu ve bunu ilan ettiğinde dedikleri gerçekleşecekmiş gibi gelirdi.

İşin aslı, Susannah haklıydı. Asla unutmayacağım bir yazdı bu. Her şeyin başladığı yazdı. Güzelleştiğim yazdı. Çünkü kendimi ilk defa böyle hissediyordum. Yani güzel hissediyordum. Bu yaza kadar her yaz, olayların farklı olacağına inanıyordum. Hayatın farklı olacağına. Ve bu yaz, sonunda farklıydı işte. Ben farklıydım.

Beşinci Bölüm

İlk akşamki yemek her zaman aynıydı. Susannah'nın gelmemizi beklerken pişirdiği bir koca tencere baharatlı balık türkülüsü. İçinde bir sürü karides, yengeç bacağı ve kalamar vardı –kalamar sevdiğimi bilirdi. Küçükken, kalamarları ayırıp sona saklardım. Susannah tencereyi yakındaki fırından aldığı birkaç somun Fransız ekmeğiyle birlikte masanın ortasına koydu. Hepimiz birer kâse alacaktık. Yemek sırasında daha fazlasını istersek kepçeyi tencereye daldırıp durabilirdik. Susannah ile annem her zaman kırmızı şarap içerdi. Biz çocuklar da üzüm suyu içerdik ama o akşam masada herkes için şarap kadehi vardı. Otururken Susannah, “Artık bize katılacak kadar büyüdüler, sence de öyle değil mi Laur?” diye sordu.

Annem, “Şey, emin değilim,” diye başladı ama sustu. “Of, pekâlâ. Tamam. Kabalık ediyorum, öyle değil mi Beck?”

Susannah güldü ve şişenin tıpasını açtı. “Sen mi? Asla,” deyip her birimize azıcık şarap koydu. “Bu özel bir akşam. Yazın ilk akşamı.”

Conrad şarabını yaklaşık iki yudumda içti. Şarap içmeye alışık gibi içmişti. Sanırım bir sene içinde pek çok şey gerçekleşebiliyordu. “Yazın ilk akşamı değil anne,” dedi.

“Evet, öyle. Yaz, arkadaşlarımız buraya gelene dek başlamıyor,” diyen Susannah, masanın üzerinden uzanıp benim ve Conrad’ın eline dokundu.

Conrad neredeyse tesadüf gibi, elini hemen çekti. Susannah bunu fark etmemiş gibiydi ama ben fark ettim. Conrad’ı her zaman fark ederdim.

Jeremiah da bunu görmüş olmalıydı ki konuyu değiştirdi. Tişörtünü kaldırarak “Belly, son yara izime bir bak,” dedi. “O akşam üç gol attım.” Futbol oynayan Jeremiah tüm savaş yaralarıyla gurur duyardı.

İyice bakmak için ona doğru eğildim. Tam karnının altında, artık soluklaşmaya başlamış uzun bir yara izi vardı. Jeremiah’nın vücut çalıştığı açıktı. Karnı düz ve sertti, geçen yaz hiç de böyle görünmüyordu. Şimdi Conrad’dan iri görünüyordu. “Vay,” dedim.

Conrad homurdandı. Bir parça ekmek koparıp kâsesine banarak “Jere ikili baklavalarını göstermek istiyor,” dedi. “Neden sadece Belly’ye değil de hepimize göstermiyorsun?”

Steven sırtarak “Evet, bize de göster Jere,” dedi.

Jeremiah da hemen gülümsedi. Conrad’a, “Takımdan ayrıldığın için kıskanıyorsun,” dedi. Conrad futbolu bırakmış mıydı? Bak bunu bilmiyordum işte.

Steven, “Conrad, takımdan ayrıldın mı dostum?” diye sordu. Sanırım o da bunu ilk kez öğreniyordu. Conrad futbolda gerçekten iyiydi, Susannah bize gazetede çıkan haberlerini kesip yollardı. Son iki senedir Jeremiah ile aynı takımdaydılar. Ama takımın yıldızı Conrad’dı.

Conrad umursamazca omuz silkti. Saçları tıpkı benimkiler gibi, hâlâ havuz yüzünden ıslaktı. “Sıkıcı olmaya başlamıştı,” dedi.

Jeremiah, “Demek istediği, kendisinin sıkıcı olmaya başladığı,” dedi. Ardından ayağa kalkıp tişörtünü kaldırdı. “Oldukça güzel, ha?”

Susannah başını geriye atıp gülerken, annem de ona eşlik ediyordu. Elindeki ekmeği bir kılıç gibi sallayarak “Otur aşağı Jeremiah,” dedi.

Jeremiah, “Sen ne düşünüyorsun Belly?” diye sordu. Sanki göz kırptıymış gibi görünüyordu ama aslında kırpmıyordu.

Gülmemeye çalışarak “Oldukça iyi,” dedim.

Conrad alaycı bir şekilde, “Şimdi hava atma sırası Belly’de,” dedi.

Susannah şarabından bir yudum alıp bana gülümseyerek “Belly’nin hava atmaya ihtiyacı yok. Ona sadece bakarak ne kadar güzel olduğunu görebiliyoruz.”

“Güzel mi? Ya, tabii,” dedi Steven. “Başımın güzel belasıdır.”

Annem, “Steven!” diye uyardı.

“Ne? Ne dedim ki?” diye sordu Steven.

Tatlılıkla, “Steven güzellik kavramını anlayamayacak kadar domuzdur,” dedim. Ekmeği ona doğru ittirdim. “Gel oğlum. Biraz daha ekmek ye.”

Steven kabuklu bir parça ekmek daha kopararak “Yerim tabii,” dedi.

Jeremiah, “Belly, bana ayarlayacağın güzel kızlardan bahset-sene,” dedi.

“Bunu zaten bir kere denemedik mi?” dedim. “Taylor Jewel’ı şimdiden unuttuğunu söyleme bana.”

O an Conrad da dâhil olmak üzere herkes güldü.

Jeremiah’nın yanakları kızardı ama o da sarsılarak gülüyordu. “Hiç iyi bir kız değilsin Belly,” dedi. “Kasabanın kulübünde bir sürü tatlı kız var, benim için endişelenme. Sen Con için endişelen. Çok şey kaçırın o.”

Planlarına göre Jeremiah ve Conrad kasabanın kulübünde cankurtaran olarak çalışacaktı. Conrad geçen yaz orada çalışmıştı. Jeremiah da artık bu işi Conrad ile yapacak yaşa gelmişti. Ama Conrad son dakikada fikrini değiştirmiş, bunun yerine şık deniz mahsulleri büfesinde masalara bakmaya karar vermişti.

Oraya her zaman giderdik. On iki yaşın altındaki çocuklar yirmi dolara yemek yiyebiliyordu. Bir zamanlar, on iki yaşın altındaki tek kişi bendim. Annem her zaman garsona on iki yaşından küçük olduğumu söylerdi. Böyle demeyi ilke edinmişti sanki. Annem bunu söylediği her sefer ortadan kaybolmak isterdim. Görünmez olmayı dilerdim. Oğlanlar bunu büyütmezdi. İsteseler bunu bir olay hâline getirebilirlerdi ama benim sorum, kendimi farklı, grubun dışında hissetmekti ve ben de bundan nefret ederdim. Parmakla gösterilmekten nefret ederdim. Sadece onlar gibi olmak isterdim.

Altıncı Bölüm

10 YAŞINDA

Öğlanlar baştan bir takım oldular. Conrad liderdi. Dedikleri, kanun yerine geçerdi. Steven komuta zincirinde ikinciydi ve Jeremiah da grubun soytarısıydı. O ilk gece Conrad, oğlanların sahilde uyku tulumları içinde uyumasına ve ateş yakmasına karar verdi. O bir izciydi, bu çeşit şeylerden anlardı. Ben de kıskançlıkla onların plan yapışını izledim. Özellikle de bisküvilerle marşmelovları aldıklarında. Onlara, *bütün kutuyu almayın*, demek istedim. Ama demedim –bu bana düşmezdi.

Conrad, “Steven, feneri aldığımızdan emin ol,” diye direktif verdi. Steven hemen başını salladı. Onun daha önce birinden emir aldığını hiç görmemiştim. Kendisinden sekiz ay büyük Conrad’a hayranlık beslerdi; hep böyle olmuştu.

Benden başka herkesin yanında biri vardı. Evde babamla karamelli dondurma yapıp oturma odamızda, yerde yemeyi dilerdim.

Conrad bir uyku tulumunu yuvarlayarak “Jeremiah, kâğıtları unutma,” dedi.

Jeremiah ona selam verip dans etti ve bu kıkırdamama neden oldu. “Emredersiniz efendim,” dedi Jeremiah. Ardından oturduğum kanepeye doğru dönerek devam etti. “Conrad da babamız gibi patronluk taslıyor. Kendini onu dinlemek zorunda falan hissetme.”

Jeremiah’nın benimle konuşması, kendimi, “Ben de sizinle gelebilir miyim?” diye soracak kadar cesur hissetmemi sağladı.

Steven hemen, “Hayır. Sadece erkekler. Öyle değil mi Con?” dedi.

Conrad tereddüt etti. “Üzgünüm Belly,” derken, bir, hatta iki saniye süresince gerçekten üzgünmüş gibi göründü. Hemen ardından, uyku tulumunu yuvarlama işine geri döndü.

Onlara sırtımı dönüp televizyona baktım. “Sorun değil. Aslında hiç de umursamıyorum.”

Steven neşeyle, “Aaa, bakın, Belly şimdi ağlayacak,” dedi. Jeremiah ile Conrad’a, “İstediği olmadığında ağlar. Babam her zaman bu numarayı yer,” diye belirtti.

“Kapa çenenin Steven!” diye bağırdım. Gerçekten de ağlamaktan korkuyordum. İhtiyacım olan son şey, birlikte ilk gecemizde, bir bebek gibi ağlamaktı. O zaman gerçekten de beni asla yanlarına almazlardı.

Steven şarkı söyler gibi, “Beee-lili ağ-la-ya-cak,” dedi. Ardından Jeremiah ile hoplayarak dans etmeye başladılar.

Conrad, “Onu rahat bırakın,” dedi.

Steven dansını kesti. Kafası karışmış şekilde, “Ne?” diye sordu.

Conrad başını sallayarak “Amma çocuksunuz,” dedi.

Oğlanların eşyalarını kaldırıp gitmeye hazırlanışını izledim. Kamp yapma, grubun bir parçası olma şansımı kaçıırıyordum. Hemen, “Steven, sizinle gelmeme izin vermezsem anneme söyleyeceğim,” dedim.

Steven’in yüzü çarpıldı. “Hayır, söylemeyeceksin. Annem ispiyonculuk yapmandan nefret ediyor.”

Doğruydu, annem böyle şeyler için Steven’ı şikâyet etmemden nefret ederdi. Steven’in da kendi başına arkadaşlarıyla zaman geçirmeye ihtiyacı olduğunu, bir dahaki sefere kendisiyle gidebileceğimi, hem evde onunla ve Beck’le daha fazla eğleneceğimi söylerdi. Kollarımı kavuşturmuş şekilde, kanepeye iyice çöktüm. Şansımı kaybetmiştim. Şimdi sadece ispiyoncu bir bebek gibi gözüküyordum.

Dışarı çıkarlarken Jeremiah dönüp benim için çabucak dans etti ve ben de kendimi tutamayıp güldüm. Conrad omzunun üzerinden, “İyi geceler Belly,” dedi.

Hepsi buydu. Âşık olmuştum.

Yedinci Bölüm

Öğlanların ailelerinin bizimkinden daha fazla parası olduğunu hemen fark etmedim. Yazlık ev çok şık bir yer sayılmazdı. Çok sade, konforlu, içinde yaşandığı belli bir yerdi. Renkleri solmuş çizgili kumaştan eski kanepeleri ve biz çocukların her zaman kapma mücadelesi verdiği, gıcırdayan bir televizyon koltuğu vardı. Güneşten ahşapların rengi solmuştu ve duvarların beyaz boyaları yer yer dökülüyordu.

Yine de büyük bir evdi ve bizi rahat rahat misafir etmekle kalmayıp daha fazla insana da ev sahipliği yapabiliyordu. Yıllar önce binaya bir ek yapmışlardı. Bir uçta, annemin, Susannah'nın ve Bay Fisher'ın odasıyla birlikte, boş bir misafir odası bulunuyordu. Diğer uçta benim odam, bir başka misafir odası daha ve öğlanların paylaştığı, benim de kışkandığım bir oda yer alıyordu. Odada bir ranzayla bir de tek kişilik yatak vardı ve o üçünün

tüm gece boyunca odalarında kıkırdayıp fısıldaşmalarını dinlerken, yalnız başıma uyumak zorunda oluşumdan nefret ederdim. Birkaç defa oğlanlar benim de o odada uyumama izin verdiler ama bunu yalnızca anlatmak istedikleri korkunç bir hikâye olduğunda yaptılar. Ben iyi bir seyirciydim. Hep doğru yerlerde çılgılık atardım.

Büyüdükçe oğlanlar da oda paylaşmaya son verdi. Steven ailelerin kısmında kalmaya başladı ve Jeremiah ile Conrad da benim tarafımdaki kendi ayrı odalarına geçtiler. İlk başından beri oğlanlarla banyomuz ortaktı. Bizim banyomuz evin bize ait olan köşesindeydi. Annemin kendi banyosu vardı. Susannah'nın odasından büyük banyoya geçiş bulunuyordu. Bizim banyoda iki lavabo vardı. Jeremiah ile Conrad bir tanesini paylaşırken, Steven ile ben de diğerini paylaşırdık.

Küçükken oğlanlar asla tuvalet kapağını indirmezdi. Şimdi de indirmiyorlardı. Böylesi bana, durmadan onlardan farklı olduğumu, onlar gibi biri olmadığımı hatırlatıyordu. Gerçi ufak da olsa bazı şeyler değişmişti. Eskiden tüm banyo, ya su sıçratma savaşlarından ya da dikkatsizlikten ötürü su içinde kalırdı. Artık, tıraş olduklarından o kısa çene kıllarının hepsini lavaboda bırakıyorlardı. Banyo tezgâhı, farklı deodorantları, tıraş kremle-ri ve parfümlerle doluydu.

Onlarda bendekinden daha çok parfüm vardı. Ben, babamın bana on üç yaşındayken Noel'de aldığı, küçük, pembe bir Fransız parfümü kullanıyordum. Parfüm vanilya, yanık şeker ve limon karışımı gibi kokuyordu. Sanırım bunu babamın üniversite öğrencisi kız arkadaşı almıştı. Yoksa babam böyle şeyleri seçmede iyi değildi. Her neyse, parfümümü onların onca

eşyasının arasında bırakmıyordum. Onu odamdaki şifonyerin üzerinde bulunduruyordum. Ne de olsa hiç kullanmıyordum. Neden yanımda getirdiğimi bile bilmiyordum.

Sekizinci Bölüm

Akşam yemeğinden sonra aşağıda kanepenin üzerinde oturmaya devam ettim, Conrad da benim gibi yaptı. Karşımda oturup başını gitarının üzerine eğmiş şekilde tıngırdatmaya başladı.

“Demek bir kız arkadaşın var,” dedim. “İlişkinizin oldukça ciddi olduğunu duydum.”

“Ağabeyin çok boşboğaz.” Cousins için yola çıkmadan bir ay kadar önce Jeremiah, Steven’ı aramıştı. Bir süre telefonda konuşmuşlardı ve ben de Steven’ın yatak odasının kapısının dışında, gizlice onları dinlemiştim. Steven çok fazla bir şey dememişti ama bu, ciddi bir konuşmaya benziyordu. Odaya dalıp ona ne hakkında konuştuklarını sorduğumda, Steven beni her şeye burnunu sokan biri olmakla suçladıktan sonra, sonunda Conrad’ın bir kız arkadaşı olduğunu söylemişti.

“E, kız nasıl biri?” diye sorarken Conrad’a bakmadım. Ne kadar umursadığımı görmesinden korkuyordum.

Conrad boğazını temizledi. “Biz ayrıldık,” dedi.

Neredeyse nefesimi tutuyordum. Kalbim yerinden hopladı. “Annen haklı, sen tam bir ayran gönüllüsün.” Gerçi bunu şaka niyetine söylemiştim ama kelimeler zihnimde ve havada bir bildiri gibi bir süre asılı kaldı.

Conrad geri çekildi. Duygusuzca, “O beni bıraktı,” dedi.

Conrad’dan ayrılacak birini hayal edemiyordum. Kızın neye benzediğini merak ettim. Birden zihnimde, ilgi uyandırıcı, gerçek bir insana dönüşmüştü. “Adı neydi?” diye sordum.

Conrad haşın bir sesle, “Ne önemi var ki?” dedi. Sonra, “Audrey,” dedi. “Adı Audrey.”

“Neden senden ayrıldı?” Kendime engel olamıyordum. Çok meraklanmışım. Kimdi bu kız? Açık sarı saçlı ve turkuaz renkli gözlü, mükemmel manikürlü, oval tırnaklara sahip birini hayal ediyordum. Ben zamanında piyano çaldığım için tırnaklarımı hep kısa tutuyordum. Piyanoyu bıraktıktan sonra da onları uzatmadım çünkü böyle olmalarına alışmışım.

Conrad gitarı yere bırakıp karamsar bir şekilde boşluğa baktı. “Değiştiğimi söyledi.”

“Peki değiştin mi?”

“Bilmiyorum. Herkes değişiyor. Sen de değiştin.”

“Ben nasıl değiştim?”

Conrad omuz silkip tekrar gitarını aldı. “Dediğim gibi, herkes değişiyor.”

Conrad gitar çalmaya ortaokulda başlamıştı. Gitar çalmasından nefret ediyordum. Orada oturup gitarını tıngırdatır, pek bir

şeye dikkat etmezdi. Biz televizyon izler ya da kâğıt oynarken o gitar çalardı. Ya da odasında pratik yapardı. Ne için olduğunu bilmezdim. Tek bildiğim, bizden uzakta zaman geçirdiğiydi.

Bir keresinde kulaklığının bir tanesini bana da uzatıp “Şunu dinle,” demişti. “Harika değil mi?”

Pearl Jam’di. Conrad onları kendisi keşfetmiş gibi mutlu ve heyecanlıydı. O grubu daha önce hiç duymamıştım ama o an, hayatımda duyduğum en iyi şarkıydı. Dışarı çıkıp *Ten* albümünü aldım ve durmadan onu dinledim. Beş numaralı şarkıyı, “Black”i dinlediğimde, tekrar tekrar kendimi o anda buluyordum.

Yaz bitip de eve geri döndüğümde müzik mağazasına gidip notaları aldım ve şarkıyı piyanoda çalmasını öğrendim. Bir gün Conrad’a eşlik edebileceğimi ve ikimizin bir grup olabileceğimizi düşünüyordum. Ama bu fikrim çok aptalcaydı çünkü yazlıkta piyano yoktu. Susannah, pratik yapabileyim diye yazlık için bir piyano almaya niyetlenmiş ama annem ona izin vermemişti.

Dokuzuncu Bölüm

Geceleri uyuyamadığımda gizlice aşağı süzülür, havuzda yüzmeye giderdim. Havuzda turlar atar, yorulduğumu hissedene kadar da durmazdım. Yatağa girdiğimde kaslarım yorgunluktan ağrır ama aynı zamanda titrer ve rahatlardı da. Yüzmeden sonra Susannah'nın mavi kantaron rengi banyo havlularına sarınmaya bayılırdım. Susannah'dan önce hayatımda banyo havlusu diye bir şey duymamıştım. Ardından parmak uçlarımda, saçlarım hâlâ ıslakken yukarı çıkardım. Suda zaman geçirdikten sonra insan çok güzel uyurdu. Başka hiçbir hisse benzemiyordu.

İki yaz önce Susannah beni havuzda buldu ve bazı geceler benimle birlikte yüzdü. Ben suyun altında turlarımı atarken onun da suya daldığını ve havuzun diğer tarafında yüzmeye başladığını anladım. Konuşmaz, sadece yüzerdik ama onun

orada olması rahatlatıcıydı. Onu peruksuz gördüğüm tek yaz, o zamandı.

O zamanlar, kemoterapi yüzünden, Susannah peruğunu her zaman takardı. Kimse, annem bile onu peruksuz görmezdi. Susannah'nın saçları eskiden çok güzeldi. Uzun, karamel rengi ve pamuk şeker gibi yumuşacık. Peruğu kendi saçlarıyla mukayese bile edilemezdi. Kaldı ki paranın alabileceği en iyi peruklardandı ve gerçek saçtan yapılmıştı. Kemoterapiden sonra saçları uzayınca, Susannah onları hep çene hizasında, kısa tuttu. O saç da güzeldi ama eskisinin aynısı değildi. Ona şimdi bakınca, eskiden, bir genç kız gibi upuzun saçları olduğunu hiç tahmin etmezsiniz.

Yazın ilk gecesinde uyuyamamıştım. Hayatımın hemen her yazı orada uyusam da yatağıma tekrar alışmam, her zaman bir iki gecemi alırdı. Bir süre dönüp durdum ve sonra buna katlanamamaya başladım. Artık zar zor üzerime olan, altın rengi şeritlerle yüzücü kesimi sırtta sahip eski yüzme takımı mayomu giydim. Yazın ilk gece yüzüşüydü.

Gece yalnız yüzdüğümde her şey çok daha net görünürdü gözüme. Kendimi nefes alıp verirken dinlemek, kendimi sakin, istikrarlı ve güçlü hissetmemi sağlardı. Sanki sonsuza dek yüzebilirmişim gibi.

Birkaç kere ileri geri yüzdüm ve dördüncü turumda ters dönerek kulaç atarken sert bir şeye çarptım. Nefes almak için su üstüne çıktığımda bunun Conrad'ın bacağı olduğunu gördüm. Havuzun kenarında oturmuş, bacaklarını suyun içinde sallandırıyor.

Onca zamandır beni izliyordu. Ve bir sigara içiyordu.

Çeneme dek suyun içinde kaldım, birden mayomun artık bana ne kadar küçük geldiğinin farkına vardım. O oradayken sudan çıkmamın olanağı yoktu.

Suçlarcasına, “Ne zamandır sigara içiyorsun?” diye sordum. “Hem burada ne işin var?”

“İlk olarak hangisine cevap vereyim?” Yüzünde beni çıldırtan, o aşağılayıcı, eğlenirmiş gibi duran ifade vardı.

Havuzun kenarına yüzüp kollarımı duvara yerleştirdim. “İkincisine.”

Omuz silkerek “Uyuyamadım, ben de yürüyüşe çıktım,” dedi. Yalan söylüyordu. Dışarıya sadece sigara içmek için çıkmıştı.

“Burada olduğumu nereden bildin?” diye sordum.

“Haydi ama Belly, her zaman gece burada yüzersin.” Sigarasından bir nefes aldı.

Geceleri yüzdüğümü biliyor muydu? Ben bunun Susannah’yla bizim özel sırrımız olduğunu düşünüyordum. Herkesin bilip bilmediğini merak ettim. Açıkçası bunun neden önemli olduğunu bile bilmiyordum ama önemliydi. Benim için öyleydi. “Pekâlâ, tamam. Sen ne zaman sigara içmeye başladın peki?”

“Bilmem. Galiba geçen sene.” Bilerek belirsiz konuşuyordu. İnsanı çıldırtıyordu.

“İçmemelisin. Hemen bırakmalısın. Yoksa bağımlı mısın?”

Conrad güldü. “Hayır.”

“O zaman bırak. Eğer istersen yapabileceğini biliyorum.” Eğer isterse her şeyi yapabileceğini biliyordum.

“Belki de bırakmak istemiyordumdur.”

“Bırakmalısın Conrad. Sigara içmek sana çok zarar verir.”

Conrad bana takılırcasına, “Eğer sigarayı bırakırsam, bana ne verirsin?” diye sordu. Sigarayı yukarıda, kutu birasının üzerinde tutuyordu.

Hava birdenbire değişti. Sanki bir şimşek tarafından çarpılmışım gibi, elektrik yüklüydü. Havuzun kenarını bırakıp ondan uzaklaşmaya başladım. Konuşmadan uzun süre geçmiş gibi geldi. “Hiçbir şey,” dedim. “Kendin için bırakmalısın.”

Conrad, “Haklısın,” dedi ve o elektrik yüklü an da son buldu. Ayağa kalktı ve sigarasını kutunun üzerinde söndürdü. “İyi geceler Belly. Fazla geç vakte kadar burada kalma. Geceleri ne çeşit canavarların çıktığını bilemezsin.”

Her şey tekrar normale döndü. O uzaklaşırken bacaklarına su sıçrattım. “Canın cehenneme,” dedim arkasından. Uzun bir süre önce Conrad, Jeremiah ve Steven, beni kahverengi saçlı, grimsi mavi renk gözlü, tombul kızları seven, kaçak bir çocuk katili olduğuna inandırmışlardı.

“Bekle, sigarayı bırakıyor musun?” diye arkasından seslendim.

Cevap vermedi. Sadece güldü. Kapıyı kaparken omuzlarının sarsılmasından bunu anlayabiliyordum.

O gittikten sonra suyun üzerinde kaldım. Kalbimin atışlarını kulaklarımda işitebiliyordum. Bir metronom gibi hızlı atıyordu. Conrad farklıydı. Bana Audrey’den bahsetmeden önce de yemekte bir şeyler hissetmişim. O değişmişti. Yine de üzerimdeki etkisi hâlâ aynıydı. Tamamen aynıydı. Tıpkı Grizzly’deki eğlence parkı Kings Dominion’da, trenin içinde, ilk tepeden aşağı inmek üzere beklerken olduğum gibiydim.

Onuncu Bölüm

Annem, “Belly, babanı daha aramadın mı?” diye sordu.
“Hayır.”

“Bence onu arayıp neler yaptığını anlatmalısın.”

Gözlerimi devirdim. “Evde oturup bununla ilgili endişelenmediğine bahse girerim.”

“Ne fark eder ki?”

“Peki Steven’a onu arattın mı?” diye karşı atakta bulundum.

Annem aynı tonda bir sesle, “Aratmadım,” dedi. “Babanla Steven, üniversitelere bakmak için iki haftayı birlikte geçirecekler. Sense onu yaz sonuna dek görmeyeceksin.”

Annem neden bu kadar mantıklı olmak zorundaydı ki? Her şeyde böyleydi. Makul bir boşanma yaşayan, tanıdığım tek insandı.

Ayağa kalkıp bana telefonu verdi. Odadan ayrılmadan da önce, “Babanı ara,” dedi. Babamı aradığım her zaman, sanki

bana rahat konuşmam için alan yaratmış gibi odadan ayrılırdı. Sanki babama, anneme söyleyemeyeceğim sırlarımı anlatırmışım gibi.

Onu aramadım. Telefonu ahizesine yerine koydum. O beni aramalıydı, ben onu değil. O babaydı; ben sadece çocuktum. Hem babalar yazlığa ait değildi. Ne babam ne de Bay Fisher. Tabii ki ziyarete gelirlerdi ama burası onların mekânı değildi. Buraya ait değillerdi. Annelerle biz çocukların olduğu gibi değil.

On Birinci Bölüm

9 YAŞINDA

Biz verandada kâğıt oynarken, annemle Susannah da margarita içip kendi kâğıtlarıyla oynuyordu. Güneş batmaya başlamıştı ve çok geçmeden anneler içeri girecek, mısır haşlayıp sosis pişireceklerdi. Kâğıt oyunları Jeremiah'yı çok sıkardı ve her zaman, yapacak, konuşacak daha enteresan bir şeyler arardı.

Annem bir sigarayı söndürerek “Çünkü kızlık soyadı Beck,” dedi. Annemler yalnızca birlikteyken sigara içtiğinden, bu, özel bir durumdu. Annem Susannah ile sigara içmenin kendisini yeniden gençmiş gibi hissetmesini sağladığını söylerdi. Ben de bunun yaşam süresini kısaltacağını söyledim ama o, söylediklerimi geçiştirir, eliyle bir hareket yapıp bana, “Şom ağızlılık yapma,” derdi.

Jeremiah, “Kızlık soyadı nedir?” diye sordu. Ağabeyim, Jeremiah oyuna geri dönsün diye eline vurdu ama o aldırış etmedi.

Conrad, “Kadının evlenmeden önceki soyadı, şapşal,” dedi.

Susannah elindeki kâğıtları düzenlerken, otomatik bir şekilde, “Ona şapşal deme,” dedi.

Jeremiah, “İyi ama neden soyadını değiştirmesi gerekiyor ki?” diye sordu.

“Gerekmiyor. Ben değiştirmedim. Benim adım Laurel Dunne, tıpkı doğduğum gün olduğu gibi. Bu iyi, öyle değil mi?” Annem, soyadını değiştirmedeği için kendisini Susannah’dan üstün görürdü. “Hem neden bir kadın, bir erkek için ismini değiştirmek zorunda kalsın ki? Bence bunu yapmamalı.”

Susannah yere birkaç kâğıt atarak “Laurel lütfen kapa çene-ni,” dedi.

Annem iç çekti ve kâğıtlarını yere fırlattı. “Artık bunu oynamak istemiyorum. Başka bir şey oynayalım. Haydi, çocuklarla pişti oynayalım.”

Susannah, “Mızıkçı,” dedi.

“Anne, biz pişti oynamıyoruz. Biz bahis oynuyoruz. Sen oynayamazsın çünkü her zaman hile yapmaya çalışıyorsun,” dedim. Conrad benim partnerimdi ve kazanacağımıza da oldukça emindim. Onu bilerek seçmiştim. Conrad kazanma konusunda iyiydi. En hızlı yüzücüydü, en iyi sörfçüydü ve kâğıt oyunlarında her zaman kazanırdı.

Susannah ellerini çırpıp güldü. “Laur, bu kız tam sen.”

Annem, “Hayır, Belly tam babasının kızıdır,” dedi ve ikisi birbirlerine gizli birer bakış attılar. İçimden, *ne, ne*, demek geldi. Ama annemin ne olduğunu asla söylemeyeceğini biliyordum. Annem tam bir sır küpüydü ve her zaman da öyle olmuştu. Ben de sanırım babama benziyordum. Kenarlarında rengi

değişen gözlerine, onun burnunun kızsıl bir versiyonuna, çıkık çenesine sahiptim. Anneme çektiğim tek konu, ellerimdi.

Sonra o an geçti ve Susannah bana gülümseyerek “Tamamıyla haklısın Belly. Annen hile yapar. Her zaman hile yapmıştır. Hileciler asla kazanamaz çocuklar,” dedi.

Susannah bize hep çocuklar dese de bunu hiç umursamıyordum. Normalde umursardım ama Susannah’nın söyleyiş biçimi, bunu kötü bir şeymiş, küçük bebeklermişiz gibi göstermiyordu. Onun yerine, önümüzde koca bir yaşam varmış gibi hissettiriyordu.

On İkinci Bölüm

Bay Fisher yaz boyunca yazlığa uğrardı. Genelde hafta sonları ara sıra gelir, ağustosun ilk haftası ise hep burada olurdu. Bankacı olduğundan uzun bir süreliğine gelmesi imkânsızdı. Hem o yokken, sadece biz bizyken, daha iyi olurduk. Bay Fisher kasabaya geldiğinde biraz daha dik dururdum. Herkes öyle yapardı. Şey, Susannah ile annem hariç tabii ki. İşin komik yanı, annem, Bay Fisher'ı Susannah kadar uzun zamandan beri tanırdı. Üçü birlikte üniversiteye gitmişlerdi ve okulları da oldukça küçüktü.

Susannah bana her zaman Bay Fisher'a, Adam diye hitap etmemi söylerdi ama bunu hiç yapamazdım. Kulağıma doğru bir şey gibi gelmezdi bu. Bay Fisher ismiyse kulağa doğru gelirdi, ben de ona böyle hitap ederdim, Steven da ona böyle derdi. Sanırım ondaki bir şey, insanları kendisine böyle hitap

etmeye davet ederdi ki bunu yapan sadece çocuklar değildi. Bence o da bunu tercih ediyordu. Cuma akşamı, akşam yemeği vaktinde gelirdi ve biz de onu beklerdik. Susannah onun en sevdiği içki olan zencefilli burbonu hazırlardı. Annem, Bay Fisher'ı beklediği için Susannah ile dalga geçerdi. Ama Susannah aldırmazdı. Aslına bakılırsa, annem, Bay Fisher ile de dalga geçerdi. Bay Fisher da anneme takılırdı. Belki de *takılmak* doğru kelime değildi. Daha çok ağız dalaşıydı bu. Ağız dalaşı yapar ama aynı zamanda gülümserlerdi de. Doğrusu komikti bu. Annemle babam nadiren kavga eder ama bu kadar birbirlerine gülümsemezlerdi.

Sanırım Bay Fisher bir babaya göre yakışıklıydı. Her hâlükârda kendi babamdan daha yakışıklıydı ama aynı zamanda ondan daha boştu. Bay Fisher'ın yakışıklılığı, Susannah'nın güzelliğiyle yarışır mıydı bilmiyordum ama böyle düşünmemin nedeninin Susannah'yı neredeyse herkesten çok sevmem olabiliirdi. Kim böyle bir insanla boy ölçüşebilirdi ki? Bazen insanlar size göre, olduklarından milyon kere güzeldirler. Sanki onları özel bir mercekten görürsünüz. Ama belki de onları öyle görüyorsanız, gerçekten de öyledirler. Bir ağaç ormanda düşerse ve onun sesini duyacak kimse yoksa gerçekten ses çıkarır mı gibi bir şey.

Bay Fisher bir yere gittiğimiz her sefer bize yirmi dolar verirdi. Paranın kontrolü her zaman Conrad'da olurdu. "Dondurma için," derdi Bay Fisher. "Kendinize tatlı bir şeyler alın." Tatlı bir şeyler. Her zaman tatlı bir şeyler için olurdu. Conrad babasına tapardı. Babası onun kahramanıydı. En azından uzun bir süreliğine. Sanırım benim babam, annemle ikisi ayrıldıktan sonra,

onu doktora öğrencilerinden biriyle gördüğüm zaman kahramanım olmaktan çıkmıştı. Kız güzel bile değildi.

Tüm olanlar için babamı suçlamak kolaydı ama birisini suçlamam gerekseydi, bu kişi annem olurdu. Neden bu kadar soğukkanlı, bu kadar sakindi ki? En azından babam ağlamıştı. En azından acı çekiyordu. Annemse hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şeyi açığa vurmadı. Ailemiz dağıldı ve annem öylece hayatına devam etti. Hiç doğru değildi.

O yaz sahilten eve geri döndüğümüzde babam çoktan taşınmıştı. İlk baskı Hemingway'leri, satranç seti, Billy Joel CD'leri, Claude, hepsi gitmişti. Claude babamın kedisiydi ve herkesten çok ona aitti. Claude'u almakta haklıydı. Yine de üzücüydü. Claude'un gidişi bir bakıma babamın gidişinden kötüydü. Çünkü Claude, evimizde yaşayış şekli ve her alanı işgal edişiyse değişmez bir unsurdur. Sanki evin sahibi oydu.

Babam beni öğle yemeği için AppleBee's'e götürdüğünde, özür dilercesine, "Claude'u aldığım için üzgünüm. Onu özölüyor musun?" dedi. Yemeğin büyük kısmında, yeni çıkmakta olan sakalına bulaşmış sosla durmuştu. Çok sinir bozucuydu. Sakal da sinir bozucuydu, yemek de.

"Hayır," dedim. Fransız soğan çorbasından başımı kaldırıp bakamıyordum. "O zaten senindi."

Böylece babam Claude'u, annem de Steven ile beni aldı. Böylesi, herkes için iyi sonuçlandı. Babamı çoğu hafta sonu gördük. Ne kadar tütsü yakarsa yaksın hâlâ küf kokan yeni dairelerinde de kalırdık.

Ben de tıpkı annem gibi tütsüden nefret ederdim. Sanırım yeni yuvam dediği bu yerde istediği kadar tütsü yakabilmek,

kendisini daha özgür ve egzotik hissetmesini sağlıyordu. Daireye girer girmez suçlarcasına, “Burada tütsü mü yaktın?” diye sormuştum. Alerjimi şimdiden unutmuş muydu?

Babam suçlulukla, biraz tütsü yaktığını kabul etmişti ama artık yakmayacaktı. Gerçi sonra tütsü yakmaya devam etti. Ben orada yokken pencereye doğru yerleştirip yakardı ama hâlâ onun kokusunu alırdım.

Daire iki yatak odalıydı ve babam büyük yatak odasında yatarken ben de pembe çarşaflı, küçük bir tek kişilik yatağın olduğu diğer odada yatardım. Ağabeyim açılır kanepede yatardı. Aslında onu kıskanırdım çünkü televizyon izleyerek geç vakitlere dek kalırdı. Benim odamda sadece bir yatak ve nadiren kullandığım beyaz bir şifonyer vardı. Sadece bir çekmecesinde giysiler olurdu. Geri kalan çekmeceler boştu. Odada bir de babamın benim için aldığı kitapların bulunduğu bir kitaplık vardı. Babam bana hep kitap alırdı. Benim de onun gibi zeki, kelimeleri ve okumayı seven biri olmamı umardı. Okumayı severdim ama onun istediği şekilde değil. Bir akademisyen gibi değil. Ben romanları severdim. Ve o kaşındıran pembe çarşaflardan nefret ederdim. Eğer bana sorsaydı ona pembe değil de sarı renk almasını söylerdim.

Yine de deniyordu. Kendine has bir şekilde, elinden geleni yapıyordu. Sadece benim için ikinci el bir piyano alıp onu yemek odasına sıkıştırmıştı. Orada kaldığımda da piyano çalışabileyim diye. Gerçi bunu neredeyse hiç yapmadım. Çünkü piyanonun akordu bozuktu ama bunu ona söyleme cesaretini de hiç bulamadım.

Yazı iple çekmemin nedenlerinden biri de buydu. Yaz, babamın kasvetli, küçük dairesinde kalmama gerek olmayacağı an-

lamına geliyordu. Babamı görmeyi sevmiyor değildim; seviyordum. Onu çok özliyordum. Ama o daire çok bunaltıcıydı. Onu kendi evimizde görebilmeyi diliyordum. Gerçek evimizde. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istiyordum. Annem yazın büyük kısmında bizi aldığı için, geri döndüğümüzde babam da Steven ile beni yolculuğa çıkarırdı. Genelde babamın annesini, büyükannemizi görmek üzere Florida'ya giderdik. Yolculuk da bunaltıcı geçirdi. Büyükannem, annemi çok sevdiğinden, tüm yazı, babamı ona dönmeye ikna etmeye çalışmakla geçirirdi. Boşanmadan çok sonraları bile hâlâ, "Laurel ile yakınlarda konuştun mu?" diye sorardı.

Büyükannemin bu konuda babamın başının etini yemesinden nefret ederdim. Çünkü bu, babamın elinde olan bir şey değildi. Ayrıca küçük düşürücüydü çünkü babamdan ayrılan, annem olmuştu. Boşanma için acele eden, tüm olayları hızlandıran annemdi, bu kadarından emindim. Babam evliliğine devam edip iki katlı mavi evimizde Claude ve kitaplarıyla gayet mutlu mesut yaşamaya devam ederdi.

Babam bir keresinde bana Winston Churchill'in, Rusya'nın, bir gizeme sarılı, bir muammanın içindeki bulmaca olduğunu söylediğini belirtmişti. Babama göre Churchill, annemle ilgili konuşuyor olmalıydı. Babam bunu boşanmadan önce söylemişti bana. Yarı acı çeker, yarı saygı duyar şekilde konuşmuştu. Çünkü babam, annemden nefret ettiğinde bile ona hayranlık duyardı.

Bence babam, bu gizemi çözmeye çalışarak sonsuza dek annemin yanında kalırdı. Babam tam bir bulmaca adamıydı, önermelerden ve teorilerden hoşlanan biri. X her zaman bir şeylere eşit olmalıydı. Sadece X olamazdı.

Bana göreyse annem o kadar da gizemli değildi. O annemdi. Her zaman mantıklı, her zaman kendinden emin. Bana göre annem, ancak bir bardak su kadar gizemliydi. Ne istediğini de ne istemediğini de bilirdi. İstemediği şeyse, babamla evli kalmaktı. Babama olan sevgisi mi bitti yoksa hiç olmadı mı emin olamamıştım. Yani babamı hiç sevmiş miydi?

Büyükannemdeyken, annem de seyahate çıkardı. Macaristan ya da Alaska gibi uzak yerlerden birine giderdi. Her zaman da yalnız giderdi. Oralarda resimler çekerdi ama ben hiçbir zaman o resimlere bakmak istemezdim. O da hiç bakmak isteyip istemediğimi sormazdı.

On Üçüncü Bölüm

Bir bahçe iskemlesinde oturmuş, tost yiyip dergi okuyordum ki annem de dışarı çıkıp bana katıldı. Anne kız konuşmalarından birini yapmak istediğinde yüzünde beliren o ciddi, amaca yönelik bakış vardı gözlerinde. O konuşmalardan, reglimden korktuğum kadar korkardım.

Olağan bir sesle, “Bugün ne yapıyorsun?” diye sordu annem. Tostumun geri kalanını ağızıma tıktım. “Bunu.”

Annem elini uzatıp çenemdeki ekmek kırıntılarını silerek “Belki İngilizce dersiyle ilgili yaz okumalarından bir kısmına başlarsın diye düşünüyordum,” dedi.

Söylediği şeyi aklımdan geçirmesem de, “Evet, bunu planlıyordum,” dedim.

Annem boğazını temizledi. “Conrad uyuşturucu mu kullanıyor?” diye sordu.

“Ne?”

“Conrad uyuşturucu mu kullanıyor?”

Neredeyse boğuluyordum. “Hayır! Hem bunu neden bana soruyorsun? Conrad benimle konuşmuyor ki. Steven’a sor.”

“Sordum zaten. Bilmiyor. Yalan da söylemez,” diyerek bana bir bakış attı.

“Ben de söylemem!”

Annem iç çekti. “Biliyorum. Beck endişeleniyor. Son zamanlarda bir değişik hareket ediyormuş. Futbolu bırakması...”

Gözlerimi devirerek “Ben de dansı bıraktım,” dedim. “Ama elimde çubuk tüttürerek etrafta dolaştığımı görmüyorsun.”

Annem dudaklarını büzdü. “Bir şey duyarsan bana söyleyeceğine söz verir misin?”

“Bilmem...” dedim şakacıktan. Ona söz vermeme gerek yoktu. Conrad’ın uyuşturucu kullanmadığını biliyordum. Bira ayrı meseleydi ama uyuşturucu asla kullanmazdı. Hayatım üzerine bahse girerdim buna.

“Belly, bu ciddi.”

“Anne, sakın ol. O uyuşturucu falan kullanmıyor. Hem sen ne zaman böyle narkotik polisine döndün? Konuşana bakın.” Şakacıktan ona dirsek attım.

Annem gülümsemesini bastırıp başını salladı. “Sakın başlama.”

On Dördüncü Bölüm

13 YAŞINDA

İlk defa denediklerinde bunu anlamadığımızı sandılar. Aslına bakılırsa şapşallık etmişlerdi. Çünkü o işi, hepimizin evde olduğu nadir akşamlardan birinde yapmışlardı. Oturma odasındaydık. Conrad kulaklıklarını takmış müzik dinliyor, Jeremiah ile Steven da bir video oyunu oynuyordu. Ben televizyon koltuğuna oturmuş *Emma* okuyordum; kitabı gerçekten sevdiğimden değil de beni zeki gösterdiğine inandığımdan. Gerçekten okusaydım, kendimi odama kilitleyip Jane Austen değil de *Çatıdaki Çiçekler* ya da onun gibi bir şey okurdum.

Galiba kokusunu ilk Steven aldı. Etrafına bakınıp bir köpek gibi havayı kokladıktan sonra, “Siz de kokuyu alıyor musunuz?” diye sordu.

Jeremiah gözleri televizyon ekranında, “Sana o kadar fasulye yememen gerektiğini söylemiştim Steven,” dedi.

Kıs kıs güldüm. Ama bu gaz değildi, kokuyu ben de almıştım. Esrar kokusuydu. Yüksek sesle, “Bu esrar,” dedim. Ne kadar kültürlü ve bilgili olduğumu kanıtlamak için, bunu ilk söyleyen olmak istemiştim.

Jeremiah, “Olamaz,” dedi.

Conrad kulaklıklarını çıkararak “Belly haklı. Bu esrar,” dedi.

Steven oyunu durdurup bana bakmak için döndü. “Sen esrarın nasıl koktuğunu nereden biliyorsun Belly?” diye kuşkucu bir şekilde sordu.

“Çünkü her zaman kafayı çekiyorum Steven. Tam bir müptelayım. Bunu bilmiyor muydun?” Steven’in ağabey rolüne bürünmesinden, özellikle de Jeremiah ve Conrad’ın önündeyken bunu yapmasından nefret ediyordum. Sanki bilerek beni küçük göstermek istiyordu.

Ağabeyim beni duymazdan geldi. “Koku yukarıdan mı geliyor?”

Conrad kulaklıkları tekrar takarak “Annemin,” dedi, “kemoterapisi için.”

Jeremiah bunu bilmiyordu, yüzünden anlayabiliyordum. Bir şey demedi ama ensesini kaşıyışından ve bir dakika kadar boşluğa bakmasından, kafasının karışmış, hatta incinmiş olduğu anlaşılıyordu. Rahatsızlık veren bir durumdu; ne zaman Susannah’nın kanseri konusu açılrsa Jeremiah ile ben işin dışında bırakılırdık. Biz de ne söyleyeceğimizi asla bilemediğimizden, hiçbir şey demezdik. Genelde Jeremiah’nın yaptığı gibi, böyle bir şey yokmuş gibi davranırdık. Gerçi annem böyle yapmazdı. O her konuda olduğu gibi, bu konuda da gayet soğukkanlıydı. Susannah annemin kendisini normal hissetmesine yardımcı

olduğunu söylerdi. Annem insanların kendilerini normal hissetmelerini sağlama konusunda iyiydi. Güvende. Sanki annem orada olduğu sürece gerçekten kötü bir şey olamazdı.

Kısa bir süre sonra annemler aşağı indiğinde, ebeveynlerinin içki dolabını gizlice karıştıran iki genç gibi kıkırdıyorlardı. Annemin, Susannah'nın zulasını paylaştığı açıktı. Steven ile bir kez daha birbirimize baktık ama bu sefer dehşetli gözlerle. Annem, kendi annesini saymazsak, bu dünyada esrar içecek son insandı.

Annem dolabı talan ederek “Bütün Cheetos’u bitirdiniz mi?” diye sordu. “Açlıktan ölüyorum.”

Steven, “Evet,” dedi. Anneme bakamıyordu.

Susannah benim televizyon koltuğumun arkasında belirerek “Peki ya Fritos poşeti? Onu al,” diye direktif verdi. Saçıma hafifçe dokundu ki buna bayılıyordum. Susannah böyle şeylerde annemden çok daha şefkatliydi ve bana her zaman, *sahip olmadığımı kızım* derdi. Beni annemle paylaşmayı çok severdi ve annem de bunu umursamazdı. Ben de umursamazdım.

Bana, “*Emma*’yı şimdiye dek nasıl buldun?” diye sordu. Susannah size öyle bir odaklanırdı ki kendinizi odadaki en enteresan insan hissederdiniz.

Ağzımı, yalan söyleyip kitabın harika olduğunu düşündüğümü söylemek için açmıştım ki Conrad çok yüksek sesle, “Bir saatten fazla zamandır bir sayfa bile ilerlemedi,” dedi. Kulaklığı hâlâ kulağındaydı.

Ona öfkeyle baktım ama içten içe, bunu fark etmiş olmasına çok sevinmiştim. İlk olarak demek *beni* izliyordu. Tabii ki fark etmişti, Conrad her şeyi fark ederdi. Conrad komşunun

köpeğinin sağ gözünde soldakinden daha fazla çapak olmasını ya da pizza getiren çocuğun değişik araba kullanmasını da fark ederdi.

Susannah kâküllerimi alnımda dağıtarak “Kitap ilerledikçe onu seveceksin,” dedi.

Özür dilermiş gibi çıkan bir sesle, “Bir kitaba alışmak her zaman biraz vaktimi alır,” dedim. Bana bu kitabı öneren o olduğundan, kendisini kötü hissetmesini istememiştim.

Ardından annem elinde bir poşet Twizzlers ve yarısı dolu bir Fritos paketiyle odaya geldi. Susannah’ya bir cips atarak gecikmiş bir şekilde, “Yakala!” dedi.

Susannah cipse uzandı. Ama cips yere düştü ve Susannah onu yerden alırken kıkırdadı. Cipsi bir pipet gibi emerek “Ne sakarım,” dedi. “Ne oldu bana böyle?”

Conrad başını sadece kendisinin duyabildiği müzikle hafifçe sallayarak “Anne, herkes yukarıda esrar içtiğini biliyor,” dedi.

Susannah eliyle ağzını kapadı. Bir şey demedi ama gerçekten de bozulmuş gibiydi.

Annem, “Ah,” dedi. “Sanırım sırrımız açığa çıktı Beck. Çocuklar, anneniz kemoterapisinin yan etkilerine yardımcı olsun diye, medikal marijuana alıyor.”

Steven bakışlarını televizyondan ayırmadan, “Ya sen anne? Sen de mi kemoterapiden ötürü alıyorsun?” diye sordu.

Ortamı gevşetmeye çalıştığını biliyordum, işe de yaramıştı. Steven bu konuda iyiydi.

Susannah kıkırdarken, annem Steven’ın kafasına bir cips attı. “Ukala. Dünyadaki en iyi arkadaşıma destek veriyorum ben. Bu dünyada daha kötü şeyler de var.”

Steven cipsi alıp tozunu üfledikten ağzına attı. “O zaman ben de esrar içsem senin için mahsuru olmaz herhâlde?”

Annem dünyadaki en iyi arkadaşıyla bakışıp gülümseyerek “Meme kanseri olduğunda,” dedi.

Susannah da, “Ya da en iyi arkadaşın kanser olduğunda,” diye ekledi.

Bütün bunlar esnasında Jeremiah hiçbir şey demiyordu. Sanki arkası dönükken annesi kaybolabilecekmiş gibi, durmadan bir Susannah’ya bir televizyona bakıp duruyordu.

O öğleden sonrası annelerimiz hepimizin sahilde olduğunu sanıyordu. Jeremiah ile sıkılıp bir şeyler atıştırmak için eve geldiğimizi bilmiyorlardı. Verandanın merdivenlerinden çıkarken pencere sinekliğinden dışarı taşan konuşmalarını işittik.

Jeremiah, Susannah’nın, “Laur, böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum ama mememi kaybetmektense ölmeyi tercih edeceğimi düşünüyorum neredeyse,” dediğini işitip durdu. Jeremiah orada öylece dururken nefes almayı bile kesmişti. Sonra merdivene oturdu, ben de aynı şeyi yaptım.

Annem, “Bunu demek istemediğini biliyorum,” dedi.

Annemin bunu demesinden nefret ederdim ve Susannah’nın da bundan nefret ettiğini düşündüm. Çünkü, “Bana ne demek istediğimi söyleme,” dedi. Onun sesini ilk defa böyle duyuyordum. Keskin ve öfkeliydi.

“Tamam. Tamam. Söylemem.”

O zaman Susannah ağlamaya başladı. Onları göremesek de annemin üzüldüğümde bana yaptığı gibi, arkadaşının sırtını dairler çizerek sıvazladığını biliyordum. Aynısını Jeremiah’ya yapabilmeyi diledim. Böylece kendisini iyi hissetmesini sağlayay-

çağını biliyordum ama yapamadım. Uzanıp elini sıkıca tuttum. Bana bakmadı ama elini de çekmedi. İşte o an gerçek birer arkadaş olduk.

Sonra annem en ciddi, duygusuz sesiyle, “Memelerin gerçekten de acayip güzel,” dedi.

Susannah bir fok sesine benzer kahkahalara boğuldu, ardından da aynı zamanda hem gülüp hem ağladı. Her şey iyi olacaktı. Annem küfrediyor, Susannah gülüyorsa, her şey yoluna girecek demektir.

Jeremiah’ın elini bırakıp ayağa kalktım. O da kalktı. İkimiz de bir şey demeden sahile geri yürüdük. Ne söyleyecektim ki? *Annen kansere yakalandığı için üzgünüm mü ya da, umarım bir memesini kaybetmez mi?*

Kendi sahilimize vardığımızda, Conrad ile Steven sörfleriyle daha yeni sudan çıkıyordu. İkimiz de hâlâ bir şey konuşmuyorduk ve Steven bunu fark etti. Sanırım Conrad da fark etmişti ama bir şey söylemedi. Steven, “Sizin neyiniz var?” dedi.

Dizlerimi göğsüme çekerek “Hiçbir şey,” dedim.

Steven mayosundan su silkeleyip dizlerimi ıslatırken, “Ne oldu, az önce ilk defa öpüştünüz mü yoksa?” dedi.

Ona, “Kapa çeneni,” dedim. Konuyu değiştirmek için mayosunu indirmeyi düşündüm. Bir yaz önce oğlanlar, insanların içinde birbirlerinin mayosunu indirme gibi bir takıntıya kapılmıştı. Ben bunu daha önce hiç yapmamış ama o an gerçekten istemiştim.

Steven omzuma vurarak “Ay, biliyordum!” dedi. Bense onu ittirip çenesini kapamasını söyledim yeniden. Steven, “*Yaz aşkı, beni uçurdu, çok hızlı oldu...*” diye şarkı söylemeye başladı.

“Steven şapşallık etmeyi kes,” diyerek Jeremiah’yla başımı sallayıp göz devirmek için döndüm.

Ama Jeremiah şortundaki kumları silkeleyip suya doğru yürüyerek bizden ve evden uzaklaşmaya başladı.

“Jeremiah, regl falan mısın? Sadece şaka yapıyordum dostum!” diye ardından seslendi Steven. Jeremiah arkasına dönmedi; sahile doğru yürümeye devam etti. “Haydi gel!” diye bağırdı ağabeyim.

Conrad, “Onu rahat bırak,” dedi. İki kardeş pek yakın gözükmezdi ama bazen birbirlerini ne kadar iyi anladıklarını görürdüm ve bu da o anlardan biriydi. Conrad’ın, Jeremiah’ı koruduğunu görmek, içimde ona karşı büyük bir sevgi uyandırdı –sanki göğsüme vuran bir dalga tüm bedenime yayılıyordu. Böylesi de kendimi suçlu hissetmeme neden oldu, Susannah kansere yakalanmışken neden kendimi birine kaptırıyordum ki?

Steven’in kötü hissettiğini ve kafasının da karıştığını anlayabiliyordum. Uzaklaşıp gitmek, Jeremiah’ya göre değildi. O her zaman, ilk gülen, hemen şakaya karşılık veren olurdu.

Ben de yaraya tuz basmak istediğimden, “Sen tam bir pisliksin Steven,” dedim.

Steven ağzı açık bana baktı. “Tanrım, ben ne yaptım ki?”

Onu duymazdan gelip havluma yatarak gözlerimi kapadım. Conrad’ın kulaklığına sahip olmayı diledim. Bugünü unutmak istiyordum.

Daha sonra, Conrad ile Steven gece balığa çıkmaya karar verdiğinde, Jeremiah gece balık avlamak en sevdiği şey olsa da bunu reddetti. Her zaman insanları kendisiyle gece balık avına çıkmaya ikna etmeye çalışırdı. O akşam, havasında olmadığını söyle-

di. Böylece, onlar giderken Jeremiah benimle kaldı. Televizyon izleyip kâğıt oynadık. O yazın çoğunu sadece ikimiz böyle geçirdik. O yaz aramızı sağlamlaştırdık. Bazı sabahlar Jeremiah beni erkenden uyandırır ve birlikte deniz kabuğu ya da kum yengeci toplar veya bisikletlerimizle altı kilometre uzaklıktaki dondurmacıya giderdik. Sadece ikimizken, Jeremiah normalde olduğu kadar şaka yapmazdı ama yine de hâlâ Jeremiah'ydı.

O yazdan itibaren Jeremiah'ya, ağabeyime olduğumdan daha yakın hissettim kendimi. Jeremiah daha kibardı. Belki o da bir başkasının küçük kardeşi olduğundan ya da sadece öyle biri olduğundan. O herkese karşı kibardı. İnsanları rahat hissettirmek gibi bir yeteneği vardı.

On Beşinci Bölüm

Üç gündür yağmur yağıyordu. Üçüncü gün saat dört gibi Jeremiah'ya ev basmıştı. O kapalı alanlarda duracak insanlardan değildi; her zaman hareket hâlinde olmalıydı. Her zaman yeni bir yerlere giderdi. Artık buna katlanamayacağını söyledi ve kimin kendisiyle beraber sinemaya gitmek isteyeceğini sordu. Cousins'da arabalı sinema dışında sadece bir sinema salonu vardı ve o da bir alışveriş merkezinin içindeydi.

Conrad odasında, Jeremiah yukarı çıkıp ona gelip gelmeyeceğini sordu. Conrad gelmeyeceğini söyledi. Odasında yalnız başına çok uzun zaman geçirmeye başlamıştı ve bunun Steven'ı incittiğini görebiliyordum. Ağabeyim kısa zaman sonra babamla birlikte üniversite gezisi için ayrılacaktı ve Conrad bunu önemsemiyormuş gibi görünüyordu. Conrad, işte olmadığı zamanlarda, gitarını tıngırdatmakla ya da müzik dinlemek-

le meşgul oluyordu. O nedenle, sadece Jeremiah, Steven ve ben kaldık. Onları, hayvanları gezdirirken tanışan iki köpek gezdiricisinin birbirine âşık olduğu romantik bir komediye gitmeye ikna ettim. Zaten sinemada oynayan tek film buydu. Bir dahaki film bir saat sonra başlayacaktı. Beş dakika geçmişti ki Steven öğrenirmiş gibi ayağa kalktı. “Bunu izleyemem,” dedi. “Geliyor musun Jere?”

Jeremiah, “Hayır, ben Belly ile kalacağım,” dedi.

Steven şaşırılmış göründü. Omuz silkerek “Film bitince sizinle görüşürüz,” dedi.

Ben de şaşırmıştım. Film *gerçekten* berbattı.

Steven sinemadan ayrıldıktan kısa süre sonra, iri yarı bir adam önümdeki koltuğa oturdu. Jeremiah, “Seninle yerimi değiştirim,” diye fısıldadı.

Numaradan, *sorun değil*, demeyi düşündüm ama sonra bunu yapmamaya karar verdim. Ne de olsa karşımdaki Jeremiah’ydi. Kibar olmama gerek yoktu. Teşekkür ettim ve yerlerimizi değiştik. Jeremiah’nın ekranı görebilmek için boynunu sağa eğip bana doğru uzanması gerekiyordu. Saçları Susannah’nın kullandığı o pahalı şampuandaki Asya armutları gibi kokuyordu. Komikti. Artık iri yarı, uzun boylu bir futbolcuydu ama çok tatlı kokuyordu. Her eğildiğinde, saçlarındaki o tatlı kokuyu içime çektim. *Keşke benim saçlarım da böyle koksa*, diye geçirdim içimden.

Filmin yarısında Jeremiah birden ayağa kalktı. Birkaç dakika kayboldu. Geri geldiğinde, elinde büyük bir kolayla bir paket Twizzlers şekerlemesi vardı. Bir yudum almak için kolaya uzandım ama pipet yoktu. Ona, “Pipet almayı unutmuşsun,” dedim.

O da Twizzlers paketinin plastiğini ısırıp iki şekerin uçlarını kopardı. Sonra da onları kola kabının içine koydu. Kocaman gülümsedi. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu. Twizzlers pipetlerimizi unutmuştum. Her zaman yapardık bunu.

1950'lerden kalma bir Cola reklamı gibi, başlarımızı eğmiş, alınlarımız neredeyse birbirine değer hâlde, pipetlerden aynı anda içtik. İnsanların çıktığımızı sanıp sanmadıklarını merak ettim.

Jeremiah bana baktı ve her zamanki gibi gülümserken, aniden aklıma çılgınca bir düşünce geldi. *Jeremiah Fisher beni öpmek istiyor*, diye geçirdim içimden.

Ama bu deliceydi. Yanımdaki Jeremiah'ydı. Bana asla o gözle bakmazdı. Hem ne kadar değişken ve ulaşılamaz olsa da benim hoşlandığım, Conrad'dı. Conrad orada dururken asla Jeremiah'yı düşünmezdim. Jeremiah da bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı. Ben onun kankasıydım. Film partneri, aynı banyoyu ve sırları paylaştığı kız. Ben onun öptüğü kız değildim.

On Altıncı Bölüm

14 YAŞINDA

Taylor'ı getirmenin bir hata olduğunu biliyordum. Biliyordum. Biliyordum ama yine de yaptım. En iyi arkadaşım Taylor Jewel. Sınıfımızdaki çocuklar ona Jewel derlerdi ve o da bundan nefret edermiş numarası yapar ama gizli gizli bayılırdı.

Taylor yazlıktan her gelişimde, beni tekrar kazanmak zorunda olduğunu söylerdi. Okul, okuldan çocuklar ve arkadaşlardan oluşan gerçek hayatımı sevmem için uğraşmak zorunda kaldığını söylerdi. Benim için o zamanlar takıldığı çocuğun tatlı arkadaşını ayarlamaya çalışırdı. Ben de ona uyardım ve bazen sinemaya ya da birlikte Waffle'cıya giderdik ama hiçbir zaman tam olarak orada olmazdım. Bu oğlanlar Conrad ya da Jeremiah'yla mukayese edilmezdi, o zaman bunun ne anlamı vardı ki?

Taylor ikimizin arasında her zaman, oğlanların baktığı, onların kalbinin hızlı atmasına sebep olan güzel kız olmuştu. Bense oğlanları güldüren komik kızdım. Onu yazlığa getirmekle kendimin de güzel olanlardan olduğunu kanıtlamak istemiştim. *Gördünüz mü, ben onun gibiyim, biz aynıyız*, demek istemiştim. Ama aynı değildik ve bunu herkes biliyordu. Taylor'ı yanımda getirmenin, oğlanların gece geç saat gezmelerine veya uyku tulumları içinde sahilde geçirdikleri gecelere davet edilmemi garantileyeceğini düşünmüştüm. Bunun o yaz sosyal dünyamı genişleteceğini, sonunda başrolde olabileceğimi sanmıştım.

En azından bu konuda haklıydım.

Taylor uzun zamandır onu da yanımda götürmem için bana yalvarıyordu. Ortamın çok kalabalık olacağını söyleyip bir süre ona karşı koydum ama Taylor son derece ikna ediciydi. Benim hatamdı. Oğlanlar hakkında çok böbürlenmiştim. İçten içe, arkadaşımın orada olmasını da istiyordum. Ne de olsa o benim en iyi arkadaşımdı. Her şeyi, her anı, her tecrübeyi paylaşmamamızdan nefret ederdi. İspanyolca kulübüne katıldığında, İspanyolca dersi almamama rağmen, benim de kulübe katılmam için ısrar etmişti. “Mezuniyetten sonra Cabo’ya gidebilmemiz için,” demişti. Bense mezuniyet için Galapagos Adaları’na gitmek istiyordum, bu benim hayalimdi. Mavi ayaklı kuşlardan görmek istiyordum. Babam beni oraya götüreceğini de söylemişti. Gerçi bunu Taylor’a söylememiştim, bu hiç hoşuna gitmezdi.

Annemle birlikte, Taylor'ı havaalanından aldık. Taylor uçaktan kısa mı kısa bir şort ve daha önce görmediğim, ince askılı bir bluzla indi. Ona sarılıp kıskanmış gibi görünmemeye çalışarak “Bunu ne zaman aldın?” diye sordum.

Taylor kumaş çantalarından birini bana verirken, “Annem tatil giysileri almam için beni alışverişe götürdü,” dedi. “Güzel, değil mi?”

“Evet, çok güzel.” Çantası ağırdı. *Sadece bir hafta kalacağını unuttu mu acaba*, diye düşündüm.

“Babamla boşanacakları için kendisini kötü hissettiğinden bana bir sürü şey alıyor,” diye gözlerini devirerek devam etti. “Birlikte manikür pediküre bile gittik. Bak!” Taylor sağ elini kaldırdı. Tırnakları bordo rengine boyanmıştı, uzun ve kare şeklindeydiler.

“Bunlar gerçek mi?”

“Tabii ki! Ben sahte şeyler takmam Belly.”

“Ama keman için tırnaklarını kısa tutman gerektiğini sanıyordum.”

“Ah, o mu? Anneciğim sonunda kemana bırakmama izin verdi. Boşanma suçluluğu,” dedi bilmişçesine. “Nasıldır bilirsin.”

Taylor bizim yaşımızda, annesine anneciğim diyen, tanıdığım tek kızdı. Ayrıca bundan paçayı sıyrabilen tek kızdı.

Oğlanlar anında dikkat kesildiler. Anında onu süzüp dolgun sütyenine ve sarı saçlarına baktılar. Onlara, *bu destekli sütyenlerden*, demek istedim. Kafasına da yarım şişe renk açıcı boşaltmıştı. Saçları normalde o kadar sarı değildir. Gerçi oğlanlar da buna aldırmazlardı ya.

Diğer yandan ağabeyim televizyondan başını kaldırmadı bile. Taylor onu sinir ederdi, her zaman etmişti. Onun hakkında Conrad ile Jeremiah’yı uyarıp uyarmadığını merak ettim.

Taylor şakır gibi, “Merhaba Ste-ven,” dedi.

Steven, “Selam,” diye mırıldandı.

Taylor bana bakıp gözlerini şaşı yaptı. Ağzıyla harflere vurgu yaparak sessizce, *huysuz*, dedi.

Güldüm. “Taylor, bunlar Conrad ile Jeremiah. Steven’ı zaten tanıyorsun.” Taylor’ın kimi seçeceğini, kimi daha tatlı ve komik bulacağını merak ediyordum.

Oğlanlar, “Selam,” dediler.

Sonra Conrad, tahmin ettiğim gibi televizyona geri döndü. Jeremiah, Taylor’a çarpık gülümsemelerinden biriyle bakarak “Demek Belly’nin arkadaşısın, ha?” dedi. “Biz onun hiç arkadaşısı olmadığını sanıyorduk.”

Jeremiah’nın şaka yaptığını belirtmek için bana gülmesini bekledim ama o benim tarafıma bile bakmadı. “Kapa çeneni Jeremiah,” dedim. O zaman bana gülümsedi ama bu, çabuk, baştan savma bir tebessümdü ve bakışları hemen Taylor’a geri döndü.

Taylor havalı bir şekilde, “Belly’nin bir sürü arkadaşı vardır,” dedi. “Ben bir ezikle takılacak birine benziyor muyum?”

Ağabeyim kanepeden, “Evet,” dedi. Başını kaldırdı. “Benziyorsun.”

Taylor ona öfkeyle baktı. “Sen işine geri dön Steven.” Ardından bana dönerek “Neden bana odamızı göstermiyorsun?” dedi.

“Evet Belly, neden göstermiyorsun? Git de Tay-Tay’in kölesi ol,” dedi Steven. Ardından tekrar sırtüstü uzandı.

Onu duymazdan geldim. “Gel Taylor.”

Odama girer girmez Taylor kendisini pencerenin yanındaki, benim her zaman yattığım yatağın üzerine attı. “Tanrım, çok tatlı.”

Cevabı bilmeme rağmen, “Hangisi?” dedim.

“Elbette esmer olanı. Ben erkeklerimi esmer severim.”

İçimden gözlerimi devirdim. Erkekler mi? Taylor sadece iki çocukla çıkmıştı ve ikisi de erkek olmaya yakın bile sayılmazdı.

Ona, “Bunun olacağını sanmam,” dedim. “Conrad kızları umursamıyor.” Bunun doğru olmadığını biliyordum; kızları umursuyordu. Geçen yaz, Angie denen kızı, onunla ikinci aşamaya geçecek kadar umursamıştı, değil mi?

Taylor’ın kahverengi gözleri parladı. “Zoru severim. Geçen sene sınıf başkanlığını kazanmadım mı? Ondan önceki sene de başkan yardımcılığını?”

“Biliyorum. Ben senin kampanya yöneticindim. Ama Conrad farklıdır. O...” Taylor’ı korkutacak doğru kelimeyi ararken duraksadım. “Neredeyse, kafadan rahatsızdır.”

Taylor çığlık atarak “Ne?” dedi.

Hemen geri adım attım. Belki de *kafadan rahatsız* biraz fazla kaçmıştı. “Tam anlamıyla *rahatsız* demek istemedim ama bazı zamanlar zor olabilir. Çok ciddi. Jeremiah’yı seçmelisin. Bence o daha çok senin tipin.”

“Peki bu ne demek Belly?” diye sordu Taylor. “Ben sığ bir kız mıyım?”

“Şey...” Arkadaşım ancak şişme bir havuz kadar derindi.

“Buna sakın cevap verme.” Taylor bez çantasını açıp eşyalarını çıkarmaya başladı. “Jeremiah tatlı ama istediğim Conrad. O çocuğun başını döndüreceğim.”

“Uyarmadın deme de.” O an geldiğinde, *sana demiştim*, demeyi dört gözle bekliyor ve bunun da yakında olmasını diliyordum.

Taylor sarı benekli bir bikiniyi havaya kaldırdı. “Sence de Conrad için yeterince küçük mü?”

“O bikini Bridget’e bile olmaz,” dedim. Taylor’ın küçük kız kardeşi yedi yaşındaydı ve yaşına göre de ufaktı.

“Kesinlikle.”

Gözlerimi devirdim. “Uyarmadın deme. Bu arada, üzerinde oturduğun benim yatağım.”

İkimiz hemen mayolarımızı giydik. Taylor küçük bikinisini, ben de destekli sütyeni ve yüksek bir boyun kısmı olan siyah mayomu. Üzerimizi değiştirken Taylor bana baştan aşağı bakıp “Belly, memelerin gerçekten büyümüş!” dedi.

Tişıörtümü başımdan geçirirken, “Pek sayılmaz,” dedim.

Ama bu doğruydı, gerçekten büyümüşlerdi. Bir önceki yaz böyle memelerim yoktu, bu kesindi. Onlardan nefret ediyordum. Artık hızlı koşamıyordum –utanç vericiydi. Bol tişıörtlerle tek parça giysiler giymemin de nedeniydiler. Oğlanların bu konuda ne diyeceğini duymaya dayanamazdım. Kesin benimle dalga geçerlerdi ve Steven da bana, gidip üzerime bir şeyler giymemi söylerdi ki ölsem daha iyiydi.

Taylor suçlarcasına, “Şimdi kaç beden sütyen giyiyorsun?” diye sordu.

“B,” diye yalan söyledim. Aslında C’ydi.

Taylor rahatlamış göründü. “A, o zaman hâlâ aynıyız çünkü ben de B’yim. Neden benim bikinilerimden birini giymiyorsun? O tek parçayla, yüzme takımına girmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyorsun.”

Yanlarında kırmızı kurdeleler olan mavi beyaz çizgili bir bikini kaldırdı havaya.

Ona, “Zaten yüzme takımındayım,” diye hatırlattım. Oturduğum yerin yüzme takımında kışın yüzmüştüm. Yazları takımında yarışmıyordum çünkü hep Cousins’daydım. Yüzme takımında olmak beni yaz yaşantıma bağlı tutuyordu, kendimi sanki tekrar sahilde olmam an meselesiymiş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Taylor, “İyyy, hatırlatma,” dedi. Bikiniyi bir o yana bir bu yana sallandırdı. “Bu kahverengi saçların ve yeni memelerinle, üzerinde çok güzel duracak.”

Yüzümü ekşitip bikiniyi ittirdim.

Bir yanım gösteriş yapmak ve ne kadar geliştiğimi, artık gerçek bir kız olduğumu gösterip onları hayran bırakmak istiyor ama daha mantıklı olan yanım, bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

Steven kafama bir havlu atardı ve kendimi on üç değil de on yaşında gibi hissederdim yeniden.

“İyi ama neden?”

“Havuzda tur atmayı seviyorum,” dedim. Ki bu doğrudu.

Taylor omuz silkti. “Tamam ama çocuklar seninle konuşmazsa beni suçlama.”

Ben de ona omuz silktim.

“Benimle konuşup konuşmamaları umurumda değil. Ben onlara o gözle bakmıyorum.”

“Ya, tabii! Seni bildim bileli Conrad takıntın var. Geçen sene okuldaki hiçbir çocukla konuşmadın.”

“Taylor, o uzun zaman önceydi. Onlar benim için birer ağabey gibi. Tıpkı Steven gibiler,” derken bir jimnastik şortu giydim. “Onlarla istediğin kadar konuşabilirsin.”

İşin aslı, ikisinden de farklı şekillerde hoşlanıyordum ve Taylor'ın bunu bilmesini istemiyordum. Çünkü o kimi seçerse, o kişi bana arkadaşımın artığı gibi gelecekti. Hem bu Taylor'ı etkilemezdi de. Her hâlükârda Conrad'ın peşine düşecekti. Ona, *Conrad dışında herkes olur*, demek istiyordum ama bu da pek doğru sayılmazdı. Jeremiah'yı seçerse de kıskanırdım çünkü o Taylor'ın değil benim arkadaşımdı.

Taylor'ın, bikinisine uyan bir güneş gözlüğü (yanında dört güneş gözlüğü getirmişti), iki dergi ve güneş yağını seçmesi epey zamanını aldı. Biz dışarı çıktığımızda, oğlanlar çoktan havuzdaydı.

Suya atlamaya hazır hâlde hemen giysilerimi çıkardım ama Taylor tereddüt etti, Polo havlusu hâlâ omuzlarına sıkı sıkı sarılmıştı. Küçük bikinisinden dolayı kendisini gergin hissettiğini anlamış ve buna sevinmiştim. Onun bu gösteriş yapmalarından sıkılmaya başlamıştım.

Oğlanlar başlarını çevirip bakmadılar bile. Yanımızda Taylor olunca her zaman yaptıklarını yapmak istemeyeceklerinden, farklı davranacaklarından endişelenmiştim. Ama orada, birbirlerini suyun altına sokup duruyorlardı.

Terliklerimi çıkararak "Havuza girelim," dedim.

Taylor, "Ben önce biraz uzanabilirim," dedi. Sonunda havlusunu çıkardı ve bir şezlonga yaydı. "Sen de yatmak istemez misin?"

"Hayır. Hava çok sıcak ve yüzmek istiyorum. Hem zaten bronzum." Öyleydim. Tenim koyu karamel rengine dönüyordu. Yazın bambaşka bir insan gibi görünüyordum ki böylesi, yazın en güzel kısmı olabilirdi.

Taylor ise hamur gibi beyaz ve parlaktı. Gerçi bana çabuk yetişeceğine dair içimde bir his vardı. O bu konuda iyiydi.

Gözlüğümü çıkarıp giysilerimin üzerine koydum. Sonra havuzun derin kısmına yürüyüp doğruca suya atladım. Su, sistemimde şok etkisi yaratmıştı. Ama güzel bir şok. Nefes almak için su yüzüne çıktığımda, oğlanlara doğru, suda ilerledim. “Yakalamaca oynayalım,” dedim.

Conrad’ı suya batırmaya çalışmakla meşgul olan Steven durarak “Yakalamaca sıkıcı,” dedi.

Jeremiah, “Deve güreşi oynayalım,” dedi.

“O nedir?” diye sordum.

“İki takım var. Takımın bir üyesi diğerinin omuzlarına çıkıyor. Diğer takımdakini ittirip suya düşürmeye çalışıyorsun,” diye açıkladı ağabeyim.

Jeremiah, “Yemin ederim çok eğlenceli,” dedi. Ardından Taylor’a seslendi. “Tyler, bizimle deve güreşi oynamak ister misin? Yoksa çok mu korkarsın?”

Taylor dergisinden başını kaldırdı. Güneş gözlüğü yüzünden gözlerini göremiyor ama kıl olduğunu anlayabiliyordum. “Adım Tay-lor. Tyler değil Jeremy. Ve hayır, oynamak istemiyorum.”

Steven ile Conrad bakiştılar. Ne düşündüklerini biliyordum. Gözlerimi devirerek “Haydi Taylor, eğlenceli olacak,” dedim. “Korkaklık yapma.”

Taylor iç çekerek dergisini bir kenara koydu ve ayağa kalkıp bikinisinin arkasını düzeltti. “Güneş gözlüğümü çıkarmam gerekiyor mu?”

Jeremiah ona sıırıttı. “Benim takımımıdaysan gerek yok. Nasılsa düşmeyeceksin.”

Taylor yine de gözlüğünü çıkardı. Bense takımların eşit sayı-
da olmadığını fark ettim, birisinin dışarıda kalması gerekiyordu.
Oynamak istememe rağmen, “Ben sizi izlerim,” dedim.

Conrad, “Sorun değil, ben oynamam,” dedi.

Steven, “İki raunt oynarız,” dedi.

Conrad omuz silkti.

“Sorun değil.” Havuzun kenarına yüzdü.

Jeremiah, “Ben Tay-lor’ı alırım,” dedi.

Steven, “Haksızlık, o daha hafif,” diye itiraz etti. Ardından
omzundan geriye bakıp yüzümdeki ifadeyi gördü. “Sen ondan
uzunsun, o yüzden.”

Artık oynamak istemiyordum. “O zaman ben kenarda otu-
sam? Senin belini kırmak istemem Steven.”

Jeremiah, “Ben seni alırım Belly,” dedi. “O ikisini de yere
sereriz. Hem muhtemelen küçük Tay-lor’dan çok daha daya-
nıklıdır.”

Taylor merdivenlerden inip havuza yavaşça inerken, su-
yun soğukluğu karşısında kasıldı. “Ben çok dayanıklıyım
Jeremy,” dedi.

Ardından Jeremiah suda çömeldi ve ben de onun omuzlarına
binmek için uğraştım. Üzeri kaygan olduğundan, orada durmak
ilk başta oldukça zordu. Jeremiah ayağa kalkarak doğruldu.

Kımıldanıp ellerimi başının üzerine yasladım. Sessizce, “Çok
mu ağırım?” diye sordum. Jeremiah o kadar zayıf ve çelimsizdi
ki onun bir tarafını incitmeye korkuyordum.

Jeremiah güçlükle nefes alıp bacaklarıma tutunarak “Tüy gi-
bisin,” diye yalan söyledi.

O an, içimden onun başını öpmek geldi.

Karşımızda Taylor, Steven'in omuzlarına yerleşmiş, kıkırdarak dengede durmak için onun saçlarını çekiyordu. Steven onu üzerinden havuza doğru fırlatmaya hazır görünüyordu.

Jeremiah, "Hazır mısınız?" diye sordu. Ardından kısık sesle bana, "İşin sırrı dengede durmakta," dedi.

Steven başını sallayınca havuzun ortasına geldik.

Havuzun kenarında ayaklarını sallandıran Conrad, "Hazır ol, başla," dedi.

Taylor ile kollarımızı uzatarak birbirimizi itirmeye başladık. Kıkırdamasına engel olamıyordu ve onu sertçe ittirince, "Of, kahretsin!" dedi ve Steven ile birlikte suya düştüler.

Jeremiah ile kahkahalara boğulup birbirimizi tebrik ettik. Su yüzüne çıktıklarında Steven, Taylor'a öfkeli gözlerle bakarak "Sana sıkı tutunmanı söylemiştim," dedi.

Taylor onun suratına su sıçratarak "Tutunuyordum!" dedi. Göz kalemi dağılmış, rimeli akmaya başlamıştı. Yine de hâlâ güzel görünüyordu.

Jeremiah, "Belly?" dedi.

"Hı?" dedim. O kadar yüksekte, kendimi gayet rahat hissetmeye başlamıştım.

"Dikkat et." Ardından öne doğru eğildi ve ben suya doğru düşerken Jeremiah da düştü. Gülmeme engel olamıyordum ve bir kova dolusu su yutmuştum ama umurumda değildi.

İkimizin başı da suyun üzerine çıkınca doğruca ona gidip Jeremiah'nın kafasını suya soktum.

Taylor, "Haydi, bir kez daha oynayalım," dedi. "Bu sefer ben Jeremy ile olurum. Steven sen de Belly'nin partneri olursun."

Steven hâlâ huysuz görünüyordu. “Con, sen benim yerimi al,” dedi.

Conrad, “Tamam,” dedi ama sesinden bunu pek de istemediği anlaşılıyordu.

Bana doğru yürüdüğünde kendimi savunurcasına, “O kadar ağır değilim,” dedim.

“Ben hiç öylesin demedim.” Ardından önümde durdu, ben de üzerine çıktım. Omuzları, Jeremiah’ninkilerden daha kaslı, daha kalındı. “Orada rahat mısınız?”

“Evet.”

Karşımızda Taylor, Jeremiah’nın omuzlarına çıkmakta sorun yaşıyordu. Durmadan kayıyor ve gülüyordu. Çok eğleniyorlardı. Hatta fazla eğleniyorlardı. Onları kıskançlıkla izlerken, neredeyse Conrad’ın bacaklarımı tuttuğunu unutuyordum. Yanlış hatırlamıyorsam, daha önce hiç, kazara da olsa dizime bile değmemişti.

“Haydi, oynayalım artık,” dedim. Sesim kendime bile kısıkanç geldi. Nefret ediyordum bundan.

Conrad havuzun ortasına ilerlerken daha az güçlük çekti. Omuzları üzerindeki ekstra ağırlığımla bu kadar kolayca etrafta dolaşmasına şaşırmıştım.

Sonunda düşmeden durmayı başaran Jeremiah ile Taylor’a, “Hazır mısınız?” diye sordu. Taylor, “Evet!” diye bağırdı.

İçten içe, *düşeceksin Jewel*, dedim. Ben de yüksek sesle, “Evet,” dedim.

Öne eğilip iki elimle onu sertçe ittirdim. Taylor yana doğru eğildi ama yerinde kalabildi. “Ah!”

Gülümsedim. “Haydi,” dedim ve onu tekrar ittim.

Taylor gözlerini kısıp beni sertçe ama düşmeme neden olmayacak sertlikte geri itti.

Ardından birbirimizi itmeye başladık ama bu sefer işim daha kolaydı. Çünkü kendimi dengede hissediyordum. Onu bir kere, sertçe ittim ve Taylor öne doğru düştü ama Jeremiah yerinde kaldı. Yüksek sesle ellerimi çırpıttım. Çok eğlenceliydi.

Conrad çakmam için elini kaldırınca şaşırdım. O pek de çakmaktan hoşlanan biri değildi.

Taylor bu sefer su yüzüne çıktığında gülmüyordu. Sarı saçları başına yapışmıştı. “Bu oyun berbat. Daha fazla oynamak istemiyorum,” dedi.

“Mızıkçı,” dedim ve Conrad da beni suya indirdi.

Bana o nadir gülümsemelerinden biriyle, “Tebrikler,” dedi. O tek gülüşle, piyangoyu kazanmış gibi hissettim kendimi. “Ben kazanmak için oynarım,” dedim ona. Onun da öyle yaptığını biliyordum.

On Yedinci Bölüm

Sinemada Twizzlers paylaşmamızın bir iki gün sonrasında Jeremiah, “Bugün Belly’ye düz vites araba kullanmayı öğreteceğim,” diye herkese duyurdu.

Hevesle, “Gerçekten mi?” dedim. Hava açıktı ve tüm haftadan beri bu bir ilkti. Araba kullanmak için mükemmel bir gündü. Bugün Jeremiah’nın izinli olduğu gündü ve onu bana vitesli araba kullanmayı öğretmekle geçirmek istemesine inanamıyordum. Geçen seneden beri bana öğretmesi için yalvarıyordum –Steven bunu denemiş ve üçüncü dersimizden sonra vazgeçmişti.

Steven başını salladı ve masanın üzerindeki portakal suyu kutusunu kafasına dikti. “Ölümüne mi susadın dostum? Belly debriyajını yakmanın yanı sıra, ikinizi de öldürür. Bunu yapma. Bak, bunu arkadaşın olarak söylüyorum.”

Masanın altından ona tekme atarak “Kapa çenenil!” diye bağırdım. “Böyle diyorsun, çünkü berbat bir öğretmensin...” Steven, bana paralel park yapmayı öğretirken arabanın kaportasında küçük bir göçüğe neden olduğumdan beri, benimle aynı arabaya binmeyi reddediyordu.

Jeremiah, “Ben öğretmen olarak yeteneğime güveniyorum,” dedi. “Onunla işim bittiğinde senden iyi araba kullanacak.”

Steven homurdandı. “Bol şans.” Ardından kaşlarını çatı. “Ne kadar süreliğine gidiyorsun? Golf sahasına gideceğimizi sanıyordum.”

“Sen de bizimle gelebilirsin,” diye önerdim.

Steven beni duymazdan gelerek Jeremiah’ya, “Sopayı sallayışını çalışman lazım dostum,” dedi.

Bana bakıp tereddütte kalan Jeremiah’ya baktım. “Öğle yemeğine kadar gelirim. Ondan sonra gideriz,” dedi.

Steven gözlerini devirdi. “İyi.” Sinir olduğunu ve biraz da incindiğini görebiliyordum ve aynı anda kendimi hem mutlu hem de onun için üzgün hissediyordum. Steven benim gibi her şeyin dışında bırakılmaya alışık değildi.

Sahilin diğer tarafına giden yolda alıştırma yapmaya çıktık. Yol ıssızdı, bizden başka kimse yoktu. Jeremiah’nın bir milyon yıl önceden kalmış *Nevermind* CD’sini dinledik.

Jeremiah, Kurt Cobain’in sesinin üzerinden, “Bir kızın düvites araba kullanabilmesi çok çekicidir,” dedi. “Onun kendine güveni olduğunu, ne yaptığını bildiğini gösterir.”

Arabayı birinci vitese attım ve ayağımı debriyaj pedalından kaldırdım. “Ben oğlanların yardıma muhtaç kızlardan hoşlandığını sanırdım.”

“Ondan da hoşlanırlar. Ama ben zeki, kendine güvenen kızlardan hoşlanıyorum.”

“Haydi canım. Taylor’dan hoşlandın, ki o hiç öyle değildir.”

Jeremiah homurdanıp kolunu pencereden çıkardı. “Tekrar bu konuyu açmak zorunda mısın?”

“Sadece söylüyorum. O kadar zeki ve kendine güvenli değildi.”

Jeremiah, “Belki de ama ne yaptığını kesinlikle biliyordu,” diyerek bir kakhaha patlattı.

Onun koluna sertçe vurdum. “Çok iğrençsin,” dedim. “Ve de yalancısın. İkinizin ikinci aşamaya bile geçmediğini biliyorum.”

Jeremiah gülmeyi kesti. “Tamam, peki. Geçmedik. Ama güzel öpüşüyordu. Tadı Skittles gibiydi.”

Taylor, Skittles’a bayılırdı. Onları her dakika sanki birer vitaminmiş, sağlığına iyi geliyormuş gibi ağzına atardı. Eğer Taylor’ın güzel öpüştüğünü düşünüyorsa, onunla karşılaştırıldığımda benim nasıl öpüştüğümü düşünüyor mu diye merak ettim.

Ona şöyle bir bakınca, Jeremiah yüzümden anlamış olacak ki gülererek “Ama sen en iyisiydin Bells,” dedi.

Koluna yumruk attım ama Jeremiah o zaman bile gülmeyi kesmedi. Daha da çok gülmeye başladı. Ardından, kakhahadan nefessiz kalarak “Ayağını debriyajdan çekme,” dedi.

Açıkçası bunu hatırlamasına bile şaşmıştım. Yani, o öpücük benim için unutulmazdı. Çünkü benim ilk öpücüğümdü ve onu *Jeremiah* ile yaşamıştım. Ama bunu hatırlaması bir şekilde gülüşünü mazur gösterdi.

“İlk öpüştüğüm çocuktun,” dedim. O an ona her şeyi söyleyebilmişim gibi hissediyordum. Büyüyüp de işler karmaşıklaşmadan önceki gibiydi aramız. Kendimi rahat, normal ve onun arkadaşı gibi hissediyordum.

Jeremiah utanarak bakışlarını kaçırdı. “Evet, biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum hemen. Öpücüğüm çok berbattı da ondan mı kuşkulandı? Ne kadar aşağılayıcıydı.

“Şey, Taylor söyledi. Sonradan.”

“Ne! Bunu yaptığına inanamıyorum. Hain!” Neredeyse arabayı durduruyordum. Aslına bakılırsa buna inanabiliyordum ama yine de kendimi ihanete uğramış gibi hissetmişim.

“Büyütecek bir şey değil.” Fakat Jeremiah’nın yanakları yer yer kızarmıştı. “Bir kızı ilk kez öptüğüm zaman şaka gibi bir şeydi. Kız bana yanlış yapıyorsun deyip duruyordu.”

“Kimdi o? İlk öptüğün kız kimdi?”

“Onu tanımıyorsun. Önemli değil.”

“Haydi ama,” diye tatlılıkla onu ikna etmeye çalıştım. “Bana söyleyebilirsin.”

Araba tekleyince Jeremiah, “Ayağını debriyaja koy ve vitesi boşa al,” dedi.

“Bana söyleyene dek almam.”

“İyi. Christi Turnduck’dı,” diyerek başını eğdi.

“Turnduck’ı mı öptün?” Gülme sırası bendeydi. O da bizim gibi Cousins sahili ahalisindendi. Tek farkı, tüm sene orada yaşamayıydı. Jeremiah omuz silkerek “Bana abayı fena yakmıştı,” dedi.

“Con ile Steven’a söyledin mi?”

“Tabii ki hayır. Onlara söylemedim!” dedi. “Sen de söylemezsen iyi olur! Parmak sözü.”

Parmağımı ona uzattım ve onları birbirine değdirdik.

“Christi Turnduck. Güzel öpüşüyordu. Bana bildiğim her şeyi o öğretti. Ona ne oldu merak ediyorum.”

Cristi’nin de benden iyi öpüşüp öpüşmediğini merak ettim. Jeremiah’ya bir şeyler öğrettiğine göre, öyle olmalıydı.

Araba tekrar tekleyince, “Bu berbat. Vazgeçiyorum,” dedim.

Jeremiah, “Araba kullanmaktan vazgeçmek yok,” diye emretti.

İç çekip duran motoru tekrar çalıştırdım. İki saat sonra, artık olaya hâkimdim. Sayılırdı yani. Motor hâlâ tekliyordu ama ilerleme vardı. Arabayı kullanıyordum ve Jeremiah, doğuştan iyi sürücü olduğumu söyledi.

Eve vardığımızda saat dördü geçmişti ve Steven da gitmişti. Sanırım beklemekten sıkılmış ve golf sahasına kendi başına gitmişti. Annemle Susannah’nın odasında, onunla birlikte eski filmler izliyordu. İçerisi karanlıktı, perdeleri de indirmişlerdi.

Bir dakika kadar kapılarının dışında durup kahkaha atmalarını dinledim. İlişkilerini kıskanıyordum. Mükemmel bir uyum içindeki iki pilot gibiydiler. Ben böyle, ne olursa olsun tüm hayatın boyunca devam edecek ve sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir arkadaşlığa sahip değildim.

Odadan içeri girince Susannah, “Belly! Gel bizimle birlikte film izle,” dedi.

Yatağa, ikisinin arasına geçtim. Bir mağaradaymışız gibi yarı karanlıkta yatakta uzanmak rahattı. Onlara, “Jeremiah bana araba kullanmasını öğretiyordu,” dedim.

Susannah hafifçe gülümseyerek “Tatlı çocuk,” dedi.

Annem, “Cesur da,” dedi ve burnumdan makas aldı.

Yatak örtüsünün altına girdim. Jeremiah gerçekten harikaydı. Kimse yapmazken beni araba kullanmaya götürmesi gerçekten ince bir davranıştı. Arabayı birkaç kez bir yerlere vurmam, herkes gibi mükemmel bir sürücü olmayacağım anlamına gelmezdi. Jeremiah sayesinde artık düz vites kullanabiliyordum. Ben, ne yaptığını bilen, o kendine güvenen kızlardan olacaktım. Ehliyetimi aldığımda Susannah'nın evine arabayla gelip ona teşekkür etmek için arabamla bir tura çıkaracaktım.

On Sekizinci Bölüm

14 YAŞINDA

Taylor duştan çıktıktan sonra bez çantasını karıştırmaya başladı, ben de yatağında uzanıp onu izledim. Biri beyaz fisto, biri Hawai desenli, biri de siyah keten, üç değişik yazlık elbise çıkardı. Bana, “Bu akşam hangisini giysem?” diye sordu. Soruyu sanki bir sınav sorusuymuş gibi sormuştu.

Bense onun sınav sorularından ve her dakika kendimi kanıtlama ihtiyacından sıkılmıştım. “Sadece akşam yemeği yiyeceğiz Taylor. Özel bir yere gitmiyoruz,” dedim.

Taylor bana başını sallarken başındaki havlu da sallandı. “Bu akşam deniz kıyısındaki yürüyüş yoluna gidiyoruz, unuttun mu? Bunun için güzel görünmeliyiz. Senin giysini de seçeyim, olur mu?”

Taylor giyeceklerimi seçtiğinde mezuniyet gecesi değişim geçiren inek kız gibi hissedirdim kendimi ama kötü anlam-

da değil. Evde sadece iki elbisem vardı. Bir tanesini Paskalya için büyükannem almıştı. Diğerini de sekizinci sınıf mezuniyeti için almıştım. Son zamanlarda hiçbir şey üzerime düzgün olmuyor gibiydi. Giysilerin ağ kısmı ya çok bol geliyor ya da belleri çok sıkıyordu. Elbise giymeyi hiç düşünmemiştim ama arkadaşımın elbiselerini o şekilde yatağın üzerine serili görünce, onu kıskandım.

“Sahil kenarında yürümek için sslenemem,” dedim.

Taylor dolabıma yürüyerek “Gardırobunda neler var, bir bakayım,” dedi.

“Taylor, sana hayır dedim! Ben bunu giyeceğim.” Kesik şortumu ve Cousins Sahili tişörtümü işaret ettim.

Taylor yüzünü eķřitti ama dolabımdan uzaklaştı ve kendi yazlık elbiselerine geri döndü. “Tamam. İstediğin gibi olsun huysuz şey. Peki, ben hangisini giysem?”

İ ektim. Gözlerimi kapayarak “Siyah olanı,” dedim. “şimdi acele et de üzerini giyin.”

O akşamki yemek, deniztarաęıyla kuşkonmazdı. Annem yemek pişirdiğinde, menüde her zaman limonlu ve zeytinyağlı bir deniz ürünüyle sebze olurdu. Her zaman. Susannah ise yalnızca arada bir yemek pişirirdi bu yüzden, balık türlüsünün olduğu ilk akşam dışında, yemek olarak karşınıza ne çıkacağını asla bilemezsiniz. Bütün ğleden sonrasını mutfakta dolanarak geçirir, İncirli Fas Tavuğu gibi, adını daha önce hiç duymadığım bir şey pişirebilirdi. Susannah, annemin dalga geçtiği, sayfalarında yağ lekesiyle kenarlarında notlar olan spiralli yemek tarifleri kitabını çıkarırdı. Ya da ketaplı ve ekmekli Amerikan peynirli omletlerinden yapardı. Biz ocuklar da sözde haftanın bir günü

yemekten sorumluyduk ama bu genelde hamburger ya da donmuş pizza anlamına geliyordu. Yine de çoğu akşam canımız ne isterse ve ne zaman isterse o zaman yiyorduk. Yazlıkta buna bayılıyordum. Evde her akşam, hiç şaşmaz bir şekilde, altı buçukta yemek yedik. Burada annem dâhil, her şey daha rahattı.

Taylor öne eğilerek “Laurel, siz bizim yaşıımızdayken Susannah ile yaptığınız en çılgınca şey neydi?” diye sordu. Taylor her zaman insanlarla sanki bir pijama partisindeymiş gibi konuşurdu. Yetişkinlerle, erkeklerle, kantindeki kadınla, herkesle.

Annem ile Susannah birbirlerine bakıp gülümsediler. Annem peçetesiyle ağzını silerek “Bir gece golf sahasına gizlice gidip oraya papatya ekmiştik,” dedi.

Ben bunun doğru olmadığını biliyordum ama Steven ile Jeremiah güldüler. Steven o sinir bozucu, bilmiş hâliyle, “Siz ikiniz gençken bile sıkıcıymışsınız,” dedi.

Taylor tabağına ketçabı boca ederken, “Bence gerçekten tatlı,” dedi. Taylor ister yumurta, ister pizza, ister makarna olsun, her şeyi ketçapla yedi.

Sohbeti dinlediğini bile düşünmediğim Conrad, “Yalan söylüyorsunuz. Bu yaptığınız en çılgınca şey değildi,” dedi.

Susannah, *teslim oluyorum*, der gibi ellerini havaya kaldırdı. “Annelerin de sırları olur,” dedi. “Ben, siz erkeklerin sırlarını sormuyorum, öyle değil mi?”

Jeremiah, “Evet, soruyorsun,” dedi. Çatalını ona yöneltti. “Her dakika soruyorsun. Bir günlük tutsaydım kesin onu okurdun.”

Susannah, “Hayır, okumazdım,” diye itiraz etti.

Annem de, “Evet, okurdun,” dedi.

Susannah öfkeli bir şekilde anneme baktı. “Asla okumazdım.” Ardından yan yana oturan Conrad ile Jeremiah’ya baktı. “Tamam, okuyabilirdim ama sadece Conrad’inkini. Her şeyi gizli tutmada o kadar iyi ki ne düşündüğünü asla bilemiyorum. Ama sende böyle değil Jeremiah. Senin kalbin ortada evladım.” Uzanıp Jeremiah’nın koluna dokundu.

Jeremiah çatalını tabağındaki bir deniztarağına geçirerek “Hayır, değil,” dedi. “Benim de sırlarım var.”

Taylor da o mide bulandırıcı flörtçü sesiyle, “Tabii ki var Jeremiah,” dedi.

Jeremiah ona güldü, o anda kuşkonmazım neredeyse boğazıma kaçıyordu.

“Taylor ile bu akşam sahil yoluna gideceğiz. İçinizden biri bizi bırakabilir mi?” dedim.

Annem ya da Susannah cevap veremeden Jeremiah, “A, sahil yolu. Bence birlikte gitmeliyiz,” dedi. Conrad ve Steven’a dönerek “Değil mi çocuklar?” diye ekledi. Normalde, içlerinden birinin benim gitmek istediğim bir yere gelmesi karşısında sevinçten deliye dönerdim ama bu sefer öyle olmadı. Bunun benim için olmadığını biliyordum.

Birdenbire deniztarağını küçük parçalara bölmekle meşgul görünen Taylor’a baktım. O da bunun kendisi için olduğunu biliyordu.

Steven, “Sahil yolu berbat,” dedi.

Conrad da, “Ben ilgilenmiyorum,” dedi.

Ben de, “Sizi kim davet etti ki zaten?” dedim.

Steven gözlerini devirdi. “Kimsenin kimseyi sahil yoluna davet etmesine gerek yok. Burası özgür bir ülke, isteyen gider.”

Annem, “Burası özgür bir ülke mi?” diye sordu. “Bu cümle ni gerçekten düşünmeni isterim Steven. Ya sivil haklarımız? Gerçekten özgür sayılır mıyız eğer...”

Susannah başını sallayarak “Laurel, lütfen,” dedi. “Yemek masasında politika konuşmayalım.”

Annem soğukkanlılıkla, “Politika konuşmak için daha iyi bir zaman bilmiyorum,” dedi. Ardından bana baktı. Ağzımı açıp kapayarak *lütfen sus*, dedim ve o da içini çekti. Gerçekten başlamadan önce onu durdurmak en iyisiydi. “Tamam, pekâlâ. Politika yok. Ben merkezdeki kitapçıya gidiyorum. Sizi yolda bırakırım.”

“Teşekkürler anne,” dedim. “Sadece Taylor ile ben geleceğiz.”

Jeremiah beni duymazdan gelerek Steven ile Conrad’a döndü. “Haydi çocuklar,” dedi. “Harika olacak.” Taylor bütün gündür her şeye harika diyordu.

Steven, “Tamam ama ben atari salonuna giderim,” dedi.

“Con?” Jeremiah başını olumsuz anlamda sallayan Conrad’a baktı.

Taylor çatalıyla onu dürterek “Haydi ama *Con*,” dedi. “Bizimle gel.”

Conrad yine başını sallayınca Taylor suratını ekşitti. “İyi. Sensiz kesinlikle çok eğleniriz.”

Jeremiah, “Ona aldırma,” dedi. “Burada Britannica Ansiklopedisi okuyarak çok eğlenir o.” Conrad bunu duymazdan geldi ama Taylor kıkırdayıp saçlarını kulaklarının arkasına attı. İşte o zaman, artık Jeremiah’dan hoşlandığını anladım.

Susannah, “Dondurma için yanınıza biraz para almadan çıkmayın,” dedi. Bu yaz tek başına takılmayı tercih eden Conrad

dışında hepimizin birlikte takılmasına sevindiğini yüzünden anlıyordum. Susannah'yı biz çocuklar için aktiviteler planlamaktan başka hiçbir şey bu kadar mutlu etmezdi. Bence gerçekten iyi bir kamp direktörü olurdu.

Arabada annemle oğlanların gelmesini beklerken, "Conrad'dan hoşlandığını sanıyordum," diye fısıldadım.

Taylor gözlerini devirdi. "İyyy. O çok sıkıcı. Sanırım onun yerine Jeremy'den hoşlanacağım."

Ters bir şekilde, "Onun adı Jeremiah," dedim.

"Bunu *biliyorum*." Taylor bana bakınca gözleri kocaman açıldı. "Ne yani, şimdi ondan mı hoşlanıyorsun?"

"Hayır!"

Taylor sabırsızca nefes verdi. "Belly, bir tanesini seçmelisin. İkisine de sahip olamazsın."

"Biliyorum," diye çıkıştım. "Hem bilgin olsun diye söylüyorum, ikisini de istemiyorum. Ayrıca bana o gözle de bakmıyorlar. Bana Steven'ın baktığı gibi bakıyorlar. Küçük kız kardeşleri gibi."

Taylor tişörtümün yakasını çekiştirdi. "Eğer biraz olsun dekolteni gösterseydin..."

Elini çektim. "Dekolte falan göstermiyorum. Hem dediğim gibi, ikisinden de hoşlanmıyorum. Artık değil."

Taylor, "O zaman Jeremy'nin peşine düşmem umurunda değil?" diye sordu. Böyle sormasının nedeninin, ileride herhangi bir suçlamaya maruz kalmamak olduğunu anlayabiliyordum. Gerçi suçluluk da duymazdı ya.

Ben de ona, "Eğer umurumda olduğunu söyleseydim, durur muydun?" dedim.

Taylor bunu bir saniye düşündü. “Muhtemelen. Eğer gerçekten ama gerçekten umurundaysa. Ama o zaman Conrad’ın peşine düşerdim. Buraya eğlenmeye geldim Belly.”

İç çektim. En azından dürüsttü. Ona, *buraya benimle eğlenmek için geldiğini sanıyordum*, demeyi düşündüm ama vazgeçtim.

“Onun peşine düş,” dedim. “Umurumda değil.”

Taylor kendine has hareketiyle kaşlarını oynattı. “Evet! Başlasın bakalım.”

“Bekle,” diyerek bileğini tuttum. “Ona iyi davranacağına söz ver.”

“Elbette iyi davranacağım. Ben her zaman iyiyimdir.” Ardından omzuma vurdu. “Tam bir savaşçısın Belly. Söylediğim gibi, sadece biraz eğlenmek istiyorum.”

O an annemle oğlanlar evden çıktılar ve ilk defa önde oturma kavgası yaşanmadı, Jeremiah kolaylıkla yeri Steven’a verdi.

Sahil yoluna geldiğimizde Steven doğruca atari salonuna yöneldi ve tüm akşamı orada geçirdi. Jeremiah bizle dolaştı ve biliyordum ki bunun şapşalca olduğunu düşünmesine rağmen atlıkarıncaya bile bindi. Biz Taylor ile atların üzerinde hoplarken o at arabasına kurulup uyuyor numarası yaptı. Benim atım altın rengiydi, Taylor’inkiyse siyah. Hiç itiraf etmese de *Siyah İnci* hâlâ en sevdiği kitaptı. Ardından Jeremiah para atışıyla Taylor için pelüş bir Tweety kazandı. Jeremiah bu oyunda ustaydı. Tweety kocaman, neredeyse Taylor kadardı. Jeremiah onu Taylor için taşıdı.

Onlarla oraya hiç gitmemeliydim. Tüm geceyi, kendimi bu kadar görünmez hissedeceğime kadar, her ayrıntısına dek

tahmin etmeliydim. Bütün o süreyi, evde olmayı, yatak odası duvarımdan Conrad'ın gitar çalışını dinlemeyi ya da annem ve Susannah'yla Woody Allen filmleri izlemeyi dilemekle geçirdim. Haftanın geri kalanının da böyle mi olacağını merak ediyordum. Taylor'ın, bir şey istediği zaman sonuca gitmek için bu kadar kararlı, inatçı ve amacından sapmaz olduğunu unutmuştum. Yazlığa daha yeni gelmesine rağmen beni unutmuştu.

On Dokuzuncu Bölüm

Henüz yeni gelmiştik ki Steven'in gitme zamanı gelmişti bile. Babamla üniversite yolculuğuna çıkacaklardı ve yolculuk sonrası Cousins'a gelmek yerine eve dönecekti. Sözde üniversite sınavlarına çalışmaya gidiyordu ama işin aslı, yeni kız arkadaşıyla takılmak istemesiydi.

Onu toplanırken izlemek için odasına gittim. Yanında pek bir şey getirmemiş, sadece bez bir çantayla gelmişti. Steven olmadan her şey dengesiz olacaktı. O bir tampon görevi görüyor, hiçbir şeyin değişmediğini, her şeyin aynı kalabileceğini simgeliyordu âdeta. Çünkü Steven hiç değişmezdi. O her zaman, iğrenç, katlanılmaz ağabeyim, başımın belasıydı. Islak köpek gibi kokan eski pazen battaniyemiz gibiydi. Kokuşmuş, konforlu dünyamı oluşturan temelin bir kısmı. O burada olduğunda her şey aynı oluyordu. Üç karşı bir, oğlanlara karşı kızlar.

Dizlerimi göğsüme çekerek “Keşke gitmeseydin,” dedim.

“Seni bir ay sonra tekrar göreceğim,” diye hatırlattı.

Kasvetli bir şekilde, “Bir buçuk ay,” diye düzelttim. “Bildğin gibi, doğum günümü kaçıracaksın.”

“Evde görüştüğümüzde hediyeni veririm.”

“Aynı olmayacak.” Bebek gibi davrandığımı biliyordum ama elimde değildi. “En azından bana bir kart atar mısın?”

Steven çantasının fermuarını çekti. “Zamanım olur mu bilmiyorum. Yine de sana mesaj atarım.”

“Bana bir Princeton sweatshirt’ü getirir misin?” Üniversite sweatshirt’ü giymek için sabırsızlanıyordum. Olgun olduğunuzu ve aslında gitmeseniz de üniversiteye gidecek yaşlarda olduğunuzun birer ilanıydı âdeta. Onlarla dolu bir gardırobum olmasını dilerdim.

“Hatırlarsam getiririm,” dedi.

“Sana hatırlatırım,” dedim. “Mesaj atarım.”

“Tamam. Yaş günü hediyen olur.”

“Anlaştık.” Steven’in yatağına yatıp ayaklarımı duvara yasladım. Böyle yapmamdan nefret ederdi. “Galiba seni biraz özle-yeceğim.”

Steven, “Conrad’a salyalarını akıtmaktan, gittiğimi fark etmezsin bile,” dedi.

Ona dilimi çıkardım.

Steven ertesi sabah erken saatte evden ayrıldı. Conrad ile Jeremiah onu havaalanına götürecekti. Veda etmek için aşağı indim ama onlarla gitmeyi denemedim çünkü beni istemeyeceğini biliyordum. Steven erkek erkeğe biraz zaman geçirmek istiyordu ve bir kez olsun kavga çıkarmadan ona izin verecektim.

Bana hoşça kal demek için sarılırken, o klasik küçümseyici bakışlarından biriyle; üzgün gözler ve ekşi bir suratla baktı. “Aptalca bir şey yapma, tamam mı?” dedi. Gerçekten de bana önemli bir şey söylemeye çalışmış ve onu anlamam gerekirmiş gibi imalı bir şekilde söylemişti bunu.

Bense anlamadım. “Sen de aptalca bir şey yapma zevzek,” dedim.

Çocukmuşum gibi bana başını sallayıp iç çekti.

Tavırlarının beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Ne de olsa gidiyordu ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. En azından, onunla tartışmaya girmeden kendisini yolcu edebildim. “Babama benden selam söyle,” dedim.

Hemen yatağa geri dönmedim. Bir süre ön verandada kaldım, kendimi biraz kederli ve ağlamaklı hissettim –ama bunu asla Steven’a itiraf etmezdim.

Birçok açıdan bu, son yaz gibiydi. Sonbaharda Conrad üniversiteye başlayacaktı. Brown’a gidecekti. Bir sonraki yaz eve gelmeyebilirdi. Bir staj ya da yaz okulu bulabilir ya da yeni yatakhane arkadaşlarıyla sırt çantasını takıp Avrupa’yı dolaşabilirdi. Jeremiah da her zaman bahsettiği futbol kampına gidebilirdi. Şimdiyle o zaman arasında, olabilecek bir sürü şey vardı. Bir daha bunun gibisi olmazsa diye, elimden geldiğince bu yazın tadını çıkarmam gerektiğini düşündüm. Ne de olsa yakında on altı yaşında olacaktım. Her şey sonsuza dek aynı kalamazdı.

Yirminci Bölüm

11 YAŞINDA

Dördümüz kumların üzerine serdiğimiz büyük bir battaniyenin üzerinde yatıyorduk. Conrad, Steven, Jeremiah ve en kenarda ben. Orası benim yerimdi. Onların yanına gelmeme izin verdiklerinde tabii. O nadir günlerden biriydi.

Çoktan öğlen olmuştu ve hava o kadar sıcaktı ki saçlarım sanki kavruluyordu. Ben oğlanları dinlerken, onlar da kâğıt oynuyordu.

Jeremiah, “Kızgın yağa atılmayı mı yoksa sıcak bir bıçakla canlı canlı derinizin kazınmasını mı tercih edersiniz?” diye sordu.

Conrad kendine güvenli bir şekilde, “Kızgın yağ,” dedi. “Daha çabuk iş biter.”

Ben de, “Kızgın yağ,” diye tekrarladım.

Steven, “Bıçak,” dedi. “Bıçağı alıp onu yapan adamın derisini kazıma şanssı daha çok.”

Conrad, “Böyle bir seçenek yoktu,” dedi. “Bu ölmekle ilgili, birisinin hakkından gelmekle değil.”

Steven huysuzca, “Tamam o zaman, kızgın yağ,” dedi. “Ya sen Jeremiah?”

Jeremiah, “Kızgın yağ,” dedi. “Sıra sende Con.”

Conrad gözlerini kısıp güneşe bakarak “Mükemmel bir günü tekrar tekrar mı yaşamak istersiniz yoksa mükemmel olmayan ama idare eden farklı günler mi?”

Jeremiah bir dakika boyunca bir şey söylemedi. Doğrusu bu oyunu çok seviyordu. Değişik seçenekler üzerinde düşünmeye bayılıyordu. “O mükemmel günde, *Bugün Aslında Dündü* filmi gibi, onu tekrar tekrar yaşadığımı bilecek miyim?”

“Hayır.”

“O zaman mükemmel bir günü tercih ederim,” dedi.

Steven, “Eğer o mükemmel günde...” diye söze başladı ve sonra bana bakarak konuşmasını kesti. Ah, bundan nefret ediyordum. “Ben de mükemmel bir günü alırım.”

“Belly?” diyen Conrad bana baktı. “Sen hangisini seçtin?”

Doğru cevabı bulmaya çalışırken zihnim hızla işledi. “Şey. Hayatımı idare eder günlerle yaşamayı seçtim. Bu şekilde, o mükemmel günü hâlâ umutla bekleyebildim,” dedim. “Tekrar tekrar yaşadığın bir günden ibaret bir hayat istemezdim.”

Jeremiah, “Evet, ama onun bir gün olduğunu bilmeyeceksin ki,” dedi.

Omuz silktim. “İçten içe bilebilirsin.”

Steven, “Aptalca,” dedi.

“Bence aptalca değil. Sanırım Belly’ye katılıyorum.” Conrad bana, birilerine karşı birlik olan askerlerin bakışıyla baktı. Sanki

ikimiz bu işte beraberdik. Steven'ı sarstım. Elimde değildi. "Gördün mü?" dedim. "Conrad bana katılıyor."

Steven beni taklit ederek "Conrad bana katılıyor. Conrad beni seviyor. Conrad harika..." dedi.

"Kes şunu Steven!" diye bağırdım.

Steven sırtarak "Soru sorması sırası bende," dedi. "Belly, her gün mayonez yemeyi mi yoksa hayatın boyunca tahta göğüslü olmayı mı tercih edersin?"

Yana dönüp bir avuç dolusu kum aldım ve Steven'ın üzerine attım. O esnada kakhaha atmakla meşgul olduğundan kumlardan bir kısmı ağzına girdi ve bazıları da ıslak yanaklarına yapıştı. "Sen öldün Belly!" diye bağırdı.

Ardından üzerime atıldı, ben de hemen ondan uzaklaştım. Kendimi savunurcasına, "Beni rahat bırak," dedim. "Canımı yakarsan anneme söylerim."

Steven bacağıma sertçe yakalayarak "Baş belasının tekisin," diye tükürerek konuştu. "Seni suya atacağım."

Ondan kurtulmaya çalıştım ama bu, sadece yüzüne daha fazla kum gelmesine neden oldu. Tabii buna iyice kudurdu.

Conrad, "Onu rahat bırak Steven. Gel yüzelim," dedi.

Jeremiah da, "Evet, haydi gel," dedi.

Steven tereddüt etti. "Tamam," diyerek yine kum tükürdü. "Hâlâ öldün sayılır Belly." Bana işaret edip ardından parmağıyla beni kesermiş işareti yaptı.

Ona orta parmak çekip arkamı döndüm ama içten içe heyecandan titriyordum. Conrad beni savunmuştu. Ölü olup olmamam Conrad'ın umurundaydı. Steven günün geri kalan kısmında bana hâlâ deli gibi öfkeliydi ama buna değmişti.

Steven'ın benim tahta göğüslü olmamla dalga geçmesi ironikti çünkü bu olaydan iki yaz sonra, sütyensiz dışarı çıkamaz hâle gelmiştim.

Yirmi Birinci Bölüm

Steven'in ayrıldığı günün gecesi, gece yarısı yüzmelerimden birini yapmak için havuza indim. Conrad, Jeremiah ve Clay Bertolet adındaki komşulardan bir çocuk, şezlonglara oturmuş, bira içiyorlardı. Clay sokağın ilerisindeki evde yaşırdı ve Cousins Sahili'ne bizim kadar uzun süredir geliyordu. Conrad'dan bir yaş büyüktü. Kimse ondan çok hoşlanmazdı. Sanırım sadece öylesine takılmak için biriydi.

Anında kasıldım ve havlumu göğsüme doğru iyice çektim. *Geri dönüp gitsem mi*, diye de düşündüm. Clay beni her zaman gererdi. O gece yüzmeme gerek yoktu. Bir sonraki gece de yüzebilirdim. Ama hayır, orada olmaya en az onlar kadar hakkım vardı. Hatta daha da fazla.

Kendime güveniyormuş gibi bir havayla onlara doğru yürüdüm. "Selam çocuklar," dedim. Havlumu çıkarmadım. Hepsi

giysileri içerisindeyken, orada bir havlu ve bikini ile durmak tuhaf geliyordu.

Clay başını kaldırıp bana bakarken gözlerini kısıtı. “Hey, Belly. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.” Şezlonga işaret ederek “Gel, otur,” dedi.

İnsanların, *görüşmeyeli uzun zaman oldu* demesinden nefret ederdim. Merhaba demenin salakça bir yoluydu. Yine de oturdum.

Clay eğilip bana sarıldı. Bira ve Polo Sport kokuyordu. “E, nasılsın bakalım?” diye sordu.

Ben cevap veremeden Conrad, “İyi, şimdi de yatma zamanı. İyi geceler Belly,” dedi.

“Ben daha yatmıyorum, yüzeceğim,” derken, beş yaşında gibi konuşmamaya çalıştım.

Jeremiah birasını indirerek “Yukarı dönmelisin,” dedi. “Annen içki içtiğin için seni öldürür.”

“Ben içki içmiyorum,” diye ona hatırlattım.

Clay bana Corona’sını uzattı. “Al,” dedi göz kırparak. Sarhoş görünüyordu.

Ben tereddüt ederken Conrad sinir olmuş gibi çıkıştı. “Ona bira verme. O daha çocuk.”

Ona öfkeyle baktım. “Steven gibi davranmayı kes.” Bir iki saniye, Clay’in birasını almayı düşündüm. İlk bira içişim olurdu. Ama bunu sadece Conrad’a inat için yapardım ve onun, yaptığım şeyler üzerinde etkisi olmasına izin vermeyecektim.

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

Conrad belli belirsiz başını salladı. “Şimdi de iyi bir kız gibi yatağına geri dön bakalım.”

Aynen eskiden Steven ile Jeremiah'nın bilerek beni bir şeylerin dışında tuttuğu anlar gibiydi. "Ben senden sadece iki yaş küçüğüm," derken, yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Conrad, "İki yaş üç ay," diye otomatik olarak düzeltti.

Clay buna gülünce onun maya kokan nefesini aldım. "Kahretsin, kız arkadaşım on beş yaşındaydı," dedi. Ardından bana bakarak "Eski kız arkadaşım," diye ekledi.

Hafifçe gülümsedim. İçten içe, ondan ve nefesinden kaçırıyordum. Yine de Conrad'ın bize bakış şekline hoşlanmıştım. Sadece beş dakikalığına da olsa, arkadaşını elinden almaktan hoşlanmıştım.

"Bu yasa dışı değil mi?" diye sordum Clay'e.

Clay tekrar güldü. "Çok tatlısın Belly."

Kızardığımı hissedebiliyordum. "Şey, neden ayrıldınız peki?" diye, gerçekten bilmiyormuş gibi sordum. Ayrılmışlardı çünkü Clay bir hödüktü. Her zaman öyle olmuştu. Eskiden, karınlarını patlattığını duyduğu için martılara Alka-Seltzer yedirmeye çalışırdı.

Clay ensesini kaşıdı. "Bilmem. Atçılık kampına mı ne gitmesi gerekiyordu. Uzak mesafe ilişkiler berbattır."

"Ama sadece yazın ayrı kalacaktınız," diye itiraz ettim. "Bir yaz için ayrılmak aptalca." Tüm okul yılları süresince, Conrad'a aşkımı aynen muhafaza etmişim. Âşık olarak aylarca, yıllarca idare ederdim. Benim için, yiyecek gibiydi. Bana güç verirdi. Eğer Conrad benim olsaydı, onunla ne bir yaz için ne de koskoca bir okul yılı için ayrılırdım.

Clay bana ağır göz kapakları, uykulu gözleriyle bakarak "Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu.

“Evet,” derken kendime engel olamadım, bunu söylerken Conrad’a bakmıştım. Sana söylüyorum gibisinden. Artık sana abayı yakmış on iki yaşında şapşal bir kız değilim. Ben gerçek biriyim artık. Gerçek bir erkek arkadaşım var. Doğru olmasa da kimin umurundaydı ki? Conrad’ın gözleri hafifçe kıpırdadı ama yüzü tamamen ifadesiz kaldı. Jeremiah ise şaşırılmış görünüyordu.

“Belly, senin erkek arkadaşın mı var?” Kaşlarını çattı. “Ondan hiç bahsetmedin.”

“O kadar ciddi bir şey değil.” Şezlongun minderindeki yerinden çıkmış bir ipi çekiştirmeye başladım. Doğrusu bunu uydurduğuma şimdiden pişmandım. “Aslına bakılırsa, gerçekten öylesine takılıyoruz.”

“Değil mi ama? O zaman yazın ilişkiyi sürdürmenin anlamı ne, değil mi? Ya karşına başkaları çıkarsa?” Clay bana şakacı bir şekilde göz kırptı. “Tam şu an gibi?”

“Clay biz çoktan tanıştık. On sene kadar önce.” Gerçi şimdiye dek bana ilgi gösterdiği de olmamıştı.

Clay diziyle beni dürttü. “Tanıştığımıza sevindim. Ben Clay.”

Ben de bu komik olmasa da güldüm. Yapılacak en doğru şey gibi gelmişti. “Merhaba, Ben Belly.”

“Eee, Belly, yarın akşamki kutlama ateşime gelecek misin?”

Çok heyecanlı görünmemeye çalışarak “Şey, gelirim tabii,” dedim.

Conrad, Steven ve Jeremiah her sene 4 Temmuz kutlama ateşine giderlerdi. Clay de evinde parti verirdi çünkü sahilin o kısmından bir sürü havai fişek atılırdı. Annesi de her zaman

marşmelov sandviçleri için gerekli malzemeleri bırakırdı. Bir keresinde Jeremiah'dan bana da marşmelov getirmesini istedim ve o da getirdi. Marşmelov sandviçim lastik gibi ve yanıkta ama onu yine de yemiş, bunun için Jeremiah'ya minnettar kalmıştım. Sanki partinin küçük bir parçasıydı. Oğlanlar onlarla gitmemeye hiç izin vermezdi, ben de onları zorlamazdım. Gösterileri arka verandamızdan, pijamalarımın içinde, Susannah ve annemle birlikte izlerdim. Onlar şampanya yudumlarırken ben de elma suyu içerdim.

Conrad ansızın, "Buraya yüzmeye geldiğini sanıyordum," dedi.

Jeremiah, "Of, onu bir rahat bırak Con," dedi. "Eğer yüzmek isterse yüzer."

Ardından Jeremiah'yla, *neden Conrad böyle baba rolleri üstleniyor ki*, anlamında bakıştık. Conrad sigarasını yarı boş bira kutusuna hafifçe vurdu. "Ne istersen onu yap," dedi.

"Öyle yapacağım," deyip Conrad'a dil çıkararak ayağa kalktım. Havlumu fırlatıp bir kuğu gibi havuza daldım. Bir dakika kadar su altında kaldım. Ardından sırtüstü yüzmeye başladım ki neler konuştuklarını duyabileyim.

Clay'in kısık sesle, "Dostum, Cousins artık eskimeye başladı. Hemen geri dönmek istiyorum," dediğini duydum.

Conrad, "Evet, ben de," dedi.

Demek Conrad buradan ayrılmaya hazırdı. Bir yanımda bunu çoktan biliyor olsa da yine de inciniyordum. *O zaman hemen git*, demek istiyordum. *Burada olmak istemiyorsan olma. Sadece git*. Ama işler sonunda düzeler gibi olmaya başlarken, Conrad'ın canımı sıkmasına izin vermeyecektim.

Sonunda Clay Bertolet'in 4 Temmuz kutlama ateşine davet edilmiştim. Artık büyük çocuklardandım. Hayat güzeldi. Ya da o noktaya geliyordu.

Bütün gün, ne giyeceğimi düşündüm. Oraya hiç davet edilmediğim için, ne giyeceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen hava soğurdu ama kim şölen ateşinin yanında kat kat giyinmek isterdi ki? İlk partim için öyle yapamazdım. Ama fazla süslü olup da Conrad ile Jeremiah'nın bana zorluk çıkarmasını da istemiyordum. Bir şort, askılı bir bluz ve çıplak ayakların durumu kurtaracağını düşündüm.

Oraya vardığımızda yanlış karar verdiğimi gördüm. Diğer kızlar, yazlık elbiseler ve kısa etekler giyiyordu. Cousins'da kız arkadaşlarım olsaydı ben de bunu bilirdim.

Jeremiah'ya, "Kızların süslendiğini bana söylemediniz," diye tısladım.

Jeremiah doğruca fıçıya yürüyerek "İyi görünüyorsun, saçmalama," dedi. Sadece bir fıçı vardı. Ne marşmelovlar ne de bisküviler görebildim.

Aslına bakılırsa, daha önce hiç, bir fıçı görmemişim. Sadece filmlerde görmüştüm. Onu takip edecektim ki Conrad kolumu tuttu. "Bu akşam içeyim deme," diye uyardı. "Senin içki içmene izin verirsem annem beni öldürür."

Kolumu kurtardım. "Bana bir şey için izin verecek değilsin."

"Haydi ama. Lütfen."

"Bakarız," diyerek ondan uzaklaşıp ateşe doğru yürüdüm. Zaten içmek istediğimden de emin değildim. Clay'i bir gece önce içerken görmüş olsam da ben yine de marşmelovları görmeyi beklemiştim.

Kutlama ateşine gitmek teoride güzeldi ama gerçekten orada bulunmak farklıydı. Jeremiah, kırmızı, beyaz ve mavi bir bikini üstüyle altına kot etek giymiş bir kızla konuşuyor, Conrad da Clay ve tanımadığım bazı çocuklarla sohbet ediyordu. Dün gece o kadar flört eden Clay'in en azından gelip merhaba demesini diledim ama bunu yapmadı. Eli bir kızın sırtındaydı.

Yalnız başıma ateşin yanında durup ellerim üşümediği hâlde onları ısıtıyormuş gibi yaptım. İşte o zaman onu gördüm. O da yalnız başına durmuş, bir şişe su içiyordu. O da kimseyi tanımıyor gibiydi çünkü tek başına duruyordu. Benim yaşlarımda görünüyordu. Ama çocukta güvenilir ve rahatlatıcı bir şeyler vardı; sanki benden küçük olmamasına rağmen öyleymiş gibi bir his. O hissin ne olduğunu anlamak için ona birkaç kere bakmam gerekti. Sonunda buldum.

Olay, kirpikleriydi. O kadar uzundular ki neredeyse elmacık kemiklerine değeceklerdi. Tabii elmacık kemikleri biraz yukarıdaydı ama yine de kirpikleri çok uzundu. Aynı zamanda alt dişleri de hafifçe öndeydi. Cildi pürüzsüz ve dondurmanın üzerine koyduğunuz Hindistan cevizi rengindeydi. Yanağıma dokundum ve güneşin iki gün önce orada çıkan sivilceyi kurutmuş olmasına sevindim. Çocuğun cildi kusursuzdu. Bana göre her şeyi mükemmeldi. Uzun boyluydu, Steven, Jeremiah hatta belki Conrad'dan bile uzundu. Yarı beyaz yarı Japon ya da Koreli gibi duruyordu. O kadar hoştu ki yeteneğim olmamasına rağmen yüzünün resmini çizebilirmişim gibi hissettim.

Çocuk beni ona bakarken yakalayınca bakışlarımı kaçırdım. Sonra ona tekrar baktım ve o tekrar beni yakaladı. Elini kaldırdı ve belli belirsiz salladı.

Yanaklarımın alev aldığını hissedebiliyordum. “Merhaba,” demekten başka yapabilecek bir şeyim yoktu. Ona yürüdüm, elimi uzattım ve anında buna pişman oldum. Artık el sıkışan mı vardı?

Çocuk elimi tutup sıktı. İlk başta bir şey demedi. Bir şey çıkarmaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Sonunda, “Tanıdık geliyorsun,” dedi.

Gülümsememeye çalıştım. Barlarda erkekler kızlara asılırken böyle demezler miydi? Beni yeni puantiyeli bikinimle sahilde görüp görmediğini merak ettim. Onu sadece bir kere giyebilme cesaretini göstermiştim ama belki de çocuğun beni fark etmesine o bikini neden olmuştu. “Belki beni sahilde görmüşsündür?”

Çocuk başını salladı. “Hayır... Orada değil.”

O zaman sebep bikini değildi. Tekrar denedim. “Belki de dondurmacı Scoops’da?”

“Hayır, o da değil.” Hemen sonra, sanki kafasında bir ampul yanmış gibi aniden gülümsedi. “Latince dersi alıyor musun?”

Nasıl yani? “Şey... Evet.”

“Hiç Washington’daki Latin toplantısına gittin mi?”

“Evet,” dedim. Kimdi bu çocuk?

Çocuk tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. “Ben de gittim. Sekizinci sınıfta, değil mi?”

“Evet...” Sekizinci sınıfta diş tellerim vardı ve gözlük takıyordum. Beni o zamandan tanımasından nefret ettim. Neden beni şimdiden, puantiyeli bikinimden tanımamıştı ki?

“Seni oradan tanıyorum. Burada durmuş, bunu çıkarmaya çalışıyordum.” Sırıttı. “Benim adım Cam. Ama Latince adım Sextus. Salve.”

Birden göğsümden sanki kabarcıklar havalanmış gibi oldu ve kıkırdadım. Doğrusu komikti bu. “Salve. Ben de Flavia’yım. Yani Belly. Aslında adım Isabel ama herkes bana Belly der.”

“Neden ki?” Gerçekten nedenini öğrenmek istermiş gibi bakıyordu.

“Babam bana küçükken böyle hitap ederdi. Isabel isminin çok uzun olduğunu düşünürdü,” diye açıkladım. “Herkes hâlâ bana Belly der. Aptalca.”

Çocuk son kısmı duymazdan gelip “O zaman neden Izzy demediler? Ya da Belle?”

“Bilmem. Belly jelibonlarını çok sevdiğimden herhâlde. Babamla hep bu oyunu oynardık. O bana kendimi nasıl hissettiğimi sorardı ben de ona jelibon aromalarından biriyle cevap verirdim. Mesela, kendimi iyi hissediyorsam erik derdim...” Sesim kısıldı. Heyecanlandığım zamanlar kelimeleri ağzımda gevelemeye başladım. Belly isminden, muhtemelen gerçek bir isim bile olmamasından ötürü her zaman nefret etmiştim. Bir çocuk takma adıydı bu, gerçek bir isim değildi. Isabel ise egzotik bir kız ismiydi, Fas ya da Mozambik gibi yerlere gitmiş, bütün sene boyunca kırmızı oje süren ve koyu renk kâkülleri olan bir kızın adı gibiydi. Belly, tombik çocukları ya da askılı atlet giyen adamları çağırıyordu.

“Her neyse, Izzy isminden nefret ediyorum, keşke insanlar bana Belle dese. Çok daha güzel bir isim.”

Cam başını salladı. “Anlamı da öyle. Güzel demek.”

“Biliyorum,” dedim. “İleri Fransızca dersi alıyorum.”

Cam bunun üzerine Fransızca bir şeyler söyledi ama o kadar hızlı konuştu ki hiçbir şey anlamadım.

“Ne?” dedim. Kendimi aptal gibi hissettim. Sınıf dışında Fransızca konuşmak çok utanç vericiydi. Fiilleri türetmek ayrı, gerçek bir Fransız’la konuşmak apayrı bir şeydi.

“Büyükannem Fransız’dır,” dedi. “Çocukluğum Fransızca konuşarak geçti.”

“Ya.” Şimdi ileri Fransızca dersi almakla övünmüş olduğum için kendimi aptal gibi hissetmişim.

“Biliyorsun, *v* aslında *w* gibi telaffuz edilmeli.”

“Ne?”

“Flavia’daki gibi. Fla-wia diye okunmalı.”

“Tabii ki bunu biliyorum,” diye çıkıştım. “Hitabette ikincilik aldım. Ama Flawia kulağa kötü geliyor.”

Cam, övünüyormuş gibi konuşmamaya çalışarak “Ben de birinci olmuştum,” dedi. Siyah gömlekli, çizgili kravatlı bir oğlanın, konuşmada herkesi geride bırakarak birinci olduğunu hatırladım birden. O çocuk, Cam’di. “Kötü olduğunu düşünüyorsan neden o ismi seçtin?”

İç çektim. “Çünkü Cornelia ismi alınmıştı. Herkes Cornelia olmak istemişti.”

“Evet, herkes Sextus da olmak istemişti.”

“Neden?” dedim ve anında bunu sorduğuma pişman oldum. “Hım. Boş ver.”

Cam güldü. “Sekizinci sınıfın erkeklerinin espri anlayışı pek de gelişmiş sayılmaz.”

Ben de güldüm. Sonra, “Buralarda bir evde mi kalıyorsun?” diye sordum.

“İki blok aşağıdaki evi kiralyoruz. Annem bir şekilde beni gelmeye zorladı diyebiliriz,” diyen Cam, bilerek başını kaşıdı.

“Hımmm,” dedim ve *hımmm* demeyi kesmeyi diledim ama başka bir şey aklıma gelmiyordu.

“Peki sen? Sen neden buradasın Isabel?”

Gerçek ismimi kullanması beni şaşırtmıştı. Ağzından öylece çıkmıştı. Okulun ilk günündeymiş gibi hissettim kendimi ama bu hoşuma gitti. “Bilmiyorum,” dedim. “Sanırım Clay beni davet ettiği için.”

Ağzımdan çıkan her şey çok klişe geliyordu. Bir nedenden ötürü, bu çocuğu etkilemek istiyordum. Benden hoşlanmasını istiyordum. Beni ve söylediğim aptalca şeyleri değerlendirdiğini hissedebiliyordum. Ona, *ben de akıllıyım*, demek istiyordum. Kendi kendime, her şeyin yolunda olduğunu, akıllı olup olmadığımı düşünmesinin bir önemi olmadığını söylüyordum. Ama önemliydi.

Cam suyunu bitirerek “Sanırım birazdan ayrılacağım,” dedi. Bana bakmadan, “Seni bırakmamı ister misin?” dedi.

“Hayır,” dedim. Erkenden ayrılacak olmasının yarattığı hayal kırıklığından kurtulmaya çalışıyordum. “Ben şuradaki çocuklarla geldim,” diyerek Conrad ile Jeremiah’yı işaret ettim.

Başını salladı. “Ağabeyinin buraya bakıp durmasından bunu tahmin etmiştim.”

Neredeyse boğuluyordum. “Ağabeyim mi? Kim? O mu?” Conrad’ı işaret ettim. Bize bakmıyordu. Red Sox şapkası giymiş sarışın bir kıızı süzüyordu ve kız da ona bakıyordu. Conrad gülüyordu, ki normalde hiç gülmezdi.

“Evet.”

“O benim ağabeyim değil. Öyleymiş gibi davranmaya çalışıyor ama değil,” dedim. “O herkesin ağabeyi olduğunu düşünün-

yor. Patronluk taslar hep... Hem neden bu kadar erken gidiyorsun? Havai fişekleri kaçıracaksın.”

Cam utanmış gibi boğazını temizledi. “Şey, aslında eve gidip biraz çalışacaktım.”

“Latince mi?” Kıkırdamamak için elimi ağzıma götürdüm.

“Hayır, balinalar üzerine çalışıyorum. Balina gözlemi yapan bir teknede staj yapmak istiyorum ve önümüzdeki ay balinalarla ilgili bir sınava girmem gerekiyor,” deyip tekrar başını kaşdı.

Vay, bu çok havalı, dedim içimden. Erkenden ayrılmamasını diledim. Gitmesini istemiyordum. İyi biriydi. Onun yanında kendimi Parmak Kız gibi hissediyordum; küçük ve narin. O kadar uzun boyluydu. Eğer giderse yalnız kalacaktım. “Belki seninle gelirim. Burada bekle. Hemen geri geleceğim.”

Conrad’a doğru hızla yürürken, kumları arkamdan savuruyordum. Nefessiz bir şekilde, “Ben eve döneceğim,” dedim.

Sarışın Red Sox kızı beni baştan aşağı inceledi. “Merhaba,” dedi.

Conrad, “Kiminle?” dedi.

Cam’i işaret ettim. “Onunla.”

Conrad kesin bir dille, “Tanımadığın biriyle eve dönemezsin,” dedi.

“Onu tanıyorum. O Sextus.”

Conrad gözlerini kıstı. “Seks ne?”

“Boş ver. Adı Cam, balinalar üzerine çalışıyor ve sen eve kiminle döneceğime karar veremezsin. Ben sadece kibarlıktan sana haber veriyordum. Senden izin istemiyordum.” Ardından yürüyerek uzaklaşmaya davrandım ama Conrad bileğime yapıştı.

“Ne üzerinde çalıştığı umurumda değil. Böyle bir şey olmayacak,” diye sakın bir tonda cevap verdi ama bileğimi sıkı tutuyordu. “Eğer dönmek istiyorsan seni ben bırakırım.”

Derin bir nefes aldım. Sakinliğimi korumalıyım. Bunca insanın önünde bana bebek muamelesi yapmasına izin veremeyecektim. Tekrar uzaklaşmaya çalışarak “Hayır, teşekkürler,” dedim ama Conrad gitmeme izin vermedi.

“Zaten erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum?” Ses tonu alaycıydı, geçen geceki yalanımı anlamış olduğunu tahmin ettim.

Yüzüne bir avuç kum atmayı çok istedim. Bileğimi tutuşundan kurtarmaya çalıştım. “Bırak beni! Canım acıyor!”

Conrad yüzü kıpkırmızı hâlde hemen elimi bıraktı. Bileğim gerçekten acımamıştı ama onu, beni herkesin önünde utandırdığı gibi utandırmak istemiştim. Yüksek sesle, “İçki içmiş biriyle eve dönmektense bir yabancıyla dönmeyi tercih ederim,” dedim.

Conrad, “Sadece bir bira içtim,” diye çıktı. “Ben neredeyse seksen kiloyum. Bir yarım saat bekle, seni götürürüm. Şımarıklık yapmayı kes.”

Göz kapaklarımda biriken yaşları hissedebiliyordum. Cam izliyor mu diye görmek için omzumun üzerinden geriye baktım. İzliyordu. “Sen bir hıyarsın,” dedim.

Conrad bana soğuk gözlerle bakarak “Sen de dört yaşındasın,” dedi.

Uzaklaşırken kızın, “Kız arkadaşın mı?” deyişini işittim.

Hemen arkamı döndüm ve ikimiz aynı anda, “Hayır!” diye yanıtladık.

Kız kafası karışmış hâlde, sanki ben orada durmuyormuşum gibi, “Kız kardeşin mi o zaman?” dedi. Parfümü de ağırdı.

Sanki etrafımızdaki tüm havayı kaplıyordu ve onu içimize çekiyorduk.

“Hayır, ben onun kız kardeşi değilim.” Bütün bunlara şahit olduğu için bu kızdan nefret ediyordum. Çok aşağılayıcıydı. Kız aynen Taylor gibi hoştu, ki bu işleri daha da kötü yapıyordu.

Conrad, “Annesi annemin en iyi arkadaşı,” dedi. Yani onun gözündeki sadece bu muydum? Annesinin arkadaşının kızı?

Derin bir nefes alıp düşünmeden kıza, “Conrad’ı kendimi bildim bileli tanırım. Yanlış kapıyı çaldığını sana söyleyebilirim. Conrad asla kimseyi kendini sevdiği gibi sevmez, ne demek istediğimi anlarsın...” dedim. Elimi kaldırıp parmaklarımı oynattım.

Conrad, “Kapa çeneni Belly,” diye uyardı beni. Kulaklarının uçları parlak kırmızıya dönüyordu. Belden aşağı vurmuştum ama umurumda değildi. Hak etmişti.

Red Sox kızı kaşlarını çatı. “Neden bahsediyor Conrad?”

Kıza dönerek “A, kusura bakma, yoksa *yanlış kapıyı çalmak* deyiminin anlamını bilmiyor musun?” diye çıkıştım.

Kızın güzel yüzü çarpıldı. “Seni küçük sürtük.”

Kendimi yerin dibine geçmiş gibi hissettim. Keşke lafımı geri alabilseydim. Daha önce hiçbir kızla ya da biriyle kavgaya girmemişim.

Neyse ki o sırada Conrad araya girdi ve şölen ateşini gösterdi. “Belly, oraya geri git, ve gelip seni almamı bekle,” dedi sertçe.

O an Jeremiah araya girdi. “Hey, hey, neler oluyor?” diye rahat, şapşal tarzıyla gülümseyerek sordu.

“Ağabeyin bir hödük,” dedim. “Olan bu.”

Jeremiah kolunu bana doladı. Bira kokuyordu. “Birbirinize kibar olun, duyduunuz mu?”

Onun kolundan kurtuldum. “Ben kibarım. Sen onu ağabeyine söyle.”

Kız, “Bir dakika, siz de mi kardeşsiniz?” diye sordu.

Conrad, “O çocukla buradan ayrılmayı düşünme,” dedi.

Jeremiah, “Con, sakinleş,” dedi. “O gitmiyor. Değil mi Belly?”

Jeremiah bana bakınca, dudaklarımı büzüp başımı salladım. Ardından Conrad’a elimden gelen en pis bakışla bakıp oradan uzaklaştım. Kızın uzanıp saçımı çekemeyeceği noktaya gelince, ona da bir tane ters bakış attım. Omuzlarımı dik tutmaya çalışıp ateşe doğru yürürken, kendimi doğum gününde azarı yemiş bir çocuk gibi hissediyordum. Bir çocuk gibi davranılmak adil değildi. Bahse girerim, o kızla aynı yaşıyordum.

Cam, “Tüm bunlar da neydi?” diye sordu.

Gözyaşlarımla boğuşurken, “Haydi gidelim,” dedim.

Cam omzunun üzerinden Conrad’a bakarak tereddüt etti. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Flavia. Ama burada seninle biraz daha kalıp takılacağım. Balinalar bekleyebilir.”

O an içimden onu öpmek geldi. Conrad’ı tanıdığımı unutup sadece orada olmak, o anın büyüünde kalmak istiyordum. İlk havai fişek, üstümüzde bir yerde patladı. Sesi yüksek sesle öten bir çaydanlığa benziyordu. Altın rengiydi ve başımızın üzerine yağan konfetiler gibi, milyonlarca altın rengi beneğe dönüştü.

Ateşin yanında oturduk. Cam bana balinalardan bahsederken ben de ona Fransızca kulübünün sekreteri olduğum ve en

sevdiğim yiyeceğin domuz sandviçi olduğu gibi aptalca şeylerden bahsettim. Bana vejetaryen olduğunu söyledi. Orada bir saat oturmuş olmalıyız. Tüm bu süre boyunca Conrad'ın bizi izlediğini hissedebiliyor ve ona hareket çekmemek için kendimi zor tutuyordum –onun kazanmasından nefret ederdim.

Hava soğumaya başladığında kollarımı ovuşturdum ve Cam de kapüşonlu süveterini çıkarıp bana verdi. Rüyamın gerçekleşmesi gibi bir şeydi; üşümüştüm ve bir çocuk, kapüşonlusunu giydiği için yanımda övünmek yerine, onu çıkarıp bana vermişti.

Cam'ın tişörtünün üzerinde JİLET GİBİ yazıyordu ve erkeklerin tıraş olduğuna benzer bir tıraş bıçağı resmi vardı. Kapüşonlusunun fermuarını çekerken, “Bu ne anlama geliyor?” diye sordum. Kapüşonlusu sıcaktı ve erkek gibi kokuyordu ama kötü anlamda değil.

Cam, “Ben jilet gibi temizim,” dedi. “Alkol ya da uyuşturucu almam. Eskiden daha da ileri gidip hastalık için bile ilaç almaz, kafeinli içecekler içmezdim ama buna son verdim.”

“Neden?”

“Neden mi tam bir fanatiktim, yoksa neden mi buna son verdim?”

“İkisi de.”

“Ben bedenini doğal olmayan şeylerle kirlletmeye inanmam,” dedi. “Buna son verdim çünkü annem kafayı yiyordu. Hem Dr. Pepper içmeyi de gerçekten özledim.”

Ben de Dr. Pepper içmeyi severdim. İçki içmediğime sevinmiştim. Benim hakkımda kötü düşünmesini istemezdim. Benim de onun gibi insanların ne düşündüğünü önemsemeyen

havalı biri olduğumu düşünmesini istiyordum. Onun arkadaşı olmak istiyordum. Aynı zamanda onu öpmek de istiyordum.

Cam biz oradan ayrılırken gitti. Jeremiah'nın bana doğru geldiğini görür görmez kalktı. "Görüşürüz Flavia," dedi.

Kapüşonlusunun fermuarını açmaya başlamıştım. "Sorun değil. Bana daha sonra verirsin," dedi.

Telefonunu almak için elimi uzatarak "Sana numaramı vereyim," dedim. Daha önce hiçbir oğlana numaramı vermemiştim. Numaramı telefona kaydederken, bunu önerdiğim için kendimle gurur duydum.

Cam gerileyerek telefonu cebine koydu. "Numaran olmasa da kapüşonlumu geri almanın yolunu bulurdum, ben akıllıyım, unuttun mu? Hitabette birincilik," dedi.

O uzaklaşırken gülümsememeye çalıştım. "O kadar da akıllı değilsin," diye arkasından seslendim. Tanışmamız kader gibiydi. Başıma gelen en romantik şey gibiydi ve gerçekten öyleydi.

Conrad'ın, Red Sox kızıyla vedalaştığını gördüm. Kız ona sarıldı. O da kıza sarıldı ama pek de samimi bir şekilde değil. Az da olsa gecesini mahvedebilmiş olmaktan memnundum.

Arabaya doğru yürürken bir kız beni durdurdu. Sarıya çalan kumral saçlarını iki yanına toplamıştı ve pembe, dekolte'li bir bluzu vardı. Kız bana üstünkörü bir tavırla, "Cam'den hoşlanıyor musun?" diye sordu. Kızın onu nereden tanıdığını merak ettim, Cam'in de benim gibi kimseyi tanımadığını düşünmüştüm.

Kıza, "Onu çok az tanıyorum," dedim ve kızın ifadesi gevşedi. Rahatlamıştı. Gözlerindeki bu bakışı tanıdım; hayalperest ve umut doluydu. Conrad ile ilgili konuştuğumda, sohbetlere

onun adını katmaya çalıştığım da ben de böyle bakıyor olmalıydım. Kız için, kendim için üzüldüm.

Kız birdenbire, “Nicole’un seninle konuşma şeklini gördüm,” dedi. “Ona aldırma. Kişilik olarak beş para etmez.”

“Red Sox kızı mı? Evet, kişilik olarak beş para etmez gibi,” diye katıldım. Ardından ona el salladım. Jeremiah, Conrad ve ben arabaya yürüdük.

Arabayı Conrad kullandı. Tamamen ayıktı ve baştan beri öyle olduğunu biliyordum. Cam’in kapüşonlusuna baktı ama bir şey demedi. Birbirimizle bir kere bile konuşmadık. Jeremiah ile birlikte arka koltukta oturduk. Jeremiah şakalar yapmaya çalıştı ama kimse gülmedi. O gece olanları düşünüp her detayı hatırlamakla çok meşguldüm. Kendi kendime, bunun hayatımın en güzel gecesi olabileceğini düşündüm.

Bir sene önceki yıllığımda Sean Kirkpatrick benim için, *gözleri o kadar berrak ki doğruca ruhunu görebiliyorum*, yazmıştı. Sean bir drama delisiydi ama ne fark ederdi. Yine de kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Yazıyı ona gösterdiğimde Taylor kıs kıs gülmüştü. Diğer oğlanlar göğüslerime bakmakla meşgulken göz rengimi yalnızca Sean Kirkpatrick’in fark edeceğini söylemişti. Fakat şu an söz konusu olan Sean değil, Cam’di. Güzelleşmeden önceden bile beni fark etmiş, gerçek bir çocuktu.

Yukarı banyoda dişimi fırçalıyordum ki Jeremiah içeri girip kapıyı kapadı. Diş fırçasını alarak “Con ile aranızda ne oluyor? Neden birbirinize bu kadar kırgınsınız?” diye sordu. Ardından tezgâhın üzerine zıpladı.

Jeremiah insanların kavga etmesinden nefret ederdi. Her zaman şaklabanlık yapmasının bir nedeni de buydu. Her durumu

hafifletmeyi üzerine görev edinmişti. Böyle olması tatlıydı ama aynı zamanda biraz da sinir bozucuydu.

Ağzım diş macunuyla doluyken, “Çünkü o kendini haklı gören, ultra uyumsuz bir anti-sosyal,” dedim.

İkimiz de buna güldük. Aramızdaki şakalardan biriydi bu ve ben sekiz, o dokuz yaşındayken *Kahvaltı Kulübü* filminin bu repliğini tekrar edip dururduk.

Jeremiah boğazını temizledi. “Cidden, ona bu kadar sert davranma. Bazı şeyleri aşmaya çalışıyor.”

Benim için yeni haberdi bu. “Ne? Ne gibi?”

Jeremiah tereddüt etti. “Sana söylemek bana düşmez.”

“Haydi ama. Biz birbirimize her şeyi söyleriz Jere. Aramızda gizli saklı yok, unuttun mu?”

Jeremiah gülümsedi. “Unutmadım. Yine de sana söyleyemem. Benim sırrım değil.”

Kaşlarımı çatarak musluğa döndüm. “Her zaman onun tarafını tutuyorsun,” dedim.

“Ben onun tarafını tutmuyorum, sadece onun tarafından bahsediyorum.”

“Aynı şey.”

Jeremiah uzanıp ağzımın iki kenarını kaldırdı. Eski numaralarından biriydi bu ve beni gülümsetirdi.

“Surat asmak yok Bells, unuttun mu?”

Surat asmak yok kuralı, Conrad ile Steven’in bir yaz uydurduğu bir kuraldı. Sanırım o zaman sekiz ya da dokuz yaşındaydım. Bu kural da sadece benim için geçerliydi. Yatak odamın kapısına bile bir yazı asmışlardı. Elbette onu yırtmış ve koşup Susannah ile anneme söylemiştim. O akşam tatlıda ikinci tabağı

aldığımı hatırlıyorum. Yüzümü en ufak asmamda ya da üzülmemde, oğlanlardan biri, “Surat asmak yok, surat asmak yok!” diye bağırmaya başladı. Tamam, belki de çok surat asıyordum ama ancak bu şekilde istediğimi elde ediyordum. O zamanlar sadece tek kız olmak, bazı açılardan zordu. Bazı açılardansa değil.

Yirmi İkinci Bölüm

O gece Cam'ın kapüşonlusuyla uyudum. Gerçi aptalca ve fazla romantikti ama umurumda değildi. Ertesi gün dışarısı cayır cayır yanmasına rağmen kapüşonluyu dışarıda da giydim. Kol kısımlarının yıpranmış olmasını, o kullanmışlık hissini taşımasını çok sevmiştim. Bir oğlanın giyeceği tarzda bir şey olduğunu belli ediyordu.

Cam bana bu şekilde ilgi gösteren ve benimle takılmak istediğini açıkça belirten ilk çocuktü. Ve bundan da utanmıyordu.

Uyandığımda ona ev numarasını vermiş olduğumu fark ettim. Neden böyle yaptım, bilmiyordum. Gayet rahatlıkla cep telefonu numaramı da verebilirdim.

Telefonun çalmasını bekleyip durdum. Yazlıkta telefon neredeyse hiç çalmazdı. Ev telefonundan arayan yegâne kişiler, akşam yemeği için hangi balığı istediğimizi soran Susannah ya

da Steven'a havluları kurutucuya koymasını, ızgarayı yakmasını söyleyen annem olurdu.

Verandada kaldım ve güneşlenip dergi okurken Cam'in kapüşonlusu da pelüş bir hayvan gibi top yapılmış bir hâlde kucağımda durdu. Pencereleri açık tuttuğumuz için, telefon çalarsa onu duyacağımı biliyordum.

Üzerime bolca güneş kremi sürdükten sonra, onun üzerine de iki kat bronzlaştırıcı yağ sürdüm. Bir çelişki miydi bu bilmiyordum ama ben sonradan pişman olmaktansa önlemimi aldım. Eski bir su şişesine koyduğum vişneli su, bir radyo, güneş gözlüğü ve dergilerle kendi düzenimi kurmuştum. Güneş gözlüğünü Susannah bana yıllar önce almıştı. Hediye almayı çok severdi. Ne zaman dışarı çıksa eve elinde hediyelerle dönerdi. Benim olması gerektiğini düşündüğü bu kırmızı kalpli güneş gözlüğü gibi küçük hediyelerle gelirdi. Ne seveceğimi bilir, benim bile aklıma gelmeyen ve almayı hiç düşünmediğim şeyler alırdı bana. Lavantalı ayak kremi ya da mendil koymak için, ipek, işli bir kese gibi şeyler.

Annemle Susannah o sabah erken saatte Dyerstown'a bir sanat galerisi ziyaretine gitmişti ve Conrad da neyse ki erkenden işe gitmek için evden çıkmıştı. Jeremiah hâlâ uyuyordu. Ev bana kalmıştı.

Bronzlaşma fikri, teoride harika geliyordu. Uzanmak, güneşin altında içeceğimi yudumlamak, şişman bir kedi gibi uykuya dalmak. Ama aslında bu iş tekdüze ve sıkıcıydı. Ve sıcak. Her zaman, güneşin altına uzanıp terlemektense, bir okyanusta yüzüp o şekilde yanmayı tercih ederdim. Hem ıslakken daha çabuk bronzlaştığınızı da söylerler.

Fakat o sabah başka seçeneğim yoktu. Cam arayabilirdi. Ben de orada uzandım ve ızgaranın üzerindeki bir tavuk gibi ter döküp cızırdadım. Çok sıkıcıydı ama buna mecburdum.

Saat onu biraz geçte telefon çaldı. Ayağa fırlayıp mutfığa koştum. Nefessiz bir şekilde, “Alo?” dedim.

“Merhaba Belly. Ben Bay Fisher.”

“A, merhaba Bay Fisher,” derken sesimin çok da hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmamasına çalıştım.

Boğazını temizledi. “Eee, nasıl gidiyor?”

“Oldukça iyi. Susannah şu an evde değil. Annemle birlikte Dyerstown’a sanat galerisi ziyaret etmeye gittiler.”

“Anlıyorum... Oğlanlar nasıl?”

“İyi...” Bay Fisher’a ne diyeceğimi hiç bilemezdim. “Conrad işte ve Jeremiah da hâlâ uyuyor. Onu uyandırmamı ister misiniz?”

“Hayır, hayır, önemli değil.”

Uzun bir sessizlik oldu ve ben de diyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım.

“Şey, bu hafta sonu geliyor musunuz?” diye sordum.

Bay Fisher, “Hayır, bu hafta sonu gelemem,” dedi. Sesi sanki çok uzaklardan gelmişti. “Ben daha sonra tekrar ararım. İyi eğlenceler Belly.”

Telefonu kapadım. Bay Fisher bu yaz Cousins’a bir kez dâhi gelmemiştir. Genelde 4 Temmuz sonrasındaki hafta sonu gelirdi çünkü tatilden sonra işten uzaklaşmak daha kolaydı. Geldiğinde tüm hafta sonu boyunca ızgarayı yakar ve üzerinde “En İyisini Şef Bilir” yazan önlüğü giyerdi. Susannah’nın, Bay Fisher’ın gelmeyeceğini öğrenince üzüлp üzülmeyeceğini, oğlanların bunu umursayıp umursamayacaklarını merak ettim.

Şezlonguma ve güneşe geri döndüm. Şezlongda uyuyakaldım ve Jeremiah göbeğime vişne suyu sıçratınca uyandım. Huysuz bir şekilde, “Kes şunu,” diyerek doğruldum. Ekstra şekerli vişne suyum beni susatmıştı, her zaman iki kat şekerli yapardı. Kendimi susuz kalmış ve terli hissediyordum.

Jeremiah gülüp şezlonguma oturdu. “Tüm gündür bunu mu yapıyorsun?”

Karnımı sildim. Sonra da elimi onun şortuna silerek “Evet,” dedim.

“Sıkıcı olma, gel benimle bir şeyler yap,” diye emretti. “Bu akşama kadar çalışmama gerek yok.”

“Bronzluğum üzerine çalışıyorum,” dedim.

“Yeterince bronzsun.”

“Araba kullanmama izin verir misin?”

Jeremiah bir an tereddüt etti. “Tamam. Ama önce düşünmelisin. Koltuğumu yağ içinde bırakmanı istemem.”

Ayağa kalkıp yağlı saçlarımı yukarıdan atkuyruğu yaptım. “Hemen geliyorum, beni bekle.”

Jeremiah klimayı sonuna kadar açmış hâlde beni arabada bekledi.

Sürücü tarafına geçerek “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Kendimi usta bir şoför gibi hissediyordum. “Tennessee? New Mexico? Uzağa gitmemiz lazım ki bana iyi pratik olsun.”

Jeremiah gözlerini kapayıp arkasına yaslandı. “Yola çık ve sola sap,” dedi.

“Emredersiniz,” diyerek klimayı kapayıp tüm camları açtım. Camlar açıkken araba kullanmak çok daha güzeldi. Gerçekten bir yere gidiyormuşsunuz hissi veriyordu.

Jeremiah bana direktifler vermeye devam etti ve Go Kart alana vardık. “Ciddi misin?”

Jeremiah sırtarak “Sana biraz araba kullanma pratiği yaptıracağız,” dedi.

Arabalar için sırada bekledik. Sıramız geldiğinde orada duran çocuk bana mavi olana binmemi söyledi. Ben de, “Onun yerine kırmızı olana binsem olmaz mı?” diye sordum.

Çocuk bana göz kırparak “O kadar güzelsin ki sana kendi arabamı bile kullandırırdım,” dedi.

Kızardığımı hissedebiliyordum ama hoşuma gitmişti. Çocuk benden büyüktü ama bana ilgi gösteriyordu. Gerçekten de inanılmazdı. Onu bir önceki yaz da orada görmüştüm ve o zaman bana bir kez olsun bakmamıştı.

Jeremiah yanımdaki arabaya binerek “Çocuk amma sulu, doğru düzgün bir işe girmesi lazım,” diye söylendi.

“Sanki cankurtaranlık gerçek bir iş mi?” diye ona cevap yaptırdım.

Jeremiah kaşlarını çatı. “Sen sür sadece.”

Arabamla her tur atışımda, orada duran çocuk bana el salladı. Üçüncü sefer el salladığında, ben de ona karşılık verdim

Jeremiah’nın işe gitme vakti gelene dek pistte birkaç daha kez arabaya bindik.

Jeremiah ensesini ovalayarak “Sanırım bugün için yeterince araba kullandın,” dedi. “Eve ben sürerim.”

Onunla tartışmadım. Jeremiah eve doğru giderken arabayı hızlı kullandı ve beni evin kaldırım kenarında bırakıp işe gitti. Eve kendimi çok yorgun ve bronz hissederek girdim. Aynı zamanda da tatmin olmuş.

Annem, “Seni Cam diye bir çocuk aradı,” dedi. Kemik çerçeveli gözlüklerini takmış, mutfak masasının başında oturmuş, gazetesini okuyordu. Başını kaldırmadı.

Elimle gülümsememi örterek “Öyle mi?” dedim. “Şey, numarasını bıraktı mı?”

Annem, “Hayır,” dedi. “Tekrar arayacağını söyledi.”

“Neden numarasını almadın ki?” dedim ve bunu söylerken sesimin mızımız çıkmasından hiç hoşlanmadım ama konu annem olunca kendime engel olamıyordum.

İşte o an annem, kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Bilmem. Telefonunu vermeyi önermedi. Hem o da kim?”

“Unut gitsin,” diyerek biraz limonata almak için buzdolabına yürüdüm.

Annem gazetesine dönerek “Sen bilirsin,” dedi.

Olayı öğrenmek için bastırmadı. Hiç yapmazdı bunu. En azından Cam’ın numarasını alabilirdi. Eğer onun yerine aşağıda Susannah olsaydı şakır gibi konuşur ve ona her şeyi anlatana dek bana takılırdı. Ben de mutlulukla anlatırdım.

“Bu sabah Bay Fisher aradı,” dedim.

Annem tekrar başını kaldırdı.

“Ne dedi?”

“Pek bir şey demedi. Bu hafta sonu gelemeyeceğini söyledi.”

Annem dudaklarını büzdü ama bir şey söylemedi.

“Susannah nerede?” diye sordum. “Odasında mı?”

“Evet ama kendini pek iyi hissetmiyor. Kestiriyor,” dedi annem. Bir başka deyişle, *yukarı çıkıp onu rahatsız etme*.

“Nesi var?”

Annem otomatik şekilde, “Üşüttü,” dedi.

Annem feci bir yalancıydı. Susannah odasında uzun zamanlar geçirmeye başlamıştı ve önceden olmayan bir hüznün vardı üzerinde. Bir şeyler olduğunu biliyordum. Sadece ne olduğundan tam emin değildim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cam ertesi akşam ve ondan sonraki akşam aradı. Onunla tekrar buluşmadan önce, telefonda yaklaşık dörder beşer saat olmak üzere iki kez konuştuk. Konuştuğumuzda verandadaki şezlonglardan birine uzanmış ve ayak parmaklarım havaya dikili, aya bakıyordum. O kadar çok gülüyordum ki Jeremiah penceresinden sesimi alçaltmam için bana bağırıyordu. Her şeyden konuşuyorduk ve buna bayılıyordum ama tüm o süre boyunca da beni tekrar ne zaman görebileceğini sorup sormayacağını merak ediyordum. Nitekim sormadı.

O nedenle işleri kendi kontrolüme almam gerekti. Cam'i bize video oyunu oynamaya ve isterse de yüzmeye davet ettim. Sanki bu her zaman yaptığım bir şeymiş gibi, onu arayıp davet ederken kendimi özgür bir kadın gibi hissettim. Onu çağırırken, kimsenin evde olmayacağını biliyordum. Cam'i henüz

Jeremiah ile Conrad'ın ya da annemle Susannah'nın görmesini istemiyordum. Şimdilik sadece benim olacaktı.

Telefonda, "Ben gerçekten iyi yüzerim. Yarışırsak seni yendiğimde bozulma," dedim.

Cam gülerek "Serbest stilde mi?" diye sordu.

"Her stilde."

"Neden kazanmayı bu kadar çok seviyorsun?"

Kazanmanın eğlenceli olduğu, herkesin kazanmayı sevdiğini söylemek dışında bir cevabım yoktu. Steven'la büyümek, yazlarımı Jeremiah ve Conrad ile geçirmek, kazanmayı hep önemli kılmıştı. Bir kız olduğum ve bir şeyi kazanmam beklenmediği için de galibiyet iki katı önemli olmuştu. Zafer, kaybetmesi beklenen kişi olduğunuzda, bin kat daha tatlıydı.

Cam eve geldi. Arabasıyla eve yanaşırken onu pencereden izledim. Arabası deniz mavisiydi ve sahiplenmeyi planladığım kapüşonlusu gibi, eski ve hırpalanmış görünüyordu. Tıpkı onun kullanacağı bir arabaya benziyordu.

Cam kapı zilini çaldı. Kapıyı açmak için merdivenlerden aşağı uçarak indim. "Merhaba," dedim. Onun kapüşonlusunu giyiyordum.

Cam bana gülümseyerek "Benim kapüşonlumu giyiyorsun," dedi. Hatırladığımdan da uzundu.

"Onu geri vermemeyi düşünüyordum," deyip onu içeri davet ettikten sonra kapıyı ardından kapadım. "Ama bedavaya almayı da beklemiyorum. Onun için seninle yarışacağım."

Cam bir kaşını kaldırarak "Ama yarışırsak, seni yendiğim için bana bozulma," dedi. "O benim en sevdiğim kapüşonlum. O yüzden, kazanırsam onu geri alırım."

“Sorun değil,” dedim.

Havuza arka kapıdan çıkıp merdivenlerden indik. Düşünmeden çabucak şortumu, tişörtümü ve kapüşonlumu çıkardım. Jeremiah ile her dakika havuzda yarışırdık. Cam’ın önünde bikiniyle kalma düşüncesi beni utandırmamıştı. Ne de olsa o evde bütün yazı mayolarımız içinde geçirirdik.

Cam çabucak bakışlarını kaçırıp tişörtünü çıkardı. Kenarda durarak “Hazır mısın?” dedi.

Onun yanına yürüdüm. Ayağımı suya sokarak “Bir tam tur mu?” dedim.

“Tabii,” dedi. “Önden başlamak ister misin?”

Homurdandım. “*Sen* önden başlamak ister misin?”

Cam sırtıarak “Tuş,” dedi.

Daha önce hiçbir erkeğin, *tuş* deyişini duymamıştım. Daha doğrusu kimsenin böyle dediğini duymamıştım. Belki annem bunu derdi. Ama Cam’de güzel durmuştu. Farklıydı.

İlk yarış kolaylıkla kazandım. “Kazanmama izin verdin,” diye suçladım onu.

“Hayır, vermedim,” dedi ama yalan söylediğini biliyordum. Tüm yaz boyunca, yaptığımız her yarışta, hiçbir erkek, ne Conrad ne Jeremiah ne de Steven kazanmama izin vermişti.

“Bu sefer elinden gelenin en iyisini yapsan iyi olur,” diye onu uyardım. “Yoksa kapüşonlu benimdir.”

Cam gözüne giren saçları çıkararak “Üç turun ikisinde birinci olan,” dedi.

O bir sonraki yarış kazanırken ben de sonuncusunu kazandım. Kazanmama izin verip vermediğinden emin değildim. Sonuçta, çok uzun boylu olduğundan, bir kulacı benim iki

kulacım kadardı. Fakat kapüşonluyu vermek istemiyordum bu yüzden galibiyetimi sorgulamadım. Ne de olsa zafer zaferdi.

Cam'ın eve dönmesi gerektiğinde onu arabasına kadar geçirdim. Hemen arabaya binmedi. İnanılmazdı ama ilk defa uzun bir duraksama olmuştu aramızda. Cam boğazını temizledi. "Kinsey diye bir tanıdığım yarın bir parti veriyor. Gelmek ister misin?"

Hemen, "Tabii," dedim. "İsterim."

Cam'ın davetinden ertesi sabah kahvaltıda bahsetme hatasında bulundum. Annemle Susannah alışverişteydiler. Yazın büyük kısmında olduğu gibi, sadece benle oğlanlar vardık. Kısmen bunu yüksek sesle dile getirmek, kısmen de övünmek için, "Yarın akşam bir partiye gidiyorum," dedim.

Conrad kaşlarını kaldırdı. "Sen mi?"

Jeremiah, "Kimin partisi?" dedi. "Kinsey'in mi?"

İçeceğimi masaya bıraktım. "Sen nereden biliyorsun?"

Jeremiah gülerek parmağını bana salladı. "Ben Cousins'daki herkesi tanırım Belly. Ben bir cankurtaranım. Bu belediye başkanı olmak gibi bir şey. Greg Kinsey, alışveriş merkezindeki sörf dükkânında çalışıyor."

Conrad kaşlarını çatarak "Greg Kinsey, bagajında kristal metamfetamin satan çocuk değil mi?"

"Ne? Hayır. Cam öyle biriyle arkadaş olamaz," dedim, hemen savunurcasına.

Jeremiah, "Cam kim?" diye sordu.

"Clay'in kutlama ateşinde tanıştığım o çocuk. Benden onunla o partiye gelmemi rica etti, ben de kabul ettim."

Conrad, "Kusura bakma ama bir uyuşturucu bağımlısının partisine gitmiyorsun," dedi.

Conrad'ın bana ne yapacağını ikinci kez söylemesiydi ve ben de bundan sıkılmıştım. Kim olduğunu sanıyordu ki? O partiye gitmem gerekiyordu. İşin içinde kristal metamfetamin olsun olmasın, oraya gidiyordum. "Söylediğim gibi, Cam öyle biriyle arkadaş olmaz! O tam bir yeşilaycı."

Conrad ile Jeremiah aynı anda kahkahayı patlattı. Böyle zamanlarda bir takım gibiydiler. Jeremiah gülmemeye çalışarak "Yeşilaycı mı?" dedi. "Çok güzelmış."

Conrad, "Çok havalı," diye katıldı.

İkisine de öfkeli bakışlarla baktım. İlk olarak uyuşturucu bağımlılarıyla takılmamı istememişlerdi, şimdi alkol ve sigara içmemek sorun olmuştu. "Uyuşturucu kullanmıyor, tamam mı? O yüzden, bir uyuşturucu satıcısıyla arkadaş olmasından şüphe ederim."

Jeremiah yanağını kaşıyarak "Uyuşturucu satıcısı olan, Greg Rosenberg de olabilir. Greg Kinsey iyi çocuktur. Bir bilardo masası var. Sanırım ben de partisine bir göz atacağım."

"Bir dakika, ne dedin?" Paniklemeye başlamıştım.

Conrad, "Sanırım ben de geleceğim," dedi. "Bilardoyu se-
verim."

Ayağa kalktım. "Siz gelemesiniz. Davet edilmediniz."

Conrad sandalyesinde geriye yaslanıp ellerini başının arkasına koydu. "Endişelenme Belly. Büyük buluşmada seni rahatsız etmeyiz."

Jeremiah mavi gözlerini kısıp tehdit edermişçesine yumruğunu eline vurarak "Tabii ellerini yerinde tutmazsa o zaman başka," dedi. "O zaman kendini yerde bulur."

"Bu olamaz," diye inledim. "Lütfen çocuklar, size yalvarıyorum gelmeyin. Lütfen gelmeyin."

Jeremiah beni duymazdan geldi. “Con, ne giyeceksin?”

“Düşünmedim. Belki haki şortumu. *Sen* ne giyeceksin?”

“Sizden nefret ediyorum,” dedim.

Conrad’la da Jeremiah’yla da aram bir tuhaftı; aklıma im-kânsız bir düşünce geldi. Benim Cam ile olmamı istemiyor olabirler miydi? Yani, bana karşı hisleri olduğu için? Böyle bir şey olabilir miydi? Şüpheliydim. Onların gözünde küçük kız kardeşleri gibiydim. Tabii aslında değildim.

Hazırlanmam bittiğinde ve gitme saati geldiğinde, hoşça kal demek için Susannah’nın odasına uğradım. Annemle odaya tı-kılmış, eski resimleri gözden geçiriyorlardı. Saat oldukça erken olmasına rağmen, Susannah çoktan yatma hazırlığı yapmıştı. Yastıklarını etrafına yerleştirmiş, Bay Fisher’ın Hong Kong’a yaptığı bir iş gezisinden getirdiği ipek sabahlıklarından birini giyiyordu. Sabahlık, gelincik ve krem rengiydi. Ben de evlendi-ğimde aynen bunun gibi bir sabahlık istiyordum.

Annem eski bir kutunun içini karıştırarak “Gel de bize şu albümü düzenlemede yardım et,” dedi.

“Laurel, kızın giyindiğini görmüyor musun? Tozlu eski re-simlere bakmaktansa, yapacak çok daha iyi işleri var.” Susannah bana göz kırptı. “Belly, bir papatya gibi hoşsun. Bronz teninde beyaz harika duruyor. Güzelliğini iyice ortaya çıkarıyor.”

“Teşekkürler Susannah,” dedim.

O kadar da fazla süslenmemiştim ama şölen ateşinin olduğu geceki gibi, şort da giymemişim. Beyaz bir elbiseyle şıpıdık terlikler giyiyordum ve saçlarımı da hâlâ ıslakken örmüştüm. Çok sıkı olduklarından onları yarım saat içinde çözeceğimi biliyordum ama umursamıyordum. Böyle tatlı duruyorlardı.

Annem, “Çok hoş görünüyorsun. Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Sadece bir partiye,” dedim.

Annem kaşlarını çatarak “Conrad ile Jeremiah da bu partiye geliyor mu?” dedi.

Gözlerimi devirerek “Onlar benim korumalarım değil,” dedim.

Annem, “Ben öyle bir şey demedim,” dedi.

Susannah elini sallayarak “İyi eğlenceler Belly!” dedi.

Annem bana daha fazla soru sormadan, kapıyı kapayarak “Eğleneceğim,” dedim.

Conrad ile Jeremiah’nın bana sadece takıldıklarını, gerçekten partiye gelmeye çalışmayacaklarını ummuştum ama Cam’in arabasına binmek için aşağı koşarak indiğimde, Jeremiah, “Hey, Belly?” diye seslendi.

Conrad’la birlikte, oturma odasında televizyon izliyorlardı. Kapının eşiğinden başımı uzattım. “Ne?” diye çıktım. “Acelem var da.”

Jeremiah başını bana doğru çevirip tembel bir şekilde göz kırptı. “Yakında görüşürüz.”

Conrad da bana bakarak “Neden parfüm sürdün? Başımı ağrıttı. Hem neden bu kadar makyaj yaptın ki?” diye sordu.

O kadar da makyaj yapmamıştım. Biraz allık, maskara ve dudak parlaticısı sürmüştüm, hepsi bu. Conrad makyaj yapmama alışık olmadığı için ona öyle gelmişti. Red Sox’lı kızın parfümüne aldırış etmemişti ama. Onun parfümüne bayılmıştı. Yine de koridordaki aynada kendime son bir kere baktım ve allığın birazını sildim.

Ardından kapıyı hızla çekip Cam'ın park ettiği yere koştum. Yatak odası camımdan baktığım için, onun ne zaman geldiğini biliyordum ve içeri gelip annemle tanışmasına fırsat vermek istemiyordum.

Arabasına atladım. “Merhaba,” dedim.

“Merhaba. Kapıyı çalabilirdim,” dedi.

“İnan bana, böylesi daha iyi,” derken kendimi birden utanmış hissettim. Biriyle telefonda saatlerce konuşup yüzdükten sonra, nasıl olur da kendinizi onu tanıımıyormuş gibi hissederdiniz ki?

Cam geri geri parktan çıkarken, “Kinsey denen çocuk biraz gariptir ama iyi biridir,” dedi. İyi bir sürücüydü, dikkatliydi.

Öylesine, “Uyuşturucu satma ihtimali var mı?” dedim.

Cam gülererek “Bildğim kadarıyla yok,” dedi. Sağ yanağında önceki akşam fark etmediğim bir gamzesi vardı. Çok tatlıydı.

Gevşedim. Uyuşturucu ihtimali ortadan kalkmıştı ve geriye bir tek şey kalıyordu. Bileğimdeki bileziği döndürürken, “Kutlama ateşinde yanımda olan çocukları hatırlıyor musun? Jeremiah ile Conrad?” dedim.

“Sahte ağabeylerin?”

“Evet. Sanırım onlar da partiye bir uğrayabilirler. Kinsey'i tanıyorlar.”

Cam, “Gerçekten mi?” dedi. “Güzel. Belki de garip biri olmadığımı anlarlar.”

“Garip biri olduğunu düşünmüyorlar,” dedim. “Şey, düşünüyor sayılırlar ama kiminle konuşsam onun garip olduğunu düşünürlerdi. O yüzden, bu kişisel bir şey değil,” dedim.

“Bu kadar koruyucu olduklarına göre, sana çok önem veriyor olmalılar,” dedi. Öyle miydi?

“Şey, pek sayılmaz. Jeremiah önem verir ama Conrad için bu sadece bir görev. Samuray falan olmalıymış,” deyip Cam’e bir bakış attım. “Özür dilerim. Sıkıcı mı oldu?”

Cam, “Hayır, konuşmaya devam et,” dedi. “Sen samurayları nereden biliyorsun?”

Bacaklarımı popomun altına yerleştirdim. “Dokuzuncu sınıfta Bayan Baskerville’in Global Bilimler dersinden. Japonya ve Bushido üstüne bir bölüm okuduk. Harakiri olayına takılmıştım bir ara.”

Cam, “Babam yarı Japon,” dedi. “Büyükanнем orada yaşıyor. O yüzden her sene Japonya’ya gidip onu ziyaret ediyoruz.”

“Vay canına.” Japonya’ya ya da Asya’da bir yere hiç gitmemiştim. Annemin de gezilerinde yolu oraya hiç düşmemişti ama gitmek istediğini biliyordum. “Japonca biliyor musun?”

Cam başını kaşıyarak “Biraz,” dedi. “İdare ediyorum.”

Islık çaldım. Işığım, gurur duyduğum şeylerdendi. Böyle ıslık çalmayı bana Steven öğretmişti. “Yani İngilizce, Fransızca ve Japonca mı biliyorsun? Bu çok etkileyici. Bir çeşit dâhi gibisin, ha?” diye ona takıldım.

Cam sırtıarak “Latince de biliyorum,” dedi.

“Latince artık konuşulmuyor. O ölü bir dil,” dedim.

“Ölü değil, her Batı dilinde var.” Yedinci sınıf Latince öğretmenim Bay Coney gibi konuşmuştu.

Kinsey denen çocuğun evinin önüne yanaşınca, arabadan inmek istemedim. Konuşmaktan ve birisinin dediklerimi gerçekten dinlemesinden çok hoşlanmıştım. İnsana kendini zirvede gibi falan hissettiriyordu. Garip bir şekilde, kendimi güçlü hissediyordum.

Bir çıkmaz sokağa park ettik. Etrafta bir sürü araba vardı. Bazıları neredeyse bahçeye kadar çıkmıştı. Cam hızlıca yürüdü. Bacakları o kadar uzundu ki ona yetişebilmek için acele etmem gerekiyordu. “Bu çocuğu nereden tanıyorsun?” diye sordum.

“Benim torbacım,” dedi ve yüzümdeki ifadeyi görerek güldü. “Çok kolay kanıyorsun Flavia. Ailesinin bir teknesi var. Onu marinada görmüştüm. İyi bir çocuktur.”

Kapıyı çalmadan içeri girdik. Müzik o kadar yüksekti ki onu garajın oradan duyabiliyordum. Karaoke müziği çalıyor ve bir kız bas bas “Like a Virgin” şarkısını söyleyerek yerlerde yuvarlanıyordu. Bir yandan da mikrofonu kotunun etrafında dolanıyordu. Oturma odasında bira içip bir nota defterini elden ele dolaştıran on kadar kişi vardı. Bir çocuk yerdeki kıza, “Şimdi ‘Living On a Prayer’ı söyle,” dedi.

Tanımadığım birkaç çocuk beni süzüyordu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyor ve gerçekten çok mu makyaj yaptım diye merak ediyordum. Erkeklerin bana bakması, bana çıkma teklif etmesi yeni bir şeydi. Hem harikulade hem de korkutucuydu bu. Önceki partide Cam’dan hoşlanan kıızı gördüm. Kız bize baktı ve gözlerini kaçırdı ama arada bir bizi gözledi. Onun adına kendimi kötü hissettim; bunun ne demek olduğunu biliyordum.

Aynı zamanda, hafta sonlarını Cousins’da geçiren komşumuz Jill’i de gördüm. Kız bana el sallayınca onu ön bahçe-lerimiz ve mahallemiz dışında hiç görmediğimi düşündüm. Salı günleri orada çalışan ve isim kartını ters takan, video dükkânındaki çocuğun yanında oturuyordu. Çocuğu her zaman tezgâhın ardında gördüğüm için, belden aşağısını daha önce hiç görme-miştim. Ve üzerinde kırmızı beyaz çizgili üniforması olmadan,

Jimmy'nin Istakoz Kulübesi'nde çalışan Katie de oradaydı. Tüm hayatım boyunca yazları gördüğüm kişilerdi bu insanlar. Demek bunca zamandır buralardaydılar. Ben geride bırakılmış, Rapunzel gibi yazlığa kilitlenmiş annem ve Susannah ile eski filmler izlerken, onlar partilerdeydi.

Cam herkesi tanıyor gibiydi. Merhaba diyerek erkeklerle omuz vurdurup kızlara sarıldı. Beni de tanıştırdı. Beni arkadaşı Flavia diye tanıştırdı. "Arkadaşım Flavia ile tanışın," dedi. "Bu Kinsey. Burası onun evi."

"Merhaba Kinsey," dedim.

Kinsey kanepeye yayılmıştı ve üzerinde tişört yoktu. Cıltz bir göğsü vardı ve bir uyuşturucu satıcısına benzemiyordu. Daha çok, gazete dağıtan çocuklara benziyordu.

Bir yudum bira içtikten sonra, "Adım aslında Kinsey değil," dedi. "Greg. Herkes bana Kinsey diyor."

"Benim adım da gerçekten Flavia değil. Belly. Sadece Cam bana Flavia diyor."

Kinsey, bu mantıklıymış gibi başını salladı. "İçecek bir şeyler isterseniz mutfaktaki dolaba bakın."

Cam, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu.

Evet mi demeliydim hayır mı, emin değildim. Bir bakıma, evet, istiyordum. Hiç içki içmemiştim. Bir çeşit tecrübe olurdu. Bu yazın özel, önemli olduğunu daha da kanıtlardı. Diğer yandan Cam'in, içersem benden soğuyup soğumayacağını merak ediyordum. Beni bunun için yargılar mıydı? Onun kurallarının ne olduğunu bilmiyordum.

İçmemeye karar verdim. İstedğim en son şey, geçen geceki Clay gibi kokmaktı. "Ben bir kola alırım," dedim.

Cam başını salladı ve bunu onayladığını görebiliyordum. Mutfağa doğru yöneldik. Yürürken bazı sohbetler kulağıma geldi. “Kelly’nin, alkollüyken araba kullanma cezası aldığını, bu yüzden bu yaz gelemediğini işittim.” Kelly’nin kim olduğunu merak ettim. Eğer görsem onu tanıır mıydım? Bunların hepsi Steven, Jeremiah ve Conrad’ın suçuydu; beni hiçbir yere götürmüyorlardı. O yüzden kimseyi tanıımıyordum.

Mutfaktaki her sandalyenin üzerinde çantayla ceket vardı, Cam da boş bira şişelerinden bazılarını ittirip tezgâhta yer açtı. Tezgâha hoplayıp oturdum.

“Tüm bu insanları tanıyor musun?” diye sordum.

Cam, “Pek sayılmaz,” dedi. “Sadece havalı olduğumu düşünmeni istedim.”

“Zaten öyle düşünüyorum,” dedim ve der demez de kızardım.

Cam bir şaka yapmışım gibi gülünce kendimi daha iyi hissettim. Dolabın kapısını açıp bir kola aldı ve açarak bana uzattı.

“Benim alkol almamam senin de içemeyeceğin anlamına gelmiyor. Yani, bunun için seni yargılamam ama istersen içki içebilirsin. Bu arada, şaka yaptım.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama kola bana iyi geldi.”

Kolamdan uzun bir yudum alıp geçirdim. Örgülerimden birini açarak “Özür dilerim,” dedim. Örgülerim çok sıkı olduğu için başımı acıtmaya başlamıştı.

Cam, “Bir bebeğin gaz çıkarması gibi geçiriyorsun,” dedi. “Biraz iğrenç ama aynı zamanda tatlı.”

Diğer örgümü de açıp omzuna vurdum. İçimden, Conrad’ın, *ooo, şimdi de ona vuruyorsun, değişini işitebiliyordum. Amma*

flört ediyorsun Belly, amma flört ediyorsun. Burada olmadığına bile buradaydı. Sonra bir baktım, gerçekten burada.

Ansızın, Jeremiah'nın o kendine özgü bağırışını karaoke makinesinde duydum. "Buradalar," dedim.

"Gidip merhaba demek ister misin?"

"İstemem," dedim ama yine de tezgâhtan aşağı atladım.

Oturma odasına geri gittik. Jeremiah sahnenin ortasında, yüksek sesle, daha önce hiç duymadığım bir şarkı söylüyordu. Kızların hepsi, gözleri yerlerinden fırlamış hâlde onu izleyip gülüyordu. Conrad da elinde bir birayla kanepedeydi. Red Sox'lu kız onun yanındaki kol dayama yerine yerleşmiş, eğilerek saçlarını ikisini de kaplayan bir perdeymiş gibi Conrad'ın yüzüne sarkıtmıştı. Kızı arabayla alıp almadıklarını, Conrad'ın, onun arabada öne binmesine izin verip vermediğini merak ettim.

Cam, "İyi şarkıcı," dedi. Ardından, baktığım yöne dönerek "O ve Nicole beraber mi?" dedi.

"Kim bilir?" dedim. "Kimin umurunda?"

O an Jeremiah beni gördü ve şarkısının sonunda selam verdi. "Belly! Bir sonraki şarkı size geliyor," diyerek Cam'e işaret etti. "Adın ne?"

Cam boğazını temizledi. "Cam. Cameron."

Jeremiah doğruca mikrofona konuştu. "Adın Cam Cameron mu? Dostum, bu berbat." Herkes buna gülerken, bir saniye önce çok sıkkın görünen Conrad da kahkahalar attı.

Cam sessizce, "Sadece Cam," dedi.

O zaman bana baktı ve utandığımı gördü. Onun adına değil de ondan utanmıştım. Böyle yaptıkları için onlardan nefret ediyordum.

Conrad ile Jeremiah onu beğenmedikleri için, sanki benim de beğenmemem gerekiyordu. Birkaç dakika önce ona karşı kendimi ne kadar yakın hissettiğimi düşünmek tuhaftı.

“Pekâlâ Cam Cameron. Bu şarkı sana ve küçük Belly Button’ına geliyor. Haydi bakalım hanımlar.” Kızlardan bazıları uzaktan kumandadaki oynat düğmesine bastı. “*Yaz aşkı, beni çok eğlendirdi...*”

Onu öldürmek istiyordum ama tek yapabildiğim, başımı sallayıp öfkeden kudurmuş bakışlarla bakmaktı. Bunca insanın önünde mikrofonu elinden alamazdım. Jeremiah bana sırtıtp dans etmeye başladı. Yerde oturan kızlardan biri de havaya sıçradı ve onunla dansa katıldı. O da şarkının Olivia Newton-John kısmını detone bir şekilde söylemeye başladı. Conrad da o keyifle küçümseyen bakışlarıyla olanları izledi. Birisinin, “Bu kız da kim?” dediğini duydum. Konuşurken doğruca bana bakıyordu.

Yanımdaki Cam gülüyordu. Ona inanamıyordum. Ben utançtan ölürken o gülüyordu. Beni dürterek “Gül Flavia,” dedi.

Birisi bana gülümsememi söylediğinde, elimde olmadan gülerim.

Jeremiah’nın şarkısının ortalarına doğru, onlara bir kez bile bakmadan Cam’le dışarı yürüdük ve Conrad’ın bizi izlediğini biliyordum. Conrad söz konusu olduğunda bir gülüş için çok çaba harcamalıydınız. Conrad söz konusu olduğunda hiçbir şey kolay değildi.

Cam’in bana yaslanma şeklinden, beni öpebileceğini düşündüm. Ona izin vermeye kararlıydım. Fakat o bana doğru eğildiği zaman ya ayak bileğini kaşıyor ya da çorabını çekiyor sonra

da uzaklaşıp tekrar aynı şeyi yapıyordu. Tam bir yaslanma esnasında, dışarıdan öfkeli, kavgacı sesler işittim. Ayağa fırladım. “Orada bir şeyler oluyor.”

Cam öne geçip “Bir bakalım,” dedi.

Conrad ve kolunda dikenli tel dövmesi olan bir çocuk tartışıyordu. Çocuk, Conrad’dan kısa ama daha yapılıydı. Bayağı kaslıydı ve yirmi beş yaşlarında duruyordu. Jeremiah şaşkın bir şekilde olanları izliyordu ama gerekirse olaya müdahale etmek için hazırda beklediğini anlayabiliyordum.

Jeremiah’ya, “Ne için tartışıyorlar?” diye fısıldadım.

Omuz silktili. “Conrad biraz sarhoş. Endişelenme. Birbirlerine gösteriş yapıyorlar.”

Huzursuz bir şekilde, “Birbirlerini öldürebilirmiş gibi duruyorlar,” dedim.

Cam, “Bir şeyleri yok,” dedi. “Ama biz buradan gitsek iyi olacak. Geç oldu.”

Ona baktım. Neredeyse yanımda durduğunu unutmuştum. “Ben bir yere gitmiyorum,” dedim. Gerçi bir kavgayı durduracak bir şey de yapamazdım. Ama Conrad’ı orada bırakmak da doğru gelmiyordu.

Conrad dövmeleli çocuğa yaklaşıncı o da kolaylıkla onu ittirdi. Conrad güldü. Gerçek bir kavganın kaynamaya başladığını hissedebiliyordum. Tıpkı, gökyüzü bir fırtınayla yarılmadan önce suyun tamamen kıpırtısız hâle dönüşmesine benziyordu.

“Bir şey yapacak mısınız?” diye tısladım.

Jeremiah, gözleri Conrad’ın üzerinde, “O koca adam,” dedi. “İdare eder.”

Fakat buna inanmıyordu. Ben de inanmıyordum. Conrad hiç de iyi görünmüyordu. Tanıdığım Conrad Fisher'a benze-miyordu, tamamen kontrolden çıkmış gibiydi. Ona yardım et-meliydim.

Onlara doğru yürümeye başladım ve Jeremiah beni dur-durmaya çalışınca, onu başımdan savdım. Oraya vardığımda, söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Daha önce, bir kavgayı ayırmaya çalışmamıştım.

İkisinin arasında durarak “Şey, merhaba,” dedim. “Gitmemiz gerekiyor.”

Conrad beni yoldan ittirdi. “Buradan git Belly.”

“Bu kim? Bebek bakıcın mı?” diyen çocuk, beni baştan aşağı süzdü.

“Hayır, ben Belly’yim,” dedim ona. Biraz gergin olduğum-dan, ismimi söylerken kekeledim.

Çocuk, “Belly mi?” deyip kahkahaya boğulurken ben de Conrad’ın kolunu tuttum.

“Şimdi buradan ayrılıyoruz,” dedim.

Elimi uzaklaştırmaya çalışırken sallanmasından, onun ne ka-dar sarhoş olduğunu anladım. “Gitme. Eğlence yeni başlıyor. Bak şimdi, bu çocuğun canına okumak üzereyim.” Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. İçindeki şiddet beni korkutmuştu. Red Sox’lı kızın nerede olduğunu merak ettim. Conrad ile başa çıkmak için, benim yerime onun burada olmasını diliyordum. Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Çocuk güldü ama onun da en az benim kadar kavga iste-mediğini gördüm. Yorgun görünüyordu. Sanki tek istediği, eve gidip şortunu giyerek televizyon izlemektir. Conrad ise tam gaz-

dı. Çalkalanmış bir soda şişesi gibi, birisine patlamak üzereydi. Kim olduğunun da bir önemi yoktu. Karşısındaki çocuğun ondan iri olmasını umursamıyordu. İki metrelik bir tuğla gibi olsa da fark etmeyecekti. Conrad kavga istiyordu. Kavga edene dek de tatmin olmayacaktı. Ve bu çocuk, istese Conrad'ı öldürürdü.

Çocuk bir Conrad'a bir bana baktı, durdu. Başını sallayarak "Belly, bu çocuğu eve götürsen iyi edersin," dedi.

Conrad, "Onunla konuşma," dedi.

Elimi Conrad'ın göğsüne koydum. Daha önce hiç yapmamıştım bunu. Sert ve ılıktı; kalbinin hızlı ve kontrol dışı çarptıklarını hissedebiliyordum. "Lütfen eve gidebilir miyiz?" diye yalvardım. Fakat Conrad, sanki orada durduğumu ya da elimi göğsüne koyduğumu görmemiş gibiydi.

Çocuk, "Kız arkadaşını dinle ufaklık," dedi.

Yüzünde hiçbir ifade olmayan Cam'a bakıp "Ben onun kız arkadaşı değilim," dedim.

Ardından çaresizce Jeremiah'ya baktım ve o da yanımıza yürüdü. Conrad'ın kulağına bir şey fısıldadı. Conrad onu uzaklaştırdı. Fakat Jeremiah alçak sesle onunla konuşmaya devam etti. Bana baktıkları için, konuşmanın benim hakkımda olduğunu anladım. Conrad tereddüt etti ama sonunda başını salladı. Ardından şakayla karışık, karşısındaki çocuğa vuracakmış gibi yaptı. Çocuk da gözlerini devirdi. Conrad, "İyi geceler pislik," dedi.

Çocuk eliyle onu başından savar gibi yaptı. Derin bir nefes verdim.

Arabaya doğru geri yürürken, Cam kolumdan tuttu. "Bu çocuklarla eve gitmek senin için sorun değil mi?" diye sordu.

Conrad dönerek “Bu kim?” diye sordu.

Cam’e başımı sallayarak “Ben iyiyim. Endişelenme. Seni arayacağım,” dedim.

Endişeli gözüktüyordu. “Arabayı kim kullanacak?”

Jeremiah, “Ben,” dedi ve Conrad da karşı çıkmadı. “Endişelenme Yeşilay. Ben içkiliyken araba kullanmam.”

Utanmıştım ve Cam’in de rahatsız olduğunu anlayabiliyordum ama sadece başını salladı. Ona sarıldım ama kaskatı gibiydi. İşleri yoluna koymak istiyordum. “Bu gece için teşekkürler,” dedim.

Cam’in uzaklaşmasını izlerken pişmanlık duydum. Conrad ile aptal öfkesi, ilk gerçek randevumu mahvetmişti. Hiç adil değildi.

Jeremiah, “Siz arabaya binin, ben şapkamı içeride unuttum. Hemen gelirim,” dedi.

Ona, “Acele et,” dedim.

Conrad ile sessizce arabaya bindik. Etraf garip şekilde sessizdi ve saat yalnızca biri biraz geçmiş olsa da sabahın dördüymüş de herkes uyuyakalmış gibiydi. Conrad öncesindeki tüm enerjisi gitmiş hâlde, arka koltuğa uzanmıştı. Ben de çıplak ayaklarımı torpidoya yaslayarak ön koltuğa oturdum ve arkaya yaslandım. İkimiz de konuşmadık. Korkutucu birine dönüşmüştü. Conrad’ın tavırlarından onu tanıyamamıştım. Kendimi birden çok yorgun hissettim.

Saçlarım arkaya düşüyordu. Birden arka koltuktan Conrad’ın onlara dokunduğunu ve parmaklarını saçlarımın uçlarında gezdirdiğini hissettim. Sanırım o an nefes almam kesildi. Tam bir sessizlik içinde oturuyorduk ve Conrad Fisher saçlarımla oynuyordu.

Yumuşak bir sesle, “Saçların küçük bir çocuğunki gibi hep dağınık,” dedi. Sesi titrememe neden oldu. Kumu kendine çeken suyun sesi gibiydi.

Hiçbir şey demedim. Ona bakmadım bile. Onu korkutmak istemiyordum. Ateşim gerçekten yükseldiği zaman her şeyin sisli, hayali, belirsiz görünmesi gibiydi. Tek bildiğim, durmasını istemediğimdi.

Ama Conrad sonunda durdu. Gözlerini kapayıp içini çekti. Ben de öyle yaptım. “Belly,” diye söze başladı.

Sonra ansızın dikkat kesildim. O uykulu hâl gidiverdi; şimdi bedenimin her parçası uyanıktı. Nefesimi tutmuş, onun konuşmasını bekliyordum. Ona cevap vermedim. Büyüyü bozmak istemiyordum.

İşte o an Jeremiah geri geldi, kapıyı açtı ve pat diye kapadı. Aramızdaki bu kırılğan ve narin an da ortadan ikiye ayrıldı. Bitmişti. Ne diyeceğini merak edip durmanın bir faydası yoktu. Kaçırılan anlar tekrar geri gelmiyordu. Sadece gidiyordu.

Jeremiah bana tuhaf bir şekilde baktı. Bir şeylerin üzerine geldiğini hissettiği açıktı. Ona omuz silktim, o da başını çevirip arabayı çalıştırdı.

Radyoya uzanıp yüksek sesle açtım.

Tüm eve dönüş yolunda garip bir gerilim vardı ve herkes sessizdi. Conrad arka koltukta sızdı ve ön koltuklarda Jeremiah ile ben birbirimize bakmadık. Evin önünde durduğumuzda, Jeremiah kendine göre sert bir ses tonuyla Conrad’a, “Annem seni bu şekilde görmesin,” dedi.

İşte o an Conrad’ın gerçekten sarhoş olduğunu ve o gece söylediği ya da yaptığı bir şeyden sorumlu olmayacağını fark

erttim. Yarın muhtemelen onları hatırlamayacaktı bile. Hiç yaşanmamış gibi olacaktı.

İçeri girer girmez odama koştum. Arabada olanları unutup sadece Cam'ın bana bakışlarını, kolunun omzuma değişimini hatırlamak istiyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi gün hiçbir şey olmadı. Conrad beni görmezden de gelmedi. O zaman bu ayrı bir konu olurdu. Dün gecenin yaşandığına, bir şeylerin değiştiğine dair bir kanıt oluştururdu. Ama Conrad bana her zaman davrandığı gibi davrandı. Karışık atkuyruğu saçları ve çırpı bacaklarıyla onların peşinden koştu-
ran küçük Belly'ymişim gibi.

İşin gerçeğiye, ister beni ittirsin ister çeksin, hâlâ aynı yöne doğru gidiyordum. Conrad'a doğru.

Cam birkaç gün beni aramadı. Onu suçlamıyordum. Ben de onu aramamıştım ama aramayı düşünmüştüm. Sadece ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sonunda aradığında, parti konusunu açmadı. Onunla arabalı sinemaya gitmemi istedi. Ben de hemen evet dedim. Gerçi endişelenmişim de; oraya gitmemiz, sevişeceğimiz anlamına mı

geliyordu? Yani buharlı camlar ve arka koltukların olaya dâhil olduğu, deli gibi bir sevişme anlamına mı geliyordu?

Çünkü arabalı sinemalarda insanlar böyle yaparlardı. Önde aileler, arka sırada da ateşli çiftler olurdu. Ben daha önce hiç çiftler kategorisine dâhil olmamıştım. Ben, Susannah, annem ve diğerleriyle ya da oğlanlarla oraya gitmiştim ama hiçbir zaman çıktığım biriyle gitmemiştim.

Bir keresinde Jeremiah, Steven ve ben, Conrad'la çıktığı kızlardan birini gözlemek için oraya gitmiştik. Jeremiah'nın, arabayla sadece okula gidip gelme izni varken, Susannah, onun bizi oraya götürmesine izin vermişti. Arabalı sinema altı kilometre uzaktaydı ve Cousins'da, ebeveynlerinin kucağında oturan çocuklar da dâhil olmak üzere, herkes araba kullanırdı. Conrad bizi, onu gözlerken yakaladığında öfkeden deliye dönmüştü. Bizi gördüğünde, yiyecek, içecek standına gidiyordu. Durum oldukça komikti; bize bağırırken saçları darmadağın, dudakları kırmızı ve parlaktı. Jeremiah tüm bu süre boyunca kahkahadan kırılmıştı.

Steven ile Jeremiah'nın karanlıkta bir yerlerde bizi gözleyip kahkahadan kırılmalarını dilerdim. Böylesi, beni bir şekilde rahatlatırdı. Kendimi daha güvende hissettirirdi.

Cam'in kapüşonlusunu giyiyordum ve fermuarını boğazıma dek çekmiştim. Sanki titriyormuşum gibi kollarımı kavuşturmuş, oturuyordum. Cam'den hoşlanıyor ve orada olmak istiyordum ama içimden, arabadan atlayıp eve yürüyerek dönme fikri geçiyordu. Şimdiye dek sadece bir oğlanı öpmüştüm ve o da pek gerçekçi sayılmazdı. Taylor bana rahibe diyordu. Belki de içten içe öyleydim. Belki de bir manastıra gitmeliydim. Bunun gerçek

bir randevu olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki geçen gece olanlardan sonra benden çok soğumuştı ve sadece arkadaşım olmak istiyordu.

Cam doğru istasyonu bulana dek radyonun düğmesini çevirdi. Parmaklarını direksiyona vurarak “Patlamış mısır ya da başka bir şey ister misin?” diye sordu.

Aslında istiyordum ama patlamış mısırın dişlerime takılmasını istemediğimden hayır deyip teşekkür ettim.

Perdeyi yakından görmek için ön cama doğru eğilişi tatlıydı. Eski bir korku filmi gösteriliyordu ve Cam onun gerçekten meşhur olduğunu söylemişti. Ama ben daha önce filmin adını hiç duymamıştım. Hem zaten filme pek dikkat de etmiyordum. Cam’i, filmi izlediğimden daha çok izliyordum. Dudaklarını çok sık yalıyordu. Jeremiah’nın yaptığı gibi, komik kısımlarda dönüp benimle birlikte gülmüyordu. Sadece arabanın kendi tarafında, benden olabildiğince uzakta, kapıya yaslanmış şekilde oturuyordu.

Film bittiğinde arabayı çalıştırdı. “Hazır mısın?” dedi.

İçimden bir hayal kırıklığı dalgası geçti. Beni şimdiden eve götürüyordu. Bir dondurmacıya falan götürmeyecekti. Eğer buna buluşma denebilirse, tam bir fiyasko olduğu kesindi. Bir kez bile benimle öpüşme denemesinde bulunmamıştı. Denese ona izin verir miydim bilmiyordum ama yine de hiçbir girişimde bulunmamıştı. Ama en azından deneyebilirdi.

“Hı-hı,” dedim. Kendimi ağlayacak gibi hissediyordum. Neden böyle hissettiğimden emin olamıyordum ve onu öpmek isteyip istemediğime bile emin değildim aslında.

Sessizlik içinde eve geldik. Cam arabayı evin önüne park etti. Elim kapının kolunda, nefesimi tutup, motoru kapatacak mı

yoksa arabadan inmem mi gerek diye duraksadım. Cam motoru kapadı ve bir saniyeliğine başını arkaya yasladı.

Birden, “Seni neden hatırladım, biliyor musun?” diye sordu.

O kadar damdan düşer gibi gelen bir soruydu ki ne dediğini anlamam bir süremi aldı. “Latince toplantısını mı diyorsun?”

“Evet.”

“Kolezyum modelimden ötürü mü?” Şaka yapıyordum. Steven onu inşa etmeme yardım etmişti ve model oldukça etkileyici olmuştu.

“Hayır.” Cam elini saçlarının arasından geçirdi. “Senin gerçekten güzel olduğunu düşündüğümden. Sen, gördüğüm en güzel kızdın.”

Güldüm. Arabada olduğumuz için, sesim gerçekten yüksek çıktı. “Ya, tabii. İyi denemeydi Sextus.”

Cam sesini yükselterek “Ciddiyim,” diye ısrar etti.

“Uyduruyorsun.” Söylediği şeyin gerçek olabileceğini sanmıyordum. Kendimi buna inandırmak istemiyordum. Oğlanlar söz konusu olduğunda, böyle iltifatlar yalnızca şaka olabilirdi.

Cam dudakları kapalı biçimde, başını hayır anlamında salladı. Ona inanmamama gücenmişti. Bense bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyordum. Doğrusu bu konuda yalan söylemesi zalimlikti. O zamanlar neye benzediğimi biliyordum ve herhangi birinin gördüğü en güzel kız değildim. Kalın gözlüğüm, dolgun yanaklarım ve küçük kız bedenimle öyle olamazdım.

O an Cam gözlerimin içine baktı. “İlk gün mavi bir elbise giyiordun. Kadife gibiydi. Gözlerini gerçekten masmavi göstermişti.”

“Gözlerim gri,” dedim.

“Evet ama o elbiseyle mavi gözüküyorlardı.”

Ben de bu yüzden o elbiseyi giymiştim. En sevdiğim elbiseydi. Muhtemelen tüm kış giysilerimle beraber çatı katında duruyordu. Zaten artık çok küçük gelirdi.

Cam bana bakışıyla, tepkimi beklerkenki hâliyle çok tatlı görünüyordu. Yanakları şeftali rengine dönmüştü. Güçlkle yutkunarak “Neden yanıma gelmedin?” dedim.

Omuz silkti. “Her zaman arkadaşlarınlaydın. Bütün hafta seni izledim ve cesaretimi toplamaya çalıştım. O gece kutlama ateşinin yanında seni görünce buna inanamadım. Çok tuhaf, öyle değil mi?” Cam güldü ama utanmış gibiydi.

“Çok tuhaf,” dedim ben de. Beni fark etmiş olmasına inanmıyordum. Yanımda Taylor varken bana kim bakardı ki?

Cam hatırlayarak “Neredeyse sen kazan diye, bilerek konuşmamı mahvediyordum,” dedi. Bana bir santim yaklaştı.

“Etmemene sevindim,” dedim. Uzanıp koluna dokundum. Elim titredi. “Keşke yanıma gelseydin.”

İşte o an başını eğdi ve beni öptü. Kapının kolunu bırakmadım. Tek düşünebildiğim şey, *keşke ilk öpücüğüm bu olsaydı*, oldu.

Yirmi Beşinci Bölüm

ve girdiğimde bulutların üzerinde yürüyor ve az önce olanları zihnimde canlandırıp duruyordum; annemle Susannah'nın oturma odasında tartıştıklarını duyana kadar bu böyle devam etti. İçim korkuyla doldu; sanki kalbimi bir şey sıkıyordu. Annemler hemen hiç kavga etmezlerdi. Onları sadece bir defa kavga ederken görmüştüm, o da geçen yazdı. Üçümüz, Cousins'dan bir saat uzaklıktaki lüks bir alışveriş merkezine gitmiştik. İnsanların küçük köpeklerini süslü kayışlarıyla gezdirdiği, açık alana kurulu alışveriş merkezlerindendi. Orada bir elbise görmüştüm. Morumsu mürdüm rengi, şifon bir elbiseydi ve omuzların biraz aşağısındaki askılarıyla benim yaşıma için biraz büyüktü. Ona bayılmışımdı. Susannah elbiseyi sadece eğlencesine, denemem gerektiğini söylemiş, ben de giymiştim. Susannah bana bir bakış atıp onu almam gerekti-

ğini söyledi. Annem hemen başını olumsuz anlamda salladı. “Sadece on dört yaşında, böyle bir elbiseyi nerede giyecek ki?” dedi. Susannah bunun bir önemi olmadığını, elbisenin benim için yapılmış olduğunu söyledi. Bense elbisenin parasını karşılayamayacağımızı biliyordum, ne de olsa annem yeni boşanmıştı, yine de ona dil döküp yalvardım. Susannah ile annem de dükkânda insanların önünde tartışmaya başladılar. Susannah elbiseyi benim için satın almak istedi ve annem de ona izin vermedi. Onlara, hâlâ istesem de, “Boş verin, artık elbiseyi istemiyorum,” dedim. Annemin haklı olduğunu biliyordum, onu hiç giymeyecektim.

Yazın sonunda Cousins’dan döndüğümüzde elbiseyi, sanki her zaman oradaymış gibi, bir kâğıda sarılarak özenle bavulu- ma yerleştirilmiş hâlde buldum. Susannah daha sonra benim için onu almıştı. Tam ona göreymiş bu. Daha sonra annem de o elbiseyi gardırobumda görmüş olmalıydı ama bana hiçbir şey söylemedi.

Orada, avluda durmuş onları dinlerken, kendimi Steven’in beni hep suçladığı bir casus gibi hissettim ama elimde değildi.

Susannah’nın, “Laurel. Ben artık büyük bir kızım. Hayatımı idare etmeye çalışmayı kesmen lazım. Onu nasıl yaşayacağımı seçecek olan benim,” dediğini işittim.

Annemin cevabını beklemeden doğruca içeri girerek “Ne oluyor?” dedim. Konuşurken anneme bakmıştım ve sesimin onu suçlar gibi çıktığını biliyordum ama umurumda değildi.

Annem, “Hiçbir şey. Her şey yolunda,” dedi ama gözleri kı- zarık ve yorgundu.

“O zaman neden kavga ediyorsunuz?”

Susannah, “Kavga etmiyoruz tatlım,” dedi. Uzanıp buruşuk bir kumaşı ütüler gibi omzuma dokundu. “Her şey gerçekten yolunda.”

“Sesiniz öyle gelmiyordu.”

Susannah, “Ama öyle,” dedi.

“Yemin eder misin?” diye sordum. Ona inanmak istiyordum.

Susannah tereddüt etmeden, “Yemin ederim,” dedi.

Annem yanımdan uzaklaşırken, omuzlarının gerginliğinden, her şeyin yolunda gitmediğini, onun hâlâ kızgın olduğunu görebiliyordum. Ama her şeyin yolunda olduğunu söyleyen Susannah’ya inanmak istediğimden onu izlemedim. Hem annem, yalnız kalmayı tercih eden bir insandı. Babama sormanız yeterdi.

Susannah’ya, “Onun nesi var?” diye sordum.

Susannah, “Hiçbir şey. Bana Cam’le randevundan bahset,” dedi ve beni camlı odadaki hasır koltuğa yönlendirdi.

Israr etmeli, ikisi arasında gerçekte ne olduğunu öğrenmeye çalışmalıydım ama endişem çoktan geçmeye başlamıştı. Ona Cam ile ilgili her şeyi anlatmak istiyordum. Susannah böyle biriydi; ona tüm sırlarınızı, her şeyinizi anlatmak isterdiniz.

Kanepeye oturup kucığına dokundu. Ben de yanına oturup başımı kucığına koydum. O da saçlarımı alnımdan çekti. Her şey sanki o kavga hiç olmamış gibi güvenli ve konforluydu. Belki kavga bile değildi, her şeyi yanlış anlamıştım. “Şey, tanıdığım herkesten farklı,” diye başladım söze.

“Nasıl?”

“Çok zeki ve insanların ne düşündüğünü umursamıyor. Ve çok yakışıklı. Bana ilgi gösterdiğine bile inanamıyorum.”

Susannah başını salladı. “Lütfen ama. Tabii ki sana ilgi gösterecek. Çok güzelsin tatlım. Bu yaz gerçekten de çiçek açtın. İnsanlar sana dikkat etmeden geçemez.”

“Ha ha,” dedim ama gururum okşanmıştı. Susannah insanlara kendini özel hissettirmede çok iyiydi. “Böyle konularda konuşmak için sana sahip olduğuma çok mutluyum.”

“Ben de. Ama biliyorsun, annenle de konuşabilirsin.”

“O bunların hiçbirisiyle ilgilenmez. İlgileniyormuş numarası yapar ama ilgilenmez.”

“Belly, bu doğru değil. İlgilenir. İlgileniyor.” Susannah yüzümü ellerinin arasına aldı. “Annem, benimle birlikte, senin en büyük hayranın. Senin yaptığın her şeyle ilgileniyor. Onu dışlama.”

Artık annemle ilgili konuşmak istemiyordum. Cam ile ilgili konuşmak istiyordum. “Bu akşam Cam’ın bana söylediği şeye inanamayacaksın,” dedim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Zaman su gibi aktı ve temmuz yerini ağustosla bıraktı. Sanırım yaz, onu birlikte geçireceğiniz biri olunca çok daha hızlı geçiyor. Benim için o kişi Cam'di. Cam Cameron.

Bay Fisher her zaman ağustosun ilk haftası gelirdi. Yanında Susannah'nın en sevdikleri olan bademli kuruvasanlarla lavantalı çikolatalar da getirirdi. Bir de çiçekler. Susannah çiçeklere bayılırdı. Nefes almak için havaya nasıl ihtiyacı varsa çiçeklere de ihtiyacı olduğunu söylerdi. Sayamayacağım kadar çok vazosu vardı; uzunlar, şişkolar, cam olanlar. Evin her köşesindeydiler ve her odadaki vazolarında çiçekler olurdu. Susannah'nın en sevdiği çiçek, şakayıktı. Sabah gözlerini açtığında ilk gördüğü şey olsun diye, yatak odasındaki komodinin üzerinde hep onlardan olurdu. Bir de deniz kabukları vardı. Onları da büyük kokteyl bardaklarına koyardı. Sahilde yürüyüşten geldiği zamanlar, her

zaman elinde bir avuç dolusu deniz kabuğu olurdu. İlk olarak onları mutfak tezgâhına koyup hayranlıkla bakar ve “Bu bir kulağa benzemiyor mu?” ya da “Bu mükemmel bir pembe rengi değil mi?” gibi şeyler söylerdi. Ardından onları büyükten küçüğe sıraya dizerdi. Susannah’nın ritüellerinden biriydi bu ve o esnada onu izlemeye bayılırdım.

O hafta, genelde Bay Fisher’ın geldiği zamanlarda, Susannah onun işten izin alamayacağına değindi. Bankada bir çeşit acil durum çıkmıştı. Yazı sadece beşimiz kapatacaktık. Bay Fisher ve ağabeyim olmadan geçirdiğimiz ilk yaz olacaktı bu.

Susannah erkenden yatağa gittikten sonra, Conrad sohbet arasında bana, “Boşanıyorlar,” dedi.

“Kim?” dedim.

“Annemler. Artık zamanı gelmişti.”

Jeremiah ona öfkeyle baktı. “Kapa çeneni Conrad.”

Conrad omuz silkti. “Neden ki? Doğru olduğunu sen de biliyorsun. Belly, şaşırmadın, öyle değil mi?”

Şaşırmıştım. Gerçekten şaşırmıştım. İkisine birden, “Onların gerçekten birbirlerine âşık olduklarını düşünüyordum,” dedim.

Aşk neyse, Susannah ile Bay Fisher’ın ona sahip olduklarını düşünüyordum. Hem de milyon katına. Yemek masasında birbirlerine bakışları, Susannah’nın Bay Fisher yazlığa geldiğindeki heyecanı. Böyle insanların boşanacağını düşünmezdim. Benim ailem gibi olanlar boşanırdı ama Susannah ile Bay Fisher gibiler değil. Jeremiah, “Âşıktılar,” dedi. “Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum.”

Conrad, “Babam bir hıyar. Olan bu,” diyerek ayağa kalktı. Sesi bıkkın ve duygusuzdu ama kulağa doğru gelmiyordu.

Babasına ne kadar hayran olduğunu biliyordum. Bay Fisher'ın da benim babam gibi bir kız arkadaşı olup olmadığını merak ettim. Susannah'yı aldattı mı diye merak ettim. Ama Susannah'yı kim aldatırdı ki? Böyle bir şey imkânsızdı.

Jeremiah birden, "Annene bildiğini söyleme," dedi. "Annem bildiğimizi bilmiyor."

"Söylemem," dedim. Onların bunu nasıl öğrendiklerini merak ettim. Annemle babam, Steven ile beni oturtmuş, bize her şeyi anlatmış, detaylarıyla açıklamışlardı.

Conrad ayrılırken Jeremiah, "Biz ayrılmadan önce babam haftalarca misafir odasında yatmıştı," dedi. "Kıyafetlerinin çoğunu da almıştı. Bunları fark etmeyeceğimizi düşünmek için geri zekâlı falan olduğumuzu sanmaları lazım." Son kısımda sesi çatallandı.

Jeremiah'nın elini tutup sıktım. Gerçekten acı çekiyordu. Göstermese de Conrad'ın da acı çektiğini tahmin ediyordum. Böyle farklı, umursamaz tavırlar içinde olması, kendi gibi davranmaması. O da acı çekiyordu. Susannah ise apayrıydı. Yatakta bunca zaman geçirmesi, çok üzgün görünmesi. O da ızdırap içindeydi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Annem gazetesinin üzerinden bana bakarak “Cam ile çok fazla zaman geçiriyorsunuz,” dedi.

Dediği doğru olmasına rağmen, “Pek sayılmaz,” dedim. Yazlıkta günler âdeta uçuyordu; zamanın geçtiğini anlamıyordunuz. Cam ile iki haftadır takılıyorduk ki bir şey fark ettim; o artık erkek arkadaşım sayılırdı. Her günümüzü birlikte geçiriyorduk. Onunla tanışmadan ne yapıyordum, hiç bilmiyordum. Hayatım gerçekten sıkıcı olmalıymış.

Annem, “Seni evde görmeyi özlüyoruz,” dedi. Eğer bunu Susannah söylese hoşuma giderdi ama annemden gelince sinir bozucuydu. Şikâyet gibiydi.

Hem son zamanlarda onların da pek ortalarda olduğu söylenemezdi. Susannah ile annem her zaman dışarıda bir şeyler yapıyorlardı.

Susannah tatlılıkla, “Belly, şu erkek arkadaşını yarın akşam yemeğe getirir misin?” diye sordu.

Hayır demek istedim ama benim için Susannah’ya hayır demek neredeyse imkânsızdı. Özellikle de boşanma süreci yaşarken. Ben de bunun yerine, “Şey... Belki...” dedim.

“Lütfen tatlım. Onunla tanışmayı gerçekten istiyorum.”

Teslim oldum. “Pekâlâ, ona sorarım. Gerçi başka planları olabilir, söz veremem.”

Susannah ağır başlıkla kafasını salladı. “Sen sor da.”

Ne yazık ki Cam’ın başka planı yoktu.

O akşam, yemeği Susannah pişirdi; tofu kızartması yaptı çünkü Cam vejetaryendi. Cam’ın hayranlık duyduğum yanlarından biriydi bu ama Jeremiah bana bir bakış atınca biraz sindim. O akşam Jeremiah hamburger pişirdi. O da tıpkı babası gibi ızgarayı kullanmak için herhangi bir bahaneyi severdi. Bana da bir tane ister miyim diye sordu ve ben de istememe rağmen hayır dedim.

Conrad çoktan yemek yemişti ve yukarıda gitar çalıyordu. Bizimle yemek yemeğe zahmet bile etmemişti. Bir şişe su almak için aşağı indiğinde de Cam’e merhaba bile demedi.

Jeremiah burgerinin yarısını ağızına tıkarken, “Neden et yemiyorsun Cam?” diye sordu.

Cam suyunu yutup “Ben hayvanları yemeye ahlaken karşıyım,” dedi.

Jeremiah ciddi bir şekilde başını salladı. “Ama Belly et yer. Seni o dudaklarla öpmesine izin mi veriyorsun?” Ardından kendi lafına kahkahalarla güldü. Susannah ile annem birbirlerine gülümsediler.

Yüzümün kızardığını ve yanımdaki Cam'ın gerildiğini hissedebiliyordum. "Kapa çeneni Jeremiah."

Cam anneme bakıp atıp huzursuz bir şekilde güldü. "Et yemeyi tercih eden insanları yargılamıyorum. Bu kişisel bir tercihtir."

Jeremiah, "Yani Belly'nin dudaklarının ölü hayvana dokunduktan sonra seninkilere dokunmasını önemsemiyorsun?" dedi.

Susannah gıdıklar gibi bir ses çıkardı. "Jere, çocuğu rahat bırak."

Ona öfkeyle bakarak "Evet, Jere, onu rahat bırak," dedim. Masanın altından da ona sert bir tekme attım. İrkilmesine neden olacak kadar sert.

Cam, "Sorun değil," dedi. "Hiç önemli değil. Aslında..." Sonra beni kendine çekip herkesin gözleri önünde hızlıca öptü. Sadece küçükçük bir öpücüktü ama utanç vericiydi.

Jeremiah etkili olsun diye boğazını temizleyerek "Lütfen yemek masasında Belly'yi öpme," dedi. "Midemi bulandırıyor."

Annem ona başını sallayarak "Belly'nin öpüşmeye izni var," dedi. Ardından çatalıyla Cam'i işaret ederek "Ama hepsi bu," diye ekledi.

Sonra sanki bu dediği çok komikmiş gibi kahkahaya boğuldu ve Susannah da gülmemeye çalışarak onu susturmaya uğraştı. "Anne, lütfen, çok komiksin," dedim. "Annem daha fazla şarap içmesin." Ne Cam'ın ne de Jeremiah'nın yönüne bakabiliyordum.

İşin aslı, Cam'le öpüşmekten fazla bir şey yapmamıştık. Acelesi yokmuş gibi davranıyordu. Benimle birlikteyken gayet

dikkatliydi; tatlı ve hatta gergin. Diğer çocukların kızlara davranışlarından tamamen farklıydı. Geçen yaz Jeremiah'yı sahilde bir kızla yakalamıştım. Çılgın gibilerdi; üzerlerinde kıyafet olmasa kesin seks yaparlardı. Yazın geri kalan kısmında bu yüzden ona az çektirmedim ama Jeremiah'nın pek de umurunda sayılmazdı. Cam'in biraz daha umurunda olmasını umuyordum.

Annem şarabından uzun bir yudum alarak "Belly, şaka yapıyorum. Biliyorsun ki kendini keşfetmene açığım," dedi.

Jeremiah kakhahaya boğuldu. Ayağa kalkarak "Bu kadar yeter. Cam ile yemeğimizi verandada yiyoruz," dedim. Ardından da tabağımı alıp Cam'in de kalkmasını bekledim.

Ama kalkmadı. "Belly, sakinleş. Herkes sadece şaka yapıyor," dedi ve çatalına pilavla salata alıp onları ağzına tıktı.

Jeremiah başını sallayarak "Onu iyi kontrol ettin Cam," dedi. Gerçekten de etkilenmiş görünüyordu.

Mecburen yerime oturdum. Herkesin önünde mahcup olmaktan nefret ediyordum ama kendi başıma kalkıp gitseydim, kimsenin peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Yine surat asan Belly Button olurdum. Bebek gibi davranırken bana böyle derlerdi; Steven bunu bulduğu için, kendisini dâhi zannederdi.

"Kimse beni kontrol altında tutmuyor Jeremiah. Hele Cam Cameron hiç."

Cam de dâhil herkes o an ıslık çalarak tezahürat yaptı ve birden her şey normale döndü, Cam sanki gerçekten buraya aitti. Gevşediğimi hissedebiliyordum. Her şey yolunda olacaktı. Aslına bakılırsa harika. Tıpkı Susannah'nın vadettiği gibi.

Yemekten sonra Cam ile sahilde yürüyüşe çıktık. Benim için gece sahilde yürümekten daha iyi bir şey yoktu. Tüm gece ve

okyanus seninmişçesine, sonsuza dek yürüyebilirsin gibi geliyordu. Gece sahilde yürürken, gerçek hayatta söyleyemeyeceğin şeyler söyleyebilirdin. Karanlıkta bir insanı gerçekten yakın hissedebilirdin. İstedliğini söyleyebilirdin.

“Geldiğine gerçekten sevindim,” dedim.

Cam elimi tuttu. “Ben de. Ben de sevinmene sevindim,” dedi.

“Elbette sevindim.”

Kotumun paçasını kıvırmak için elini bıraktım ve Cam de sessizce, “O kadar da sevinmiş görünmüyordun,” dedi.

“Ama sevindim.” Ona bakıp hızlıca öptüm. “Gördün mü? Bu sevinçli ben.”

Cam gülümsedi ve tekrar yürümeye başladı. “Güzel. E, bu oğlanlardan hangisi ilk kez öpüştüğün kişiydi?”

“Sana bunu söyledim mi?”

“Evet. İlk öpücüğünün, on üç yaşındayken sahilde bir oğlanla olduğunu söylemiştin.”

“Hım.” Ay ışığı altındaki yüzüne baktım, hâlâ gülümsüyordu.

“Tahmin et.”

“Daha büyük olan, Conrad.”

“Neden böyle düşündün?”

Omuz silkti. “Sadece bir his, sana bakışlarından.”

“Bana bakmaz bile,” dedim. “Ve yanıldın Sextus. O Jeremiah’ydı.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

14 YAŞINDA

Taylor, Conrad'a, "Gerçek mi cesaret mi?" diye sordu. Conrad, "Ben oynamıyorum," dedi.

Taylor suratını astı. "Bu kadar gay olma," dedi.

Jeremiah, "Gay lafını o şekilde kullanmamalısın," dedi.

Taylor ağzını bir şey diyecekmiş gibi açıp kapadı. Sonra, "Bununla bir şey kastetmedim Jeremy. Sadece mızıkçılık yaptığınızı söylemek istedim."

Jeremiah, "Şey, gay tam olarak mızıkçı anlamına gelmiyor, öyle değil mi?" dedi. Alaycı bir tonda konuşuyordu ama az ilgi, hiç ilgi görmemekten iyiydi. Muhtemelen Jeremiah, o gün Taylor'ın Conrad'a gösterdiği ilgiden rahatsız oluyordu.

Taylor derin bir iç çekerek Conrad'a döndü.

"Conrad, mızıkçılık ediyorsun. Bizimle gerçek mi cesaret mi oynama."

Conrad onu duymazdan gelip televizyonun sesini biraz daha açtı. Ardından, elindeki uzaktan kumandayla Taylor'ın sesini kısarmış gibi yaptı ki bu beni kahkahayla güldürdü.

"Tamam, o oynamıyor. Steven, gerçek mi cesaret mi?"

Steven gözlerini devirerek "Gerçek," dedi.

Taylor'ın gözleri parladı. "Tamam. Claire Cho ile ne kadar ileri gittin?" Taylor'ın bunu uzun zamandır merak ettiğini ve sormak için doğru anı beklediğini biliyordum. Claire Cho, Steven'in ilk senesinin büyük kısmında çıktığı kızdı. Taylor, Claire'in kalın ayak bilekleri olduğuna yemin ediyordu. Ama bence Claire'in ayak bilekleri gayet inceydi. Claire Cho'nun mükemmel olduğunu düşünüyordum.

Steven gerçekten de kızardı. "Buna cevap vermiyorum."

"Vermelisin. Gerçek ya da cesaret. Eğer sen yapmayacaksan, burada oturup diğer insanların sırlarını paylaşmasını dinleyemezsin," dedim. Ben de onu ve Claire'i merak ediyordum.

Steven, "Henüz kimse bir sırrını paylaşmadı," diye itiraz etti.

Taylor, "Paylaşmak üzereyiz Steven," dedi. "Şimdi erkek ol ve bize söyle."

Jeremiah araya girerek "Evet, Steven, erkek ol," dedi.

Hep birden, "Erkek ol! Erkek ol!" diye tezahürat yaptık ve Conrad bile cevabı duymak için televizyonun sesini kısıtı.

Steven, "Tamam," dedi. "Eğer sesinizi keserseniz söyleyeceğim."

Hemen susup bekledik. "Evet?" dedim.

"Üçüncü aşama," dedi sonunda.

Kanepeye doğru yaslandım. Üçüncü aşama. Vay. İlginç. Ağabeyim üçüncü aşamaya gelmişti. Tuhaftı. İğrençti.

Taylor tatminle kızarmıştı. “İyi iş Steven.”

Steven başını sallayarak “Şimdi benim sıram,” dedi. Odada etrafına bakınırken, neredeyse kanepenin minderlerinin içine gömülüydüm. Beni seçip bunu yüksek sesle söyletmemesini umuyordum gerçekten; henüz bir oğlanı öpmemiştim. Steven’ı tanıdığım için, bunu yapacağını anladım.

Beni şaşırtarak “Taylor. Gerçek mi cesaret mi?” diye sordu. Oyuna katılıyordu.

Taylor hemen, “Beni seçemezsin çünkü az önce ben sana sordum. Başkasını seçmen lazım,” dedi. Söylediği doğrudu, kural böyleydi.

“Korktun mu Tay-Tay? Neden cesaretini toplamıyorsun?”

Taylor tereddüt etti. “Tamam. Gerçek.”

Steven şeytansı bir şekilde gülümsedi. “Bu odada kimi öperdin?”

Taylor bunu birkaç saniye düşündü ve sonra yüzüne karnarya yemiş kedi ifadesi geldi. Sekiz yaşındayken kız kardeşinin saçını maviye boyadığımızda yüzünde olan ifadeydi bu. Herkesin dikkat kesilmesini bekleyip zafer kazanmışçasına, “Belly,” dedi.

Bir dakika kadar şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra Conrad da en yüksek sesli olmak üzere herkes güldü. Taylor’a sertçe bir yastık attım.

Jeremiah ona parmağını sallayarak “Bu adil değil, doğru cevap vermedin,” dedi.

Taylor kendini beğenmişçesine, “Evet, verdim,” dedi. “Belly’yi seçerim. Herkesin en sevdiği küçük kız kardeşe yakından bak Jeremy. Gözlerinizin önünde afete dönüşüyor.”

Yüzümü bir yastığın arkasına sakladım. Steven'dan da fazla kızardığımı biliyordum. Nedeni de bunun gerçek olmamasıydı, ben öyle afete falan dönüşmüyordum. "Taylor, kapa çeneni. Lütfen kapa çeneni."

Steven, "Evet lütfen çeneni kapa Tay- Tay," dedi. O da kızarmış gibiydi.

Conrad gözleri hâlâ televizyonda, "O kadar ciddiysen onu öp," dedi.

Ona öfkeyle bakarak "Hey," dedim. "Ben buradayım. İznim olmadan beni öpemezsin."

Conrad bana bakarak "Seni öpmek isteyen ben değilim," dedi.

Ben de öfkeli bir şekilde, "Ne olursa olsun izin vermiyorum. İkinize de," dedim. Büyük bir bebek olmakla suçlanmadan ona dilimi çıkarabilmeyi diledim.

Taylor çabucak araya girdi. "Ben cesareti değil gerçeği seçtim. Bu yüzden şu an öpüşmüyoruz."

"Şu an öpüşmüyoruz çünkü seni öpmek istemiyorum," dedim. Kısmen çok sinirlendiğimden kısmen de gururum okşandığından kızarmıştım. "Artık bu konuda konuşmayı keselim. Sorma sırası sende."

"Tamam. Jeremiah. Gerçek mi cesaret mi?"

Jeremiah tembelce kanepeye yaslanarak "Cesaret," dedi.

"Tamam. Şu an odadaki birini öp." Taylor kendine güvenle ona bakıp bekledi.

Jeremiah'nın bir şey demesini beklerken, sanki tüm odadakiler koltuğunun ucunda oturuyordu. Gerçekten yapacak mıydı bunu? O cesarettten cayacak bir çocuk değildi. Bense onun nasıl

bir şekilde öpeceğini, Fransız öpücüğü mü yoksa hafif bir buse mi konduracağını merak ediyordum. Aynı zamanda bunun ilk öpücükleri olup olmadığını da merak ediyordum, belki de hafta başında, mesela ben onlara bakmadığım bir an, atari salonunda öpüşmüşlerdi. Öpüştüklerine emindim.

Jeremiah doğruldu. “Çok basit,” dedi ve ellerini ovuşturarak gülümsedi. Taylor da gülümseyip başını hafifçe yana eğdi ve saçları hafifçe gözlerine düştü.

Sonra Jeremiah bana doğru eğildi ve “Hazır mısınız?” dedikten sonra cevap vermeme fırsat tanımadan beni dudaklarımdan öptü. Ağzı hafifçe aralıktı ama Fransız öpücüğü falan vermedi. Onu ittirmeye çalıştım ama o birkaç saniye daha beni öpmeye devam etti.

Jeremiah’ı bir kez daha ittirdim ve o da gayet rahat bir tavırla kanepeye geri yaslandı. Conrad dışında herkesin ağzı açık kalmıştı; o asla şaşırmış görünmezdi. Bense nefes almakta güçlük çekiyordum. İlk kez öpüşmüştüm. Hem de insanların önünde. Ağabeyimin önünde.

Jeremiah’nın, ilk öpüşmemi bu şekilde çalmasına inanamıyordum. Hep o anı bekliyor, özel olmasını istiyordum. Oysaki gerçek mi cesaret mi olayında oluvermişti. Daha ne kadar özellikten uzak olabilirdi ki? Ve hepsinden de ötesi, Jeremiah bunu benden hoşlandığı için değil, Taylor’ı kıskandırmak için yapmıştı.

İşe yaramıştı da. Taylor gözlerini kısmış, Jeremiah’ya, kendisine bir darbe indirmiş gibi bakıyordu. Ki bir bakıma öyle yapmış sayılırdı.

Steven, “İğrenç,” dedi. “Bu oyun iğrenç. Ben gittim.” Ardından hepimize iğrenerek bakıp odadan ayrıldı.

Ben de kalktım, Conrad da. “Görüşürüz,” dedim. “Ve Jeremiah, bunun için seninle hesaplaşacağım.”

Jeremiah göz kırparak “Bir sırt masajıyla ödeşiriz,” dedi, ben de kafasına bir yastık fırlatıp kapıyı çarparak kapadım. Onun yalancıkta flört etmesi en kötüsüydü. Çok alçakça ve küçük düşürücüydü.

Taylor’ın arkamdan gelmediğini fark etmem, üç saniyemi aldı. O içeride, Jeremiah’nın salak şakalarına gülüyordu.

Koridorda Conrad bana bilmiş bakışlarından birini atarak “Hoşuna gittiğini biliyorsun,” dedi.

Ona öfkeyle baktım. “Sen nereden biliyorsun? Sen kimseyi fark edemeyecek kadar kendinle meşgulsün.”

Conrad yanımdan uzaklaşırken omzunun üzerinden, “Ben her şeyi fark ederim Belly. Zavallı seni bile,” dedi.

“Canın cehennem!” dedim çünkü aklıma gelen tek şey buydu. Yatak odasının kapısını kapatırken kıkırdadığını duyabiliyordum.

Odama gidip yatak örtülerinin altına girdim. Gözlerimi kapayıp az önce olanları tekrar tekrar zihnimde canlandırımdı. Jeremiah’nın dudakları benimkilere değmişti. Dudaklarım artık benim değildi. Artık onlara dokunulmuştu. Hem de *Jeremiah* tarafından. Sonunda beni de biri öpmüştü ve o biri, arkadaşım Jeremiah olmuştu. Tüm hafta boyunca beni görmezden gelen arkadaşım Jeremiah.

Taylor ile konuşabilmeyi diledim. İlk öpücüğümü konuşabilmemizi diledim ama bunu yapamazdık çünkü şu an aşağıda beni öpen çocuğu öpmekle meşguldü. Öyle olduğuna emindim.

Bir saat sonra geri geldiğinde, uyuyor numarası yaptım.

Odanın karşısından, “Belly?” diye fısıldadı.

Bir şey demedim ama etkili olsun diye biraz kıpırdandım.

“Hâlâ uyanık olduğunu biliyorum Belly,” dedi. “Ve seni affediyorum.”

Hemen doğrularak *sen mi beni affediyorsun, ama ben, seni buraya gelip bütün yazımı mahvettiğin için affetmiyorum*, demek istedim. Fakat bunların hiçbirini demedim, sadece uyuyor numarası yapmaya devam ettim.

Ertesi sabah erkenden, saat yediyi biraz geçe uyandım ama Taylor çoktan gitmişti. Nerede olduğunu biliyordum. Jeremiah ile güneşin doğuşunu izlemeye gitmişti. O ayrılmadan bir gün önceki sabah, birlikte sahilde güneşin doğuşunu izlemeyi kararlaştırmış ama hep uyuyakalmıştık. O gün Taylor’ın sondan bir önceki günüydü ve bunun için Jeremiah’ı seçmişti.

Mayomu giyip havuza yöneldim. Sabahları dışarısi her zaman biraz serin olurdu, hava biraz ısırdı ama umurumda olmazdı. Sabahları yüzmek bana, öyle olmasa da okyanusta yüzmüş hissi verirdi. Teoride okyanusta yüzmek kulağa harika geliyordu ama tuz gözlerimi bunu her gün yapamayacak kadar yakıyordu. Hem havuz daha özel, daha benim gibiydi. Diğer herkes de burada yüzse, sabahları ve geceleri, Susannah sayılmazsa havuz tamamen benimdi.

Havuza açılan kapıyı açtığımda annemin şezlonglardan birine oturmuş kitap okuduğunu gördüm. Aslında okumuyordu. Daha çok kitabı tutuyor ve boşluğa bakıyordu.

Onu hayallerinden çıkarmak için, “Merhaba anne,” dedim.

Annem şaşırmış hâlde başını kaldırdı.

“Günaydın,” derken boğazını temizledi. “İyi uyudun mu?”

Omuz silkip havlumu onun şezlongunun yanına bırakarak “Sanırım,” dedim.

Annem elini gözlerine siper ederek başını kaldırıp bana baktı. “Taylor ile eğleniyor musunuz?”

“Çok,” dedim. “Fazlasıyla.”

“Taylor nerede?”

“Kim bilir?” dedim. “Kimin umurunda?”

Annem ilgilenmiyormuş gibi, “Kavga mı ettiniz?” dedi.

“Hayır, sadece onu buraya getirmemiş olmayı dilemeye başladım, hepsi bu,” dedim.

“İyi arkadaşlar önemlidir. Onlar kız kardeşe en yakın şeydir,” dedi annem. “Bunu mahvetme.”

Sinirlenerek “Ben bir şey mahvetmedim. Neden her zaman suçu bana atıyorsun?” dedim.

“Ben seni suçlamıyorum. Neden her zaman her şeyi şahsileştiriyorsun tatlım?” Bana insanı çileden çıkaran soğukkanlılığıyla gülümsedi. Gözlerimi devirip havuza atladım. Havuz buz gibiydi. Su yüzüne çıktığımda, “Öyle yapmıyorum!” diye bağırdım.

Sonra turlarıma başladım ve Taylor ile Jeremiah aklıma ne zaman gelse, öfkelenip daha hızlı yüzmeye başladım. İsim bittiğinde omuzlarım yanıyordu.

Annem oradan gitmişti ama Taylor, Jeremiah ve Steven geliyorlardı.

Taylor ayaklarını suya daldırarak “Belly, eğer çok yüzersen o geniş yüzücü omuzlarına sahip olacaksın,” dedi.

Onu duymazdan geldim. Taylor alıştırmadan ne anlardı ki? Yüksek topuklularla alışveriş merkezinde yürümeyi egzersizden sayardı o. Sırtüstü durarak “Neredeydiniz?” diye sordum.

Jeremiah belli belirsiz, “Takılıyorduk,” dedi.

Hainler, diye düşündüm. “Conrad nerede?”

Jeremiah bir şezlonga yatarak “Kim bilir? O bizimle takılamayacak kadar havalı,” dedi.

Steven biraz korumacı bir şekilde, “Koşmaya gitti,” dedi. “Futbol sezonu için forma girmesi gerekiyor. Haftaya idmanlar için buradan ayrılacak, unuttun mu?”

Hatırlamıştım. O sene Conrad, denemelere zamanında yetişebilmek için yazlıktan erken ayrılmak zorundaydı. Bana hiç futboldan hoşlanan tiplerden gibi gelmiyordu ama işte, takıma girmek için çalışıyordu. Sanırım Bay Fisher’ın bu konuda büyük payı vardı; o tam futbolcu tipi idi. Jeremiah da öyleydi. Ama Conrad, futbolu hiç ciddiye almazdı. Hiçbir şeyi ciddiye almazdı.

Jeremiah rahat bir tavırla, “Seneye herhâlde ben de takımda oynarım,” dedi. Etkilendi mi diye anlamak için Taylor’a bir bakış attı. Taylor etkilenmemişti. Jeremiah’ya bakmıyordu bile.

Jeremiah’nın omuzları biraz düştü ve kızgınlığıma rağmen onun için üzıldüm.

“Jere, benimle yarışır mısın?” dedim.

Omuz silkip ayağa kalktı ve tişörtünü çıkardı. Sonra derin tarafa yürüyüp daldı. Su yüzüne çıktığında, “Önden başlamak ister misin?” dedi.

Ona doğru yüzerek “Hayır, sanırım seni önden başlamadan da yenebilirim,” dedim.

“Vay canına! Görelim bakalım.”

Havuz boyunca serbest stilde yarıştık ve Jeremiah beni ilk iki sefer yendi. Ben de onu üçüncü ve dördüncü turda yendim.

Tüm süre boyunca Taylor da bana tezahürat yaptı ki bu sinirimi daha da bozdu.

Ertesi sabah Taylor yine odada yoktu. Ama bu sefer onlara katılacaktım. O ve Jeremiah sahilin sahibi değildiler ya. Benim de güneşin doğuşunu izlemeye en az onlar kadar hakkım vardı. Kalkıp giysilerimi giydim ve dışarı çıktım.

Onları ilk başta görmedim. Normalden daha uzaktaydılar ve sırtları bana dönüktü. Jeremiah kolunu Taylor'a dolamıştı ve öpüşüyorlardı. Güneşin doğuşunu bile izlemiyorlardı. Ama bir dakika... O Jeremiah değildi. Ağabeyim Steven'dı.

Her şeyin yerli yerine oturduğu o sürprizli sonlu filmlere benziyordu. Birden hayatım *Olağan Şüpheliler*'e dönüşmüştü ve Taylor da Keyser Soze'ydi. Zihnimden o sahneler geçti. Didişip duran Taylor ile Steven / Steven'ın o akşam bizimle sahil yoluna gelmesi / Taylor'ın Claire Cho'nun kalın ayak bilekleri olduğunu iddia etmesi / Evimde geçirdiği tüm o öğleden sonraları...

Onlara yaklaştığımı duymadılar. Ben de yüksek sesle, "Vay canına, ilk önce Conrad, sonra Jeremiah, şimdi de ağabeyim ha," dedim.

Taylor şaşırmış bir hâlde arkasını dönerken, Steven da şaşırmış görünüyordu. "Belly..." diye söze başladı Taylor.

"Kapa çeneni." O an ağabeyime baktım, o da yerinde kıpırdandı. "İki yüzlünün tekisin. Ondan hoşlanmıyorsun bile! Taylor'ın, saçlarının rengini açarken tüm beyin hücrelerini de yakmış olması gerektiğini söyledin!"

Steven boğazını temizledi. "Ben hiç böyle bir şey demedim," derken, bir bana bir Taylor'a bakıyordu. Taylor'ın göz-

leri dolmuştu ve sweatshirt'ünün koluyla sol gözünü siliyordu. *Steven*'in sweatshirt'üyle. Ağlayamayacak kadar öfkeliydim.

"Jeremiah'ya söylüyorum."

"Belly, lütfen sakinleş. Bu öfke nöbetleri için artık büyü-dün," diyen Steven, kardeşçe bir şekilde de başını sallıyordu.

Kelimeler ağzımdan öfkeli, keskin ve hızlı bir şekilde dökül-dü. "Cehenneme git." Ağabeyimle daha önce hiç böyle konuşmamıştım. Aslına bakılırsa, *kimseyle* bu şekilde konuştuğumu sanmam. Steven gözlerini kıırttı.

O an oradan uzaklaşmaya başladım ve Taylor da peşimden geldi. O kadar hızlı yürüyordum ki bana yetişmek için koşması gerekmişti. Sanırım öfke insanı hızlandırıyor.

"Belly, çok özür dilerim," diye başladı. "Sana söyleyecektim. Her şey çok hızlı oldu."

Yürümeyi kesip arkama döndüm. "Ne zaman? Ne zaman oldu? Çünkü en son gördüğümde her şey *Jeremy* ile hızlı oluyordu, ağabeyimle değil."

Taylor çaresiz bir biçimde omuz silkti ki bu beni daha da öfkeliendirdi. Zavallı, çaresiz Taylor. "Steven'a her zaman tutkundum. Bunu biliyorsun Belly."

"Aslına bakarsan bilmiyordum. Bana söylediğin için teşekkürler."

"O da benden hoşlanınca buna inanamadım. Düşünemedim."

"Olay da bu. O senden hoşlanmıyor. Etrafta olduğun için seni kullanıyor," dedim. Söylediğimin zalimce olduğunun farkındaydım ama doğru olduğunu da biliyordum. Ardından eve girip onu dışarıda öylece dururken bıraktım.

Taylor arkamdan gelip kolumu tuttu ama onu ittirdim.

Taylor, “Lütfen kızma Belly. Aramızın sonsuza dek aynı olmasını istiyorum,” derken, kahverengi gözlerinde yaşlar birikmişti. Aslında demek istediği, *memelerim büyürken, keman çalmayı bırakıp ağabeyini öperken, senin sonsuza kadar aynı kalmanı istiyorum* idi.

“Her şey sonsuza dek aynı kalmaz,” dedim. Onu incitmek için söylüyordum bunu. Çünkü inciteceğini biliyordum.

“Böyle söyleme Belly.”

“Bunu doğru olduğu için söylüyorum.”

“Özür dilerim, tamam mı?”

Bir saniye uzaklara baktım. “Ona karşı iyi davranacağına söz vermiştin.”

Taylor elini havada salladı. “Onun umurunda değil.”

“Evet, umurunda. Onu tanımıyorsun.” *Benim gibi*, diye de eklemek istedim. “Hiç tahmin etmemiştim böyle, şey gibi davranacağını...” Taylor’ın beni incittiği gibi onu incitmek için mükemmel kelimeyi aradım. “Şıllık gibi.”

Taylor kısık bir sesle, “Ben şıllık değilim,” dedi.

Üzerindeki gücüm buydu; varsayılan masumiyetim, onun varsayılan ucuzluğunun karşısındaydı. Hepsi saçmalıktı. Hiç düşünmeden kendi konumumu onunkiyle değiştirebilirdim.

İlerleyen saatlerde Jeremiah, onunla Uno oynar mıyım diye sordu. Tüm yaz bir kez bile oynamamıştık. Bizim geleneğimizdi bu. Bir teselli ödülü olsa da onu geri kazandığıma minnettardım.

Kâğıtları dağıttı ve oynamaya başladık ama ikimiz de hevesizdik. Kafamızda başka şeyler vardı. Taylor hakkında konuşmamak gibi dile getirmediğimiz bir karar aldığımızı, belki de

neler olup bittiğini bilmediğini düşündüm ama sonra Jeremiah, “Keşke onu buraya getirmeseydin,” dedi.

“Keşke.”

Kendi elini düzenlerken, “Biz bizzeyken daha iyi,” dedi.

“Evet,” diyerek ona katıldım.

Taylor gittikten sonra, o yazdan sonra, her şey hem eski hâline döndü hem de dönmedi. Taylor ile hâlâ arkadaşlık ama eskiden olduğu gibi en yakın arkadaşlar değildik. Yine de hâlâ arkadaşlık.

O beni tüm hayatım süresince tanıyordu ve geçmişi kaldırıp atmak zordu. Böylesi, sanki kendinden bir kısmı kaldırıp atmaya benziyordu.

Steven anında Taylor’ı görmezden gelip Claire Cho’yu takıntı yapmaya geri döndü. İkimiz de hiçbir şey olmamış gibi rol yaptık ama olan olmuştu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

E ve gelişini işittim. Sanırım bütün ev halkı işitti. Tabii Jeremiah dışında. Çünkü o, top patlasa uyanmazdı. Conrad, merdivenlerden çıkarken ayağı takılınca küfretti, ardından kapısını hızla kapayıp müzik setinin sesini açtı. Saat sabahın üçüydü.

Yatakta yaklaşık üç saniye durduktan sonra ayağa fırlayıp koridorda koşarak onun odasına gittim. Kapıyı iki kere çaldım ama müziğin sesi o kadar yüksekti ki bir şey duyduğumu sanmıyordum. Kapıyı açtım. Yatağının kenarına oturmuş, ayak-kabıllarını çıkarıyordu. Başını kaldırdığında, orada durduğumu gördü. Ayağa kalkıp müzik setinin sesini kısarak “Annen sana kapı çalmayı öğretmedi mi?” dedi.

“Kapıyı çaldım ama müziğin sesi o kadar yüksekti ki beni duymadın. Muhtemelen evdeki herkesi uyandırdın Conrad.”

İçeri girip kapıyı arkamdan kapadım. Uzun süredir odasına girmemiştim. Aynı hatırladığım gibi, son derece derli topluydu. Jeremiah'nın odası bomba düşmüş gibi görünürdü ama Conrad'inki farklıydı. Kara kalem çizimi hâlâ mantar panoda asılıydı ve model arabaları da hâlâ şifonyerin üzerinde diziliydi. En azından odanın hâlâ aynı olduğunu görmek iç rahatlatıcıydı.

Saçları, sanki biri elleriyle onları karıştırmış gibi dağınıktı. O birisi, muhtemelen Red Sox'lı kızdı. “Beni şikâyet mi edeceksin Belly? Hâlâ ispiyoncu musun?”

Onu duymazdan gelip masasına doğru yürüdüm. Masasının hemen üzerinde, futbol üniforması içinde, top kolunun altında, çerçevesi bir resmi vardı. “Neden futbolu bıraktın?”

“Artık eğlenceli değildi.”

“Futbolu çok sevdiğini sanıyordum.”

“Hayır, seven babamdı,” dedi.

“Sen de seviyormuşsun gibi görünüyordun.” Resimde sert görünüyordu ama gülmek için kendini tuttuğunu anlayabiliyordum.

“Sen neden dansı bıraktın?”

Dönüp ona baktım. Beyaz düğmeli iş gömleğini çıkarıyordu ve altında bir tişört vardı.

“Dans ettiğimi hatırlıyor musun?”

“Evet. Küçük bir yer altı cücesi gibi evin içinde dans edip dururdun.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Yer altı cüceleri dans etmez. Bilgin olsun diye söylüyorum, bir balerindim.”

Conrad sırtıttı. “O zaman neden bıraktın?”

Annemle babamın boşandığı zamanlardı. Annem haftanın iki günü tek başına beni dans okuluna bırakıp alamayacaktı çünkü bir işe girmişti. Artık buna değmez gibi görünüyordu. Hem danstan da sıkılmıştım ve Taylor da artık gelmiyordu. Bale giysileri içindeki görüntümden de nefret ediyordum. Sınıf hepsinden önce memelerim çıkmıştı ve sınıf resmimizde öğretmen gibi duruyordum. Çok utanç vericiydi. Sorusunu yanıtlamadım. Onun yerine, “Ben gerçekten iyiydim! Şimdiye dek bir bale topluluğuyla dans edebilirdim,” dedim. Edemezdim. Ne kadar hayal edersem edeyim, o kadar iyi değildim.

Conrad alaycı bir şekilde, “Ya, tabii,” dedi. Yatakta öylece otururken, son derece kendini beğenmiş görünüyordu.

“En azından dans edebiliyorum.”

Conrad, “Ne var, ben de dans edebilirim,” diye itiraz etti.

Kollarımı kavuşturarak “Kanıtla,” dedim.

“Kanıtlamama gerek yok. Sana bazı hareketler öğretmiştim, hatırladın mı? Ne kadar da çabuk unutuyoruz.” Conrad yataktan sıçradı ve elimi tutup beni döndürdü. “Gördün mü? Dans ediyoruz işte.”

Kolu belimdeydi ve beni bırakmadan önce güldü. “Senden iyi dansçıyım Belly,” diyerek yatağına yığıldı.

Ona bakakaldım. Onu hiç anlamıyordum. Bir an içine kapanık, düşüncelere dalmışken, hemen sonra kahkahalar atıp beni odada döndürüyordu. “Bunu dans saymam,” dedim. Gerileyerek odadan çıktım. “Bir de müziğin sesini kısabilir misin? Bütün evi uyandırdın zaten.”

Gülümsedi. Conrad bana, insanlara, öyle bir bakardı ki eriyip ayaklarının dibine akmak isterdiniz.

“Tabii. İyi geceler Bells,” dedi, bin yıl önceki takma adımla.

Onu sevmemek çok zordu. Böyle tatlı olduğunda, neden onu sevdiğimi bir kez daha hatırlıyordum. Yani, eskiden neden sevdiğimi.

Her şeyi hatırlıyordum.

Otuzuncu Bölüm

11 YAŞINDA

Yazlıkta dinlediğimiz bir dizi CD vardı ve hepsi bundan ibaretti. Tüm yazı aynı CD'leri dinleyerek geçirirdik. Susannah sabahları Police, öğlenleri Bob Dylan ve akşam yemeğinde de Bill Holiday dinletirdi. Geceler herkese açıktı. Doğrusu geceler çok komikti. Jeremiah, *The Chronic* CD'sini koyar ve annem de çamaşırları yıkarken ona mırıldanarak eşlik ederdi. Rap müzikten nefret etmesine rağmen. Daha sonra annem de kendi Aretha Franklin CD'sini çalardı ve Jeremiah da onun tüm sözlerine eşlik ederdi çünkü o CD'leri o kadar dinlemiştik ki hepsini bilirdik. Benim en sevdiğim müzikse Motown ile sahil müzikleriydi. Bronzlaşırken, Susannah'nın eski Walkman'inden onu dinlerdim. O gece *Boogie Beach Shag* CD'sini oturma odasındaki büyük müzik setine yerleştirdim ve Susannah da Jeremiah'yı kapıp dans etmeye başladı. Jeremiah,

Steven, Conrad ve annemle poker oynuyordu. Annem pokerde çok iyiydi.

İlk başta Jeremiah itiraz etti ama sonra dans etmeye başladı. *Shag* dedikleri, 1960'lar stili bir sahil dansıydı. Susannah başını geriye atıp kakhaha atarken, Jeremiah da onu döndürürken izledim ve ben de dans etmek istedim. Ayaklarım neredeyse dans etmek için kaşınıyordu. Bale ve modern dans yapıyordum ne de olsa, ne kadar iyi olduğumu onlara gösterip hava atabilirdim.

Ayak parmağımla Steven'ı dürterek "Steve, benimle dans et," dedim. Yerde karın üzeri yatmış, Susannah'lara bakıyordum.

Steven, "Ya tabii," dedi ama nasıl dans edeceğini bildiğinden değil.

Susannah, Jeremiah onu tekrar döndürürken yüzü kızararak "Connie, Belly ile dans et," dedi.

Conrad'a bakmaya cesaret edemedim. Ona olan sevgimin ve dansa evet demesi için duyduğum ihtiyacın, yüzümden okunacağından korkuyordum.

Conrad iç çekti. O zamanlar hâlâ, doğru olanı yapmak konusunda kararlıydı. O nedenle elini uzatarak beni kaldırdı. Titreyerek ayağa kalktım. Elimi bırakmadı. Ayaklarını yerde sürterek "Böyle shag yapılır," dedi. "Bir-iki-üç, bir-iki-üç, geri."

Tam anlamam için bir iki defa yapmam gerekti. Dans göründüğünden zordu ve ben de gergindim. Steven kenardan, "Ritme göre ayarla kendini," dedi.

Annem kanepeden, "Bu kadar gergin görünme Belly. Bu rahat bir dans," dedi.

Onları duymazdan gelip sadece Conrad'a bakmaya çalıştım. "Bu dansı nasıl öğrendin?" diye sordum.

Conrad, “Annem ikimize de öğretti,” dedi. Sonra beni kendine çekip kollarımı kendininkilere doladı ve yan yana adım atmaya başladık. “Buna kucaklaşma deniyor.”

En sevdiğim kısım kucaklaşmaydı. Conrad’a en yakın olduğum andı. Kafam karışmış gibi yaparak “Tekrar yapalım,” dedim.

Conrad kolunu benimkinin üzerine koyarak tekrar gösterdi. “Gördün mü? Şimdi kapıyorsun.”

Beni çevirdi ve başımın döndüğünü hissettim. Katıksız, saf bir sevinçle.

Otuz Birinci Bölüm

Ertesi günün tamamını Cam'le okyanusta geçirdim. Bir piknik sepeti hazırlamıştık. Cam, Susannah'nın ev yapımı mayonezi ve tam buğday ekmeğiyle avokadolu, Brüksel lahanalı sandviçler hazırlamıştı. Lezzetliydiler de. Okyanusta saatlerce kaldık gibi geldi. Bir dalga oluşmaya başladığı her sefer birimiz gülmeye başlıyor, ardından su tarafından ele geçiriliyorduk. Gözlerim tuzlu deniz suyundan ötürü yanıyordu ve kumların sürtmesinden, sanki annemin duşta kullandığı kayısılı ölü deri arındırıcısını kullanmışım gibi tenim sızlıyordu. Harikaydı.

Tökezleyerek havlularımıza geri döndük. Okyanusta üşüyüp ıslandıktan sonra havlulara koşup güneşin, üzerimdeki kumu kavurmasına izin vermeye bayılıyordum. Bütün gün yapabiliyordim bunu. Okyanus, kum, okyanus, kum.

Yanıma çilekli yumuşak şekerlerden almıştım, onları o kadar çabuk yedik ki dişlerim ağrıdı. Sonuncu şekere de uzanarak “Bunlara bayılıyorum,” dedim.

Cam onu elimden kaptı. “Ben de. Ve sen üç tane yedin, ben- se sadece iki,” deyip şekerin paketini açtı. Sırtarak onu ağzımın önünde sallandırdı.

“Onu geri vermek için üç saniyen var,” diye uyardım. “İster sen iki ben yirmi tane yemiş olayım, umurumda değil. Burası benim evim.”

Cam güldü ve hepsini ağzına attı. Yüksek sesle çiğneyerek “Burası senin evin değil, Susannah’nın evi,” dedi.

“Sen öyle san. Burası hepimizin evi,” diyerek havluma geri yattım. Birden gerçekten susamıştım. Nedeni şekerlerdi. Özellikle de üç dakika içinde üç tane yemem. Cam’e gözlerimi kısarak “*Evimize* gidip meyve suyu getirebilir misin? Lütfen?” dedim.

Cam üzgünce başını sallayarak “Bir günde senin kadar şeker tüketen kimseyi tanımıyorum,” dedi. “Beyaz şeker şeytandır.”

“Bunu son şekerini yiyen çocuk söylüyor,” diye atakta bulundum.

“İsraf etmemek gerekir,” dedi. Ardından ayağa kalkıp şor- tundaki kumları silkeledi. “Sana meyve suyu değil de su getire- ceğim.”

Ona dilimi çıkarıp yuvarlandım. “Sadece çabuk ol.”

Cam ise çabuk davranmadı. Havlularımızı, güneş kremimizi ve çer çöpümüzü yüklenip çöldeki bir deve gibi güçlkle nefes alıp vererek ter içinde eve geri döndüğümde, kırk beş dakikadır ortada yoktu. Cam oturma odasında oğlanlarla video oyunu oy-

nuyordu. Hepsi mayoları içinde uzanmıştı. Tüm yaz mayolarımızı pek üzerimizden çıkarmazdık.

Plaj çantamı yere atarak “Meyve suyumla geri geldiğin için teşekkürler,” dedim.

Cam başını oyundan suçlulukla kaldırdı. “Benim suçum. Çocuklar benim de oynamamı istedi, ben de...” Sesi kesildi.

Conrad, “Özür dileme,” diye tavsiyede bulundu.

Jeremiah başparmağını kumandaya sıkıştırarak “Evet, ne yani, onun kölesi misin? Şimdi de sana meyve suyunu mu getiriyor?” dedi. Şaka yaptığını belirtmek için de dönüp bana güldü.

Conrad bir şey demedi, ben de ona bakmadım. Gerçi bana baktığını hissedebiliyordum.

Kendi arkadaşım varken bile, nasıl oluyordu da kendimi dışlanmış hissediyordum? Hiç adil değildi. Cam’in, bunun bir parçası olduğuna sevinmesi adil değildi. O gün çok da güzel geçmişti üstelik.

“Annemle Susannah nerede?” diye çıkıştım.

Jeremiah umursamazca, “Bir yere gittiler,” dedi. “Belki de alışverişe.”

Annem alışverişten nefret ederdi. Susannah onu sürüklemiş olmalıydı.

Meyve suyum için mutfağa gittim. Conrad kalkıp beni takip etti. Onun olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yoktu.

Kendime bir büyük bardak üzüm suyu koyuyor ve orada durmuş beni izlediğinin farkında değilmişim gibi davranıyordum. Conrad sonunda, “Beni görmezden gelmeye devam mı edeceksin?” dedi.

“Hayır,” dedim. “Ne istiyorsun?”

İç çekip yaklaştı. “Neden böyle davranmak zorundasın?”
Sonra da öne eğildi, bana fazla yaklaşıyordu. “Ben de biraz alabilir miyim?”

Bardağı tezgâha bırakıp uzaklaşmaya davrandım ama Conrad bileğimi tuttu. Sanırım sesli bir şekilde nefesimi tuttum. “Haydi Bells,” dedi.

Parmakları soğuktu. Onun her zaman soğuk olması gibi. Birden kendimi üzerime sıcak basmış gibi hissettim. Elimi geri çektim. “Beni rahat bırak.”

“Neden bana kızgınsın?” Hem kafası karışmış hem kaygılanmış görünüyordu. Çünkü ona göre ikisi bağlantılıydı; eğer kafası karışmışsa kaygılanırdı. Nadiren kafası karıştığından da nadiren kaygılanırdı. Benim için şimdiye dek kesinlikle kaygılanmamıştı. Onun için önemsizdim. Her zaman öyle olmuştum.

“Gerçekten umurunda mı?” Kalbimin göğsümde hızla çarp-
tığını hissedebiliyordum. Cevabını beklerken ürperiyor ve ken-
dimi tuhaf hissediyordum.

“Evet,” diyen Conrad, kendisi de buna inanamazmış gibi
şaşkın görünüyordu.

Sorun, bunu bilemememdi. Zihnimi allak bullak ediyordu. Bir an bana iyi davranırken hemen sonra soğuk oluyordu. Hatırlamak istemediğim şeyler hatırlatıyordu bana. Cam ile iş-
ler gerçekten iyi gidiyordu ama ne zaman ondan emin olduğumu düşünsem, Conrad bana değişik bir şekilde bakıyor ya da beni döndürüyor veya bana Bells diyordu. Ve her şey önemini yitiriyordu.

“Neden gidip bir sigara içmiyorsun?” dedim.

Conrad'ın çenesindeki bir kas oynadı. "Tamam," dedi.

Onu sonunda sinir ettiğimi düşünüp hem suçluluk hem de tatmin hissettim. O da bana, "Neden sen de gidip kendine aynada biraz daha bakmıyorsun?" dedi.

Sanki bana tokat atmıştı. Sarsıldım. Yakalanmak, birisinin senin zayıf taraflarından birini görmesi, küçük düşürücüydü. Beni aynada hayranlıkla kendime bakıp incelerken mi yakalamıştı? Şimdi herkes boş ve sığ biri mi olduğumu düşünüyordu?

"Belly—" diye söze başladı. Söylediğine pişmandı. Yüzünden okunuyordu.

Oturma odasına yürüyüp onu orada bıraktım. Cam ile Jeremiah bana bir şeyler olduğunu biliyormuş gibi baktılar. Bizi duymuşlar mıydı? Önemi var mıydı?

"Bir sonraki oyun benim," dedim. Eski takıntıların yavaşça sönüp sonra birden ölüp ölmediğini düşündüm.

Otuz İkinci Bölüm

Cam tekrar geldi ve geç saatlere dek kaldı. Gece yarısı civarında, sahilde yürümeye gitmeyi isteyip istemediğini sordum. El ele tutuşarak sahile yürümeye gittik. Okyanus gümüş rengi ve dipsizdi, sanki milyonlarca yıllıkmış gibi görünüyordu. Sanırım öyleydi de. Cam, “Gerçek mi cesaret mi?” diye sordu.

Gerçekleri konuşma modunda değildim. Birden aklıma bir fikir geldi. Fikir şuydu. Çıplak denize girmek istiyordum. Cam ile. Büyük çocuklar sahilde böyle yaparlardı, arabalı sinemada takılmak gibi. Eğer çırlıçplak denize girersek, bu sanki büyüdüğümün kanıtı olacaktı.

Ben de, “Cam, onun yerine, Ne Tercih Edersin oynayalım. Tam bu anda çırlıçplak denize mi girmek istersin yoksa...” dedim ama gerisini getiremedim. Bir *yoksa* seçeneği bulmakta zorlanıyordum.

Cam sırtarak “İlki, ilki,” dedi. “Ya da ikisi birden, ikincisi her neyse.”

Birden kendimi neredeyse sarhoş gibi hissettim. Onun yanından koşarak uzaklaşıp suya doğru giderken sweatshirt’ümü kuma fırlattım. Giysilerimin altında bikinim vardı. Şortumun düğmelerini açarken, “Kurallar şunlar,” diye seslendim. “Suya tam olarak gömülene dek çırlıçıplak kalmak yok! Gizlice bakmak da yok!”

Cam her tarafa kumlar sıçratıp bana doğru koşarak “Bekle,” dedi. “Bunu gerçekten yapıyor muyuz?”

“Şey, evet. İstemiyor musun?”

“Evet ama ya annen bizi görürse?” Cam eve doğru baktı.

“Görmez. Evden burası görünmez, çok karanlık.”

Cam bir bana bir eve baktı. Kuşkuyla, “Belki daha sonra,” dedi.

Ona bakakaldım. Beni ikna etmesi gereken o değil miydi? “Ciddi misin?” Gerçekten demek istediğimse, *sen gay misin*, idi.

“Evet. Yeterince geç değil. Ya insanlar hâlâ uyanıksa?” Sweatshirt’ümü alıp bana verdi. “Belki daha sonra geliriz.”

Ama bunu istemediğini biliyordum.

Bir yanım deli gibi kızginken, bir yanım rahatlamıştı. Canının fıstık ezmeli ve muzlu bir sandviç çekmesi ama iki ısırdıktan sonra bunu istemediğini anlamam gibiydi.

Sweatshirt’ümü onun elinden hızla çekerek “Bana iyilik yapma Cam,” dedim. Sonra da kumları savurarak elimden geldiğince hızlı yürüdüm. Beni takip edeceğini sandım ama etmedi. Ne yaptığını görmek için başımı da çevirmedi.

Muhtemelen kumlara oturmuş, ay ışığında o aptal şiirlerinden birini yazıyordu.

İçeri girer girmez mutfığa daldım. Bir ışık yanıyordu; Conrad masada oturmuş, karpuz yiyordu. Alaycı bir şekilde, “Cam Cameron nerede?” diye sordu.

Kibar mı davranıyor yoksa benimle dalga mı geçiyor diye karar verebilmek için bir an düşünmem gerekti. Yüz ifadesi normal ve uysaldı. Ben de hem kibar hem de alaycı olduğuna karar verdim. Eğer önceki kavgamız yaşanmamış gibi davranacaksa, ben de öyle yapacaktım.

Buzdolabını karıştırıp bir kap yoğurt çıkararak “Kim bilir,” dedim. “Kimin umurunda?”

“Sevgililer tartıştı mı?”

Conrad’ın yüzündeki alaycı ifade karşısında ona tokat atmak istedim. “Kendi işine bak,” deyip elimde bir kaşık ve çilekli yoğurtla yanına oturdum. Susannah’nın yağsız yoğurtlarındandı ve üstü sulanmış gözüküyordu. Yoğurdun alüminyum kapağını kapatıp ittirdim.

Conrad karpuzu bana doğru uzattı. “İnsanlara bu kadar sert olmamalısın Belly,” dedi. Ardından ayağa kalkarak ekledi. “Bir de tişörtünü giymelisin.”

Bir karpuz alıp Conrad uzaklaşırken ona dil çıkardım. Neden kendimi hâlâ on üç yaşındaymışım gibi hissetmeme neden oluyordu ki? Zihnimde annemin sesini duydum: “Kimse senin başka biriymiş gibi hissetmene neden olamaz Belly. Senin iznin olmadan olmaz. Bunu Eleanor Roosevelt söylemiş. Sana neredeyse onun adını veriyordum.” Bla, bla, bla. Yine de annem haklı sayılırdı. Ona artık kendimi kötü hissettirme iznini vermi-

yordum. Sadece saçlarımın ıslak olmasını ya da kıyafetlerimde kum olmasını isterdim ki Conrad, gerçek bu olmasa da bir şeyler yaptığımızı sansın.

Masada oturup karpuz yedim. Yarısına gelene dek yedim. Cam'in içeri gelmesini bekliyordum ve o gelmeyince iyice öfkelen dim. Bir yanım, kapıyı suratına kilitlemeyi düşünüyordu. Muhtemelen evsiz biriyle tanışır ve onunla çok iyi arkadaş olup ertesi gün bana adamın hayat hikâyesini anlatırdı. Gerçi sahilin bu kesiminde evsiz kimse olmazdı. Cousins'da da evsiz kimse görmüş değildim. Ama eğer varsa, Cam onu bulurdu.

Fakat Cam eve geri gelmedi. Gitti. Arabasının sesini işittim ve evin önünden geri geri yola çıkarken, aşağı katın koridorundan onu izledim. Arabasının arkasından koşup ona bağ ır mak istiyordum. Geri gelmesi gerekiyordu. Ya her şeyi mahvetmişsem ve artık benden hoşlanmıyorsa ne olacaktı? Ya onu bir daha görmezsem?

O gece yatağıma uzanıp yaz aşklarının ne kadar çabuk başladığını ve ne çabuk bittiğini düşündüm.

Ama ertesi sabah tostumu yemek için verandaya gittiğimde, sahile inen merdivenlerin orada boş bir su şişesi buldum. Cam'in her zaman içtiği Poland Spring şişesiydi. Şişenin içinde bir parça kâğıt, bir not vardı. Mürekkep biraz dağılmıştı ama notta yazanı hâlâ görebiliyordum. "Sana bir cırılçıplak yüzme borcum var."

Otuz Üçüncü Bölüm

Jeremiah, o cankurtaranlık yaparken kendisiyle gelip havuzda takılabileceğimi söylemişti. Daha önce hiç kasaba kulübünün havuzuna gitmemiştim. Orası kocaman ve şık bir yer olduğundan, hemen bu fırsata atladım tabii. Kasaba kulübü gizemli bir yere benziyordu. Conrad bir önceki yaz nedense oraya gitmemize izin vermemiş, bunun utanç verici olacağını söylemişti.

Öğleden sonra bisikletimle oraya gittim. Her şey yemyeşildi; kulübün etrafı bir golf alanıyla çevriliydi. Üzerinde bir pano olan masanın başında bir kız duruyordu, ona gidip Jeremiah'yı görmeye geldiğimi söyleyince kız beni içeri aldı.

Jeremiah'yı o beni görmeden önce gördüm. Cankurtaran iskemlesine oturmuş, beyaz bikinili, siyah saçlı bir kızla konuşuyordu. Jeremiah da kız da gülüyordu. O iskemlede çok önemli

biriymiş gibi görünüyordu. Onu daha önce hiç gerçek bir işin başında görmemiştim.

Birden utandım. Şıpidık terliklerimle kaldırımda ses çıkarak yavaşça yürüdüm. Birkaç metre uzaktan, “Hey,” dedim.

Jeremiah iskemlesinden aşağı bakıp bana gülümsedi. “Gelmişsin,” derken gözlerini kısmış, elini gözlerine siper yapmıştı.

“Evet.” Keten çantamı bir sarkaç gibi bir ileri bir geri sallıyordum. Çantanın üzerinde el yazısıyla adım yazıyordu. Susannah’dan bir hediye idi ve L.L. Bean’dan alınmıştı.

“Belly, bu Yolie. Cankurtaran arkadaşım.”

Yolie uzanıp elimi sıktı. Bikini içindeki biri için el sıkmak, resmi bir hareket gibi geldi. Elimi sıkarken kuvvetlice tutup sıktı ki annem bundan hoşlanırdı. “Merhaba Belly,” dedi. “Hakkında çok şey duydum.”

“Öyle mi?” diyerek Jeremiah’ya baktım.

Jeremiah sırtı. “Evet. Ona çok gürültülü horladığından ve seni alt kattan bile duyabildiğimden bahsettim.”

Jeremiah’nın ayağına vurdum. “Kapa çenenı.” Yolie’ye dönerek “Tanıştığımıza sevindim,” dedim.

Bana gülümsedi. İki yanağında da gamzesi vardı ve alt dişlerinden biri yamuktu. “Ben de. Jere, şimdi ara vermek ister misin?”

Jeremiah, “Biraz sonra,” dedi. “Belly, sen git de biraz güneş hasarın üzerinde çalış.”

Ona dil çıkarıp havlumu çok da uzak olmayan bir şezlonga serdim. Havuz mükemmel bir turkuaz rengiydi ve biri alçak biri de daha yüksek iki atlama tahtası vardı. Havuzda birbirlerine

suç sıçratan bir sürü çocuk yüzüyordu ve ben de, *sıcağa dayanamadığımda yüzerim*, diye düşündüm. Güneş gözlüğüm takılı, gözlerim kapalı bronzlaşıp müzik dinleyerek öylece yattım.

Bir süre sonra Jeremiah geldi. Şezlongumun kenarına oturup termostaki meyve suyundan içti. “Güzel kız,” dedim.

“Kim? Yolie mi?” Jeremiah omuz silkti. “İyidir. Birçok hayranımdan biri.”

“Ha ha!”

“Peki, sende ne var ne yok? Cam Cameron, ha? Vejetaryen Cam. Yeşilay Cam.”

Gülmemeye çalıştım. “Ne olmuş? Ondan hoşlanıyorum.”

“Biraz sıkıcı.”

“Ben onda bunu seviyorum. O... Farklı.”

Jeremiah hafifçe suratını astı. “Kimden farklı?”

“Bilmiyorum.” Ama biliyordum. Kimden farklı olduğunu gayet iyi biliyordum.

“Conrad gibi bir hödük değil mi demek istiyorsun?”

Güldüm, Jeremiah da güldü. “Evet, kesinlikle. İyi biri.”

“Sadece iyi, ha?”

“İyiden fazlası.”

“O zaman artık ondan hoşlanmıyorsun? Gerçekten?” Jeremiah’nın *ondan* derken kimi kastettiğini ikimiz de biliyorduk.

“Evet,” dedim.

Jeremiah bana yakından bakarak “Sana inanmıyorum,” dedi. Tıpkı Uno oynarken elimi tahmin etmeye çalıştığı zamanlardaki gibi bakıyordu.

Güneş gözlüğümü çıkarıp gözlerinin içine baktım. “Bu doğru. Onu bitirdim.”

Jeremiah ayağa kalkarken, “Göreceğiz,” dedi. “Molam bitti. Burada iyi misin? Buralarda kal da birlikte dönelim. Bisikletini arabanın arkasına koyarım.”

Başımı olumlu anlamda salladım ve Jeremiah’yı cankurtaran iskemlesine yürürken izledim. O iyi bir arkadaştı. Her zaman bana karşı iyi olmuş, beni kollamıştı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Annem ile Susannah şezlonglarda otururken ben de eski bir Ralph Lauren plaj havlusu üzerinde uzanıyordum. En sevdiğim havluydu çünkü uzundu ve çok defa yıkanmaktan yumuşamıştı.

Annem, “Bu akşam ne yapıyorsun fasulyem?” dedi. Bana böyle demesine bayılırdım. Bana altı yaşındayken, annemin yatağında uyuyakaldığım zamanları hatırlatırdı.

Onlara gururla, “Cam ile Putt Putt’a gideceğiz,” dedim.

Çocukken her zaman mini golf oynamaya giderdik. Bay Fisher bizi götürür, oğlanları birbirine karşı kışkırtırdı. “Topu ilk kez deliğe sokana yirmi dolar.” “Kazanana yirmi dolar.” Steven buna bayılırdı. Sanırım Bay Fisher’ın babamız olmasını istiyorduk. Conrad onun gibi olmayı çok istiyor, ben de olmasını diliyordum. Yani onun gibi olmamasını.

Putt Putt'a en son on üç yaşındayken gitmiş ve ilk kez regl olmuştum. Beyaz şort giyiyordum ve Steven de korkmuştu. Bir yerimi kestiğimi falan düşünmüştü; bir an için ben de öyle sanmıştım. Regl olduktan sonra bir daha oraya gitmek istememiştim. Oğlanlar beni davet etse bile. Cam ile oraya geri gitmek, Putt Putt'u tekrar sahiplenmek, onu on iki yaşındaki hâlîm için geri almak gibiydi. Hatta gitmek benim fikrimdi.

Annem, "Eve erken gelebilir misin? Birlikte biraz vakit geçirmek, belki bir film falan izlemek istiyorum," dedi.

"Ne kadar erken? Siz saat dokuz gibi yatıyorsunuz," dedim.

Annem güneş gözlüğünü çıkarıp bana baktı. Gözlüğünün durduğu yerde, burnunda iki iz çıkmıştı. "Evde daha fazla zaman harcamanı isterdim."

Beni duymamış gibi davranıyordu. "Bu çocukla çok fazla zaman geçiriyorsun ve..."

"Onu beğendiğini söylemiştin!"

Destek için Susannah'ya baktım. Susannah araya girdi. "Cam'i seviyoruz. Sadece seni özlüyoruz Belly. Senin de bir hayatın olduğu gerçeğini kabul ettik." Yamuk hasır şapkasını düzeltip bana göz kırptı. "Sadece bizi de biraz dâhil etmeni istiyoruz."

Gülümsemeden edemedim. "Tamam," diyerek havluya uzandım. "Eve erken geleceğim. Bir film izleriz."

Annem, "Anlaştık," dedi.

Gözlerimi kapayıp kulaklıklarımı taktım. Belki de annem haklıydı. Tüm zamanımı Cam ile geçiriyordum. Belki de gerçekten beni özlüyordu. Sadece, diğer her yaz yaptığım gibi, her geceyi evde geçirmemi bekleyemezdi. Neredeyse on altı yaşı-

daydım, bir yetişkin sayılırdım. Annem sonsuza dek onun fasulyesi olarak kalamayacağını kabul etmeliydi.

Konuşmaya başladıklarında uyuyakaldığımı sandılar. Ama uyumuyordum. Müzik varken bile her dediklerini duyabiliyordum.

Annem alçak sesle, “Conrad felaket davranıyor,” dedi. “Bu sabah bira şişelerini benim temizlemem için havuz başında bırakmış. Kontrolden çıkıyor artık.”

Susannah iç çekti. “Sanırım bir şeyler döndüğünü biliyor. Aylardır böyle davranıyor. Çok hassas, bunun onu daha çok etkileyeceğini biliyorum.”

“Sence de artık oğlanlara söylemenin vakti gelmedi mi?” Annem ne zaman sence de dese aslında, *bence öyle, sen de öyle yapmalısın*, anlamına gelirdi bu.

“Yaz bittiğinde. Zaten az kaldı.”

Annem, “Beck,” diye söze başladı. “Bence şimdi zamanı.”

Susannah, “Zamanını ben bilirim,” dedi. “Beni zorlama Laur.”

Annem ne dese Susannah’nın fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum. Susannah yumuşak mizaçlıydı ama kararlıydı ve istediği zaman keçi kadar inatçı olabiliyordu. Tüm o yumuşaklığının altında, çelik gibi katıydı.

Onlara, Conrad da Jeremiah da zaten biliyor demek istedim ama diyemedim. Doğru olmazdı. Söylemek bana düşmezdi.

Susannah bunun mükemmel bir yaz olmasını istiyordu. Ebeveynlerin hâlâ beraber oldukları, her şeyin eskiden olduğu gibi sürdüğü bir yaz. Ama öyle yazlar artık yoktu. Ona bunu söylemek istiyordum.

Otuz Beşinci Bölüm

G ün batımına doğru Cam beni mini golfe götürmek üzere aldı. Onu ön verandada bekledim ve evin önüne yaklaştığında arabasına koştum. Sürücü koltuğuna geçmektense, doğ- log- ruca şoför tarafına yürüdüm. “Ben kullanabilir miyim?” diye sordum. Evet diyeceğini biliyordum.

Bana soğuk bir edayla başını sallayarak “Bir insan sana nasıl hayır der ki?” dedi.

Gözlerimi kırptım. Doğru olmasa da, “Kimse demez zaten,” dedim. Arabanın kapısını açtım, Cam de yana kaydı.

Yola çıkarken ona, “Eve erken dönmem gerekiyor,” dedim.

“Sorun değil.” Cam boğazını temizledi. “İı, biraz yavaşlayabilir misin? Bu yoldaki hız limiti 35.”

Ben araba kullanırken Cam de bana bakarak gülümseyip durdu.

“Ne oldu? Neden gülümsüyorsun?” diye sordum. İçimden tişörtümle yüzümü örtmek geçti.

“Burnun kayak pisti gibi değil de kaymayı öğrendiğin bir pist gibi.” Uzanıp burnuma dokundu. Eline vurdum.

“Burnumdan nefret ederim,” dedim.

Cam kafası karışmış gibi göründü. “Neden ki? Burnun çok tatlı. Bir şeyi güzel kılan, kusurlarıdır.”

Söylediği şeyin, güzel olduğumu düşünmesi mi anlamına geldiğini merak ettim. Benden kusurlarım yüzünden mi hoşlandığını da merak ettim.

Planladığımdan daha fazla dışarıda kaldık. Önümüzdekiler durmadan öpüşmek için duran bir çiftti ve her delikte bir sürü zaman harcıyorlardı. Çok sinir bozucuydu. Onlara, *mini golf, koklaşmak için gelinecek yer değil*, demek istiyordum. *Onun için arabalı sinemalar var.* Sonra da Cam acıktı, o yüzden midye kıztartması için durduk ve saat on olmuştu. Annemle Susannah’nın çoktan uyuduklarını biliyordum.

Cam eve kadar arabayı kullanmama izin verdi. Sormama bile gerek kalmamış, bana anahtarları uzatmıştı. Eve vardığımızda motoru kapadım. Evde Conrad’ın odasının dışındaki tüm ışıklar kapalıydı. Cam’e, “Henüz içeri girmek istemiyorum,” dedim.

“Evde erken olman gerektiğini sanıyordum.”

“Gerekliyordu. Gerekliyor. Ama kendimi henüz içeri girmeye hazır hissetmiyorum.” Radyoyu açtım ve orada beş dakika müzik dinleyerek oturduk.

Cam boğazını temizleyerek “Seni öpebilir miyim?” diye sordu.

Keşke sormasaydı. Sadece yapsaydı. Sormak her şeyi tuhaf-
laştırıyordu. Beni evet demem gereken bir pozisyona sokuyor-
du. Ona gözlerimi devirmek istedim ama bunun yerine, “İıı,
tamam. Ama bir dahaki sefere sorma lütfen. Birisine öpüşmek
istiyor musun diye sormak garip. Bunu sadece yapman gerekir,”
dedim.

Cam’in suratındaki ifadeyi görür görmez de bunu dediği-
me pişman oldum. Cam kızarmış bir suratla, “Aldırma,” dedi.
“Sorduğumu unut.”

“Cam, özür dile...” Ben daha cümlemi bitiremeden eğilip
beni öptü. Yanağı biraz batıyordu ama güzel hissettiriyordu.

Öpüşmemiz bitince, “Oldu mu?” dedi.

Gülümseyerek “Oldu,” dedim. Kemerimi açtım. “İyi geceler.”

Ben arabadan çıkınca Cam da şoför koltuğuna geçti. Sarıldık
ve o an Conrad’ın bizi izlemesini içimden geçirdiğimi fark et-
tim. Şimdi bu önemli olmasa da, ondan artık hoşlanmasam da.
Conrad’ın artık ondan hoşlanmadığımı gerçekten bilmesini is-
tiyordum. Kendi gözleriyle görmesini.

Ön kapıya koştum. Cam’in arabasıyla uzaklaşmadan önce
içeri girmemi bekleyeceğini bilmek için arkamı dönmeme gerek
yoktu.

Ertesi gün annem bir şey demedi ama demesine gerek yoktu.
Tek kelime bile etmeden bana kendimi suçlu hissettirebilirdi.

Otuz Altıncı Bölüm

Yaş günüm her zaman yazın sonuna yaklaştığımızı hatırlatırdı. Sabırsızlıkla beklediğim son şeydi. On altı yaşma giriyordum. On altı yaş özeldi; gerçekten önemliydi. Taylor kendi on altıncı yaş partisi için bir salon kiraliyordu, kuzeni de partide DJ'lik yapacaktı ve bütün okulu davet ediyorlardı. Yıllardır bunu planlıyordu. Benim buradaki yaş günlerim ise her zaman aynıydı; pasta, oğlanlardan komik hediyeler ve kanepede Susannah ile annemin arasında oturup eski fotoğraf albümlerine bakmak. Kutladığım her doğum günüm burada, bu evde olmuştu. Annemin hamileyken, elinde bir bardak buzlu çayla, başında geniş siperlikli bir şapka ve karnında benle verandada otururkenki resimleri vardı. Conrad, Steven, Jeremiah ve benim sahilde koştururken resimlerimiz vardı; ben başımda doğum günü şapkası, çırlıçıplak hâlde peşlerinden koşturuyor-

dum. Annem dört yaşıma gelene dek bana mayo giydirmemişti. Öyle cırılçıplak dolaşmama izin vermişti.

Şimdiki yaş gününün de farklı olmasını beklemiyordum. Hem rahatlatıcı hem de biraz can sıkıcıydı bu. Tabii Steven burada yoktu; ilk defa, beni dirsekleyip benden önce mumlarımı üflemeğe çalışmayacaktı.

Ailemin bana doğum günüm için ne vereceğini zaten biliyordum. Steven'ın eski arabasını tekrar elden geçirtip boyatarak bana hediye edeceklerdi. Okula geri döndüğümde sürücü kursuna da kaydolacak ve çok geçmeden, bir daha, birisinden beni bir yere götürmesini rica etmeyecektim.

Evdekilerden Taylor dışında kimsenin doğum günümü hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum. O hatırlamıştı; her zaman hatırlardı. Her sene sabah tam 09:02'de bana iyi ki doğdun şarkısını söylemek için arardı. Çok güzeldi ama yazın doğmanın kötü yanı, okuldan arkadaşlarıyla birlikte bir parti yapıp doğum gününü kutlayamamaktı. Okul dolabına balonlar falan yapıştırılmazdı. Daha önce bunu hiç umursamamıştım ama artık az da olsa umursuyordum.

Annem, Cam'i davet edebileceğimi söyledi ama etmedim. Ona doğum günüm olduğunu bile söylemedim. Kendini bir şeyler yapmak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyordum. Yine de bundan fazlası vardı. Eğer bu yaş günüm de diğerlerinin aynı olacaksa, tam diğerleri gibi olması gerektiğini düşündüm. Sadece biz bize olmalıydık, yaz ailemle birlikte.

O sabah uyandığımda ev yağ ve şeker kokuyordu. Susannah doğum günü pastası yapmıştı. Pasta üç kattı ve kenarları beyazla çevrili pembe renkti. Beyaz kremayla pastanın üzerine el

yazısıyla İyi ki Doğdun Bells, yazmıştı. Pastanın üzerine birkaç maytap koymuştu. Maytaplar çılgın birer ateş böceği gibi cızırdayıp kıvılcım saçıyordu. Annemle Susannah doğum günü şarkısı söylemeye başladılar ve Susannah, Jeremiah ile Conrad'a da katılmaları için işaret etti. Oğlanlardan ikisi de detone ve iğrenç sesleriyle şarkıya eşlik etti.

Annem, “Bir dilek tut Belly,” dedi.

Hâlâ pijamalarımıydım ve gülümsemeden edemiyordum. Son dört yaş günümde hep aynı şeyi istiyordum ama bu sene böyle yapmayacak, başka bir şey dileyecektim. Maytapların sönmesini bekledim, ardından gözlerimi kapayarak mumları üfledim.

Susannah, “Önce benim hediyemi aç,” dedi. Elime pembe kâğıda sarılı, küçük bir kutu tutuşturdu.

Annem ona soru sorar gibi baktı. “Ne yaptın Beck?”

Susannah gizemli bir şekilde gülümseyip bileğimi sıktı. “Haydi aç tatlım.”

Kâğıdı yırtıp kutuyu açtım. Kutunun içinde küçücük, krem rengi bir sıra incinin dizili olduğu, parlak, altın kopçalı bir kolye vardı. Bugünlerde alabileceğiniz bir şey gibi durmuyordu, daha eskiydi. Babama babasından kalan ve kopçasına dek gayet titizlikle işlenmiş İsviçre saati gibiydi. Gördüğüm en güzel şeydi.

Kolyeyi kaldırarak “Aman Tanrım,” diye nefes aldım.

Gülümseyen Susannah'ya ve bunun biraz fazla kaçtığını söylemesini beklediğim anneme baktım. Ama annem bir şey demedi. Gülümseyerek “Bu...” diye söze başladı.

Susannah, “Evet,” dedi. Bana döndü. “Babam bana bu kolyeyi on altıncı doğum günümde vermişti. Onu almanı istiyorum.”

“Gerçekten mi?” diyerek bunun sorun olmayacağına emin olmak için anneme baktım. Annem onaylarcasına başını salladı. “Vay canına, teşekkürler Susannah. Çok güzel.”

Susannah ellerini birbirine kenetledi. Bir hediye verdikten sonra üstüne çok konuşmak istemez; sadece onu vermenin keyfini çıkarmak isterdi. “Pekâlâ sırada ne var? Jeremiah? Con?”

Conrad huzursuz bir şekilde kıpırdandı. “Ben unuttum. Özür dilerim Belly.”

Gözlerimi kırpıttım. Daha önce hiç doğum günümü unutmamıştı. “Sorun değil,” dedim. Ona bakamıyordum bile.

Jeremiah, “Şimdi benim hediyemi aç,” dedi. “Gerçi annemin hediyesinden sonra, benimki gözüne güzel gelmeyecektir. Teşekkürler anne.” Jeremiah bana küçük bir kutu uzatıp sandalyesinde geriye yaslandı.

Kutuyu salladım. “Pekâlâ, ne olabilir acaba? Plastik kaka? Plaka anahtarlık?”

Jeremiah gülümsedi. “Görürsün. Onu seçmeme Yolie yardımcı oldu.”

Susannah, “Yolie kim?” diye sordu.

Kutuyu açarken, “Jeremiah’ya âşık bir kız,” dedim.

Kutunun içindeki pamuğun üstünde küçük, gümüş bir anahtar şeklinde, bilezik ucu vardı.

Otuz Yedinci Bölüm

11 YAŞINDA

Steven kucağıma bir kova dolusu kum dökerek “İyi ki doğdun gerzek,” dedi. Kumun içinden bir kum yengeci çıktı ve kalçama doğru tırmandı. Bir çığlık atıp ayağa sıçradım. Damarlarımda fokurdayan öfkeyle Steven’i sahil boyunca kovladım. Onu yakalayacak kadar hızlı değildim; hiç olmamıştım. Steven etrafımda daireler çizdi.

Annem, “Gel de mumlarını üfle,” diye seslendi.

Steven döner dönmez onun sırtına sıçradım ve bir kolumu boynuna dolayarak saçını elimden geldiğinde sertçe çektim.

Steven tökezleyerek “Ah!” diye uludu. Jeremiah da bacağıma yapışmış beni aşağı indirmeye çalışıyordu ama Steven’in sırtına bir maymun gibi tutunuyordum. Conrad kahkahalara boğulurak dizlerinin üzerine düşmüştü.

Susannah, “Çocuklar,” diye seslendi. “Pasta var!”

Steven'in sırtından inip örtüye doğru gittim.

Steven peşimden gelerek "Seni yakalayacağım!" diye bağırdı.

Annemin arkasına saklandım. "Yakalayamazsın. Bugün benim doğum günüm." Ona dilimi çıkardım. Oğlanlar ıslak ve kumlu şekilde örtünün üzerine attılar kendilerini.

Steven, "Anne," diye şikâyet etti. "Bir tutam saçımı kopardı."

"Steven, daha kafanda bir sürü saç var. Endişelenme," dedi annem ve o sabah yaptığı pastanın üzerindeki mumları yaktı. Üzeri çikolata kremalı, orantısız bir sarı pastaydı. Annemin el yazısı kötüydü. O yüzden *İyi ki Doğdun, İyi ki Doğum* diye okunuyordu.

Steven bana sözde yardım etmeden önce mumları üfledim. Dileğimi çalmasını istemiyordum. Tabii ki dileğim Conrad'dı.

Steven suratını asarak "Hediyelerini aç, kokuşmuş," dedi. Bana ne aldığını biliyordum. Bir deodorant. Deodorantı peçeteyle sardığından, içini görebiliyordum.

Onu duymazdan gelip deniz kabuklu kâğıda sarılı küçük kutuya uzandım. Hediye Susannah'dan olduğu için, iyi bir şey olduğunu biliyordum. Hediye paketini yırttım, kutunun içinde Susannah'nın en sevdiği dükkân olan ve güzel porselenlerle kristal şekerlikler satan Rheingold'dan aldığı gümüş bir zincir bilezik vardı. Bileziğin üzerinde baş tane bilezik ucu vardı; bir deniz kabuğu, bir mayo, kumdan kale, güneş gözlüğü ve bir at nalı,

Susannah at nalına dokunarak "Sana sahip olduğumuz için çok şanslı olduğumuzdan," dedi.

Bileziği kaldırıncı, uçları güneş ışığının altında parladı. "Buna bayıldım."

Annem sessizdi. Düşündüğünü biliyordum. Susannah'nın abarttığını ve çok para harcadığını düşünüyordu. Bileziği bu kadar çok sevdiğim için kendimi suçlu hissettim. Annem bana notalar ve CD'ler almıştı. Bizim onlar kadar çok paramız yoktu ve o an bunun ne anlama geldiğini anladım.

Otuz Sekizinci Bölüm

“Bayıldım,” dedim.

Odama koştum ve zincir bileziğimi sakladığım şifon-yerimin üzerindeki müzik kutusunu açtım. Bileziği kapıp aşağı indim.

“Gördün mü?” diyerek bilezik ucunu bileziğe takıp onu bileğime bağladım.

Jeremiah sandalyesinde arkaya yaslanıp ellerini başının arkasında kavuşturarak “Bir anahtar. Çünkü çok yakında araba kullanacaksın, anladın mı?” dedi.

Anlamıştım. Ona gülümsedim.

Conrad daha yakından bakmak için eğilerek “Güzelmiş,” dedi.

Onu diğer elimin avuç içinde tutuyordum. Bakmadan edemiyordum. Tekrar, “Bayıldım,” dedim. “Ama bu Rheingold’dan. Çok pahalı olmalı.”

Jeremiah ağırbaşlılıkla, “Onu almak için bütün yaz para biriktirdim,” dedi.

Ona bakakaldım. “Hayır, olamaz!” dedim.

Jeremiah gülümsedi. “Seni kandırdım. Hep safsın, değil mi?”

Onun koluna yumruk atarak “Sana inanmamıştım ki şapşal,” dedim. Gerçi bir an da olsa inanmıştım.

Jeremiah kolunda yumruk attığım yeri ovaladı. “O kadar da pahalı değildi. Hem ben artık başarılı biriyim, unuttun mu? Benim için endişelenme. Beğenmene sevindim. Yolie beğeneceğini söylemişti.”

Ona sıkıca sarıldım. “Mükemmel.”

Susannah, “Ne harika bir hediye Jere,” dedi. “Benim eski kolyemden iyi olduğu kesin.”

Jeremiah gülerek “Ya, tabii,” dedi ama bunu duymanın hoşuna gittiği belliydi.

Annem ayağa kalkıp pastayı kesmeye başladı. Çok iyi bir pasta kesicisi sayılmazdı. Parçalar çok büyüktü ve dağılıyorlardı. Annem parmağını yalayarak “Kim pasta ister?” diye sordu.

Conrad ansızın, “Ben aç değilim,” dedi. Saatine bakarak ayağa kalktı. “İş için üzerimi değiştirmem gerek. Doğum günün kutlu olsun Belly.”

Conrad yukarı çıktı ve bir dakika boyunca kimse bir şey de-
medi.

Sonra annem yüksek sesle, “Bu pasta çok lezzetli. Biraz alsana Beck,” dedi. Susannah’nın önüne bir dilim ittirdi.

Susannah belli belirsiz gülümseyerek “Ben de aç değilim. Aşçının kendi pişirdiğini yememesi hakkında ne derler, bilirsiniz. Ama siz yiyin lütfen,” dedi.

Pastadan koca bir lokma aldım. “Hımmmm. Sarı kek, en sevdiğim.”

Annem, “Ellerimizle yaptık,” dedi.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Conrad, Red Sox'lı kız Nicole'u eve davet etti. Bizim evimize. Rex Sox'lı kızın evimizde olmasına inanamıyordum. Burada benden başka bir kızın olması tuhaftı.

Öğleden sonraydı. Verandada, terastaki masada oturmuş, bir Doritos sandviç yiyordum ki arabayla geldiler. Kız kısacık bir şort ve beyaz bir tişört giyyordu, başının üzerinde bir güneş gözlüğü vardı. Red Sox şapkası görünürde yoktu. Şık gözüküyordu. Her yere aitmiş gibi. Üzerimde, gecelik olarak da görev yapan, eski Cuz Sahili tişörtü olan benim tersime. Kızı evin içine getireceğini sandım ama terasın kendi kısımlarında kalıp şezlonglara uzandılar. Ne dediklerini duyamıyordum ama kızın durmadan kıkırdadığını işitebiliyordum.

Beş dakika sonra buna katlanamaz hâle geldim. Telefonu alıp Cam'i aradım. Yarım saat içinde geleceğini söyledi ama on

beş dakikada geldi. Cam ile hangi filmi seyredeceğimizle ilgili tartışırken onlar da eve girdi. Conrad karşımızdaki kanepeye oturarak “Ne izleyeceksiniz?” diye sordu. Yanına Red Sox’lı kız oturdu. Resmen Conrad’ın kucağındaydı.

“Karar vermeye çalışıyoruz,” derken ona bakmadım ve *çalışıyoruz*’u vurguladım.

Conrad, “Biz de izleyebilir miyiz?” diye sordu. “Nicole’ü tanırıyorsunuz, öyle değil mi?”

Yani Conrad tüm yazı odasında kilitli geçirdikten sonra birden sosyal olmaya karar vermişti, ha?

Nicole sıkılmış bir tonla, “Selam,” dedi.

Ben de onun ses tonuna yaraşır bir sesle, “Selam,” dedim.

Can, “Merhaba Nicole,” dedi. Ona bu kadar arkadaş canlısı olmamasını söylemek istedim ama nasılsa fark etmezdi, Cam beni dinlemezdi. “Ben *Rezervuar Köpekleri*’ni izlemek istiyorum ama Belly, *Titanik*’i izlemek istiyor,” dedi.

Kız, “Cidden mi?” dedi ve Conrad da güldü.

Alaycı bir şekilde, “Belly, *Titanik*’i çok sever,” dedi.

Ben de, “Dokuz yaşındayken seviyordum,” dedim. “Şu an gülmek için izlemek istiyorum, bilginiz olsun.”

Gayet soğukkanlıydım. Beni Cam’in önünde bir kere daha kıskırtmasına izin vermeyecektim. Aslına bakılırsa, *Titanik*’i hâlâ seviyordum. Lanetli bir gemideki lanetli bir aşk sevilmez miydi? Conrad sevmiyormuş numarası yapsa da onun da bu filmi sevdiğini biliyordum.

Nicole tırnaklarını inceleyerek “Oyumu *Rezervuar Köpekleri*’nden yana kullanıyorum,” dedi.

Oy hakkı mı vardı? Hem ne işi vardı ki burada?

Cam, “*Rezervuar Köpekleri*’ne iki oy,” dedi. “Ya sen Conrad?”

Conrad uysalca, “Sanırım ben oyumu *Titanik*’ten yana kullanacağım,” dedi. “*Rezervuar Köpekleri*, *Titanik*’ten bile beter. Çok fazla abartılmış.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Biliyor musunuz, sanırım oyumu *Rezervuar Köpekleri*’nden yana değiştiriyorum. Yani oy çokluğuyla yenildin Conrad,” dedim.

Nicole tırnaklarından başını kaldırarak “O zaman ben de oyumu *Titanik*’le değiştiriyorum,” dedi.

Ağzımın içinden, *sen kimsin ki*, dedim. “Burada oy verme ayrıcalığı mı var onun?”

Conrad, “Onun var mı?” diyerek kolunu şaşkın Cam’e yöneltti. “Şaka yapıyorum dostum.”

Cam, DVD’yi kabından çıkararak “*Titanik*’i izleyelim gitsin,” dedi.

Gergin bir şekilde oturup filmi izledik. Jack geminin başında durarak “Ben dünyanın kralıyım,” derken, benim dışımda herkes güldü. Ben sessizdim. Filmin yarılarına doğru Nicole, Conrad’ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikisi ayağa kalktı. Conrad, “Sonra görüşürüz,” dedi.

Onlar gider gitmez, “Çok iğrençler. Bence iş pişirmek için yukarı çıktılar,” dedim.

Cam şaşkın bir hâlde, “İş pişirmek mi? Kim böyle der ki?” dedi.

“Kapa çeneni. Sen de kızın iğrenç olduğunu düşünmüyor musun?”

“İğrenç mi? Hayır. Bence tatlı. Bronzlaştırıcıyı biraz fazla kaçırılmış olabilir ama.”

Güldüm. “Bronzlaştırıcı mı? Sen bronzlaştırıcı hakkında ne bilirsin ki?”

Cam bilmiş bir şekilde gülümseyerek “Benim ablam var, unuttun mu?” dedi. “Makyajdan hoşlanır ve banyomuz da ortak.”

Cam’in, ablası olduğunu söylediğini anımsamıyordum.

“Neyse, evet, bronzlaştırıcıyı fazla sürmüş. Parlak turuncu renginde! Acaba Rex Sox şapkası nerede?” diye dalga geçtim.

Cam uzaktan kumandayı alıp filmi durdurdu. “Neden bu kıza bu kadar taktın?”

“Ona takmadım. Neden ona takacakmışım ki? Hiç kişiliği yok. O sürüdekilerden biri gibi. Conrad’a sanki bir tanrıymış gibi bakıyor.” Cam’in beni bu kadar acımasız olduğumdan ötürü yargıladığını biliyor ama konuşmama engel olamıyordum.

Cam bana bir şey demek istermiş gibi baktı ama bir şey söylemedi. Filmı tekrar oynattı.

Kanepede oturup sessizlik içinde filmi bitirdik. Sonlara doğru Conrad’ın merdivenlerden gelen sesini işitip düşünmeden Cam’e yaklaştım. Başımı onun omzuna dayadım.

Conrad ile Nicole aşağı indiler. Conrad bize bir saniye bakarak “Anneme Nicole’ü eve bıraktığımı söylersin,” dedi.

Başımı kaldırmadan, “Tamam,” dedim.

Onlar gider gitmez Cam doğruldu. Ben de doğruldum. “Beni buraya onu kıskandırmak için mi çağırdın?” dedi.

“Kimi?” dedim.

“Kim olduğunu biliyorsun. Conrad’ı.”

Göğsümden yukarı, ta yanaklarıma kadar kızardığımı hissedebiliyordum. “Hayır.” Görünüşe göre, herkes Conrad ile aramda ne olduğunu bilmek istiyordu.

“Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?”

“Hayır.”

Cam bir nefes verdi. “Gördün mü, tereddüt ettin.”

“Hayır, etmedim!”

Etmış miydim? Emin değildim. Cam’e, “Conrad’a baktığımda hissettiğim, iğrenme,” dedim.

Bana inanmadığını anlayabiliyordum. Çünkü işin gerçeği, ona baktığımda tek hissettiğim, hiç geçmeyen bir özlemdi. Her zaman böyleydi. Yanımda, benden gerçekten hoşlanan harika bir çocuk vardı ama ben içten içe hâlâ Conrad’a takıldım. Gerçek buydu. Ondan hiç tam anlamıyla vazgeçmemiştim. O uyduruk saldaki Rose gibiydim.

Cam boğazını temizleyerek “Yakında gidiyorsun,” dedi. “Benimle irtibatı sürdürmek istiyor musun?”

Doğrusu bunu düşünmemiştim. Cam haklıydı, yaz neredeyse bitiyordu. Çok yakında evde olacaktım. “Şey... Sen?”

“Evet, istiyorum.”

Cam bana, benden bir şeyler beklermiş gibi baktı. Bense birkaç saniye bunun ne olduğunu anlamadım. Sonra, “Ben de, ben de isterim,” dedim. Ama cevabım çok gecikmişti. Cam cep telefonunu çıkardı ve gitmesinin iyi olacağını söyledi. Ben de karşı çıkmadım.

Kırkıncı Bölüm

Sonunda film gecemizi yapabildik. Annem, Susannah, Jeremiah ve ben, oturma odasında ışıkları kapayarak Susannah'nın en sevdiği Alfred Hitchcock filmlerini izledik. Annem büyük dökme demir tencerede patlamış mısır yaptı ve çıkıp çikolata, jelibon ve karamelli şekerlerden aldı. Susannah karamelli şekerlere bayılırdı. Tıpkı eski zamanlardaki gibiydi; tek fark, Steven'ın ve akşam vardiyasında çalışan Conrad'ın yanımızda olmayışlarıydı.

Susannah en sevdiği film olan *Aşktan da Üstün*'ün ortalarında uyuyakaldı. Annem onun üzerini battaniyeyle örttü ve film bittiğinde Jeremiah'ya, "Onu yukarı taşırsınız?" diye fısıldadı. Jeremiah hemen başını salladı ve annesini kollarına alıp merdivenlerden yukarı taşıırken Susannah uyanmadı bile. Jeremiah onu bir tüy gibi hafifmişçesine kaldırmıştı. Jeremiah'nın daha

önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemiştim. Neredeyse aynı yaşta olsak da o an gözüme yetişkin gibi göründü.

Annem de gerinerek ayağa kalktı. “Tükendim. Sen de yatacak mısın Belly?”

“Daha değil. Sanırım ilk önce buraları toplayacağım,” dedim.

Annem bana göz kırparak “Aferin kızıma,” dedi ve yukarı yöneldi.

Ben de karamelli şeker kâğıtlarıyla halıya düşen birkaç patlamış mısırı toplamaya başladım.

CD’yi kabına koyarken Jeremiah aşağı geldi. Kanepenin minderleri arasına çöktü. Bana bakarak “Daha yatmayalım,” dedi.

“Tamam. Bir başka film izlemek ister misin?”

“Hayır. Sadece televizyona bakalım.” Uzaktan kumandayı aldı ve kanalları öylesine geçmeye başladı. “Cam Cameron son zamanlarda nerelerde?”

Oturarak hafifçe iç çektim. “Bilmiyorum. Beni aramadı. Ben de onu aramadım. Yaz neredeyse bitmek üzere. Muhtemelen onu bir daha görmeyeceğim.”

Jeremiah bana bakmadan, “İstiyor musun peki? Yani onu tekrar görmeyi?” diye sordu.

“Bilmiyorum... Emin değilim. Belki evet. Belki hayır.”

Jeremiah televizyonun sesini kıstı. Sonra da dönüp bana baktı. “Bence o sana göre biri değil.” Bakışları sıkıntılıydı. Onu daha önce hiç bu kadar sıkıntılı görmemiştim.

Ben de, “Evet, bence de,” dedim.

Jeremiah, “Belly...” diye söze başladı. Derin bir nefes alıp yanaklarını şişirdi, ardından da öyle kuvvetli üfledi ki alnına düşen

saçlar havalandı. Kalbimin atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum; bir şey olacaktı. Duymak istemediğim bir şey söyleyecekti. Her şeyi değiştirecekti.

Geri alamayacağı bir şey söylemeden önce onu durdurmak isteyerek ağzımı açtım ama Jeremiah başını salladı. “Söylememe izin ver.”

Bir başka derin nefes aldı, “Her zaman en iyi arkadaşım oldun ama şimdi daha fazlasısın. Seni bundan fazlası olarak görüyorum.” Bana yaklaşıp konuşmaya devam etti. “Şimdiye dek tanıştığım her kızdan daha havalısın ve ihtiyacım olduğu her zaman yanımdasın. Hep öyleydin. Sana... Sana güvenebilirim. Sen de bana güvenebilirsin. Bunu biliyorsun.”

Başımı salladım. Onun konuştuğunu işitiyor, dudaklarının kımıldadığını görüyordum ama zihnim dakikada milyon kilometre kadar hızlı işliyordu. Karşımdaki Jeremiah’ydı. Kankam, en yakın arkadaşım. Neredeyse kardeşim. Bunun büyüklüğü, nefes almamı güçleştiriyordu. Ona bakamıyordum bile. Çünkü onu o gözle göremiyordum. Benim için sadece tek kişi vardı. O kişi de Conrad’dı.

“Ve Conrad’dan her zaman hoşlandığını biliyorum ama artık onu aştın, değil mi?” Bakışları o kadar umut doluydu ki ona istediği cevabı verememek beni öldürdü.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

Jeremiah, hayal kırıklığına uğradığında yaptığı gibi, nefesini içine çekti. “Ama neden? O sana o gözle bakmıyor. Bense bakıyorum.”

Gözlerimin yaşardığını hissediyordum, bu adil değildi. Ağlayamazdım. Sadece Jeremiah haklıydı işte. Conrad bana o

gözle bakmıyordu. Jeremiah'nın bana baktığı gibi ona bakabilseydim keşke. "Biliyorum. Keşke hoşlanmasam. Ama hâlâ hoşlanıyorum."

Jeremiah yanımdan uzaklaştı. Bana bakmıyordu. Benden başka her yere bakıyordu. "Sadece seni incitecek," dedi ve sesi çatallaştı.

"Çok üzgünüm. Lütfen bana kızma. Bana kızmana dayanamam."

Jeremiah iç çekti. "Sana kızgın değilim. Sadece... Neden her zaman Conrad olmak zorunda?"

Sonra kalkıp beni orada bıraktı.

Kırk Birinci Bölüm

12 YAŞINDA

Bay Fisher oğlanları derin deniz balığı avlama yatılı turlarından birine çıkarmıştı. Jeremiah o gün hasta olduğu için, Susannah onu evde kalmaya zorlamıştı. İkimiz akşamı bodrum katındaki eski ekose kanepede, cips yiyip film izleyerek geçirmiştik.

Terminator ile *Terminator 2* arasında Jeremiah acı acı, “Con’u benden daha fazla seviyor, biliyorsun,” dedi.

DVD’leri değiştirmeye kalkmıştım ve arkamı dönüp, “Ha?” dedim.

“Bu doğru. Umurumda da değil. Bence hödüğün teki,” diyen Jeremiah, kucağındaki battaniyenin sökükle bir ipliğini çekirtmeye başladı.

Ben de onun hödüğün teki olduğunu düşünüyordum ama bunu söylemedim. Birisi babasına sayıp söverken, ona katıl-

mamanız gerekiyordu. Sadece DVD'yi koyup geri oturdum. Battaniyenin bir köşesini tutarak "O kadar da kötü değil," dedim.

Jeremiah bana bir bakış attı. "Öyle ve sen de bunu biliyorsun. Con onun tanrı falan olduğunu düşünüyor. Ağabeyin de."

Savunmaya geçerek "Sadece senin babam bizimkinden çok farklı," dedim. "Babanız sizi balığa çıkarıyor ya da sizinle futbol oynuyor. Bizim babamız böyle şeyler yapmaz. O satranç oynamaktan hoşlanır."

Jeremiah omuz silkti. "Ben de satrancı severim."

Doğrusu bunu bilmiyordum. Ben de severdim. Babam bana satranç oynamasını yedi yaşımdayken öğretmişti. Kötü de değildim. Hep istememe rağmen hiç satranç kulübüne katılmamıştım. Satranç kulübü, burnunu karıştıranlar içindi. Taylor onlara öyle derdi.

Jeremiah, "Ve Conrad da satranç seviyor," dedi. "Sadece babamızın istediği gibi olmaya çalışıyor. Hem ben, onun futbolu benim sevdiğim gibi sevdiğini de düşünmüyorum. O her şeyde olduğu gibi futbolda da iyi."

Açıkçası buna diyebileceğim hiçbir şey yoktu. Conrad *gerçekten* de her şeyde iyiydi. Bir şey demek zorunda kalmayayım diye bir avuç cips alıp ağzıma tıktım.

Jeremiah, "Bir gün ondan iyi olacağım," dedi.

Böyle bir olasılık görmedim. Conrad çok iyiydi. Jeremiah aniden, "Conrad'dan hoşlandığını biliyorum," dedi.

Cipsleri hemen yuttum. Birden kedi maması gibi gelmişlerdi. "Hayır, hoşlanmıyorum," dedim. "Conrad'dan hoşlanmıyorum."

Jeremiah, “Evet, hoşlanıyorsun,” dedi ve gözleri bilmiş bilmiş bakıyordu. “Gerçeği söyle. Aramızda sır yok, unuttun mu?” *Sır yok*’u, Jeremiah’yla kendimizi bildiğimizden bu yana söyledik. Bir gelenektir bu; Jeremiah’nın benim kahvaltılık gevreğimin şekerli sütünü içmesi gibi. Sadece ikimizken birbirimize söylediğimiz şeylerden biriydi.

“Hayır, ondan gerçekten hoşlanmıyorum,” diye ısrar ettim. “Onu bir arkadaş olarak seviyorum. Ona o gözle hiç bakmadım.”

“Evet, bakıyorsun. Ona, âşık mışsın gibi bakıyorsun.”

O bilmiş gözlerin bana bir saniye daha bakmasına dayanamadım. Hararetle bir şekilde, “Böyle söylüyorsun çünkü Conrad’ın yaptığı her şeyi kıskanıyorsun,” dedim.

Jeremiah, “Kıskanmıyorum. Onun kadar iyi olmayı istiyorum sadece,” dedi yumuşakça. Ardından geçirip filmi başlattı.

Jeremiah haklıydı. Conrad’ı seviyordum. Ve bunun gerçekleştiği anı da biliyordum. Conrad, Bay Fisher bir akşam önce gelemedi diye, özel bir Babalar Günü kahvaltısı hazırlamak için erkenden kalkmıştı. Bay Fisher, olması gerektiği gibi, ertesi sabah gelmemişti. Conrad yine de bir şeyler pişirmişti ve o zaman sadece on üç yaşında, korkunç bir aşçıydı ama hepimiz hazırladıklarını yemiştik. Lastik gibi yumurtalar servis edişini ve üzgün değilmiş gibi yapışını izlerken kendi kendime, *bu oğlanı sonsuza dek seveceğim*, diye düşünmüştüm.

Kırk İkinci Bölüm

Conrad son zamanlarda yaptığı gibi sahilde koşmaya gitmişti; bunu biliyordum çünkü arka arkaya iki sabah onu penceremden izlemiştim. Üzerinde bir spor şortuyla tişört vardı; sırtının ortasında terden bir daire oluşmuştu. Bir saat önce evden çıkmıştı, onu çıkarken görmüştüm ve şimdi de eve geri koşuyordu.

Kafamda bir plan olmadan verandaya çıktım. Tek bildiğim, yazın neredeyse bitmek üzere olduğuydu. Yakında çok geç olacaktı. Uzaklaşıp gidecektik ve ona hiç söyleyemeyecektim. Jeremiah içini dökmüştü. Şimdi sıra bendeydi. Ona söylemeden bir sene daha geçiremezdim. Değişiklikten, bir şeyin küçük yaz botumuzu devirmesinden çok korkmuştum ama Jeremiah çoktan riski göze almıştı ve hâlâ hayattaydık. Hâlâ Belly ile Jeremiah'ydık.

Artık bunu yapmalıydım çünkü yapmamak beni öldürüyordu. Benden hoşlanıp hoşlanmadığı belli olmayan birine özlem duymayı sürdüremezdim. Emin olmalıydım. Ya şimdi ya da aslaydı.

Arkasından yaklaştığını duymadı. Eğilmiş, spor ayakkabılarının bağcıklarını gevşetiyordu.

“Conrad,” dedim. Beni duymadı ben de daha yüksek sesle tekrarladım. “Conrad.”

Conrad şaşırmış hâlde kafasını kaldırdı. Sonra da doğruldu.

Onu böyle hazırlıksız yakalamak iyi geldi. Milyon tane duvar örmüştü etrafına. Belki hemen konuşmaya başlarsam, bir tane daha duvar öremezdi.

Dudaklarımı içime çekip konuşmaya başladım. En başından beri kalbimde duran, ilk aklıma gelen kelimeleri söyledim. “On yaşımdan beri seni seviyorum.”

Gözlerini kırpıttı.

“Düşündüğüm tek çocuk sensin. Tüm hayatım boyunca hep sen oldun. Bana dans etmeyi öğrettin, denizde çok uzaklaştığımda gelip beni aldın. Bunu hatırlıyor musun? Beni kıyıya çektin ve tüm o süre boyunca, *neredeyse geldik*, deyip durdun ve ben de sana inandım. Sana inandım çünkü bunu söyleyen sendin. Senin söylediğin her şeye inandım. Seninle karşılaştığında, Cam de dâhil olmak üzere, herkes tuzlu krakerdi. Bense tuzlu krakerden nefret ederim. Bunu biliyorsun. Benim hakkımda her şeyi, bunu bile biliyorsun ve sanırım bu yüzden seni gerçekten seviyorum.”

Onun önünde durup bekledim. Nefessiz kalmıştım. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum, öyle doluydu ki. Saçlarımı

elimle atkuyruğu yaptım ve öylece durup onun bir şey söylemesini bekledim.

O konuşmadan sanki bin yıl bekledim.

“Şey bunu yapmamalıydın. Ben o kişi değilim. Üzgünüm.”

Dediği buydu. Derin bir nefes verip ona baktım. “Sana inanmıyorum,” dedim. “Sen de benden hoşlanıyorsun, bunu biliyorum.” Cam ile beraberken, bana bakışını kendi gözlerimle görmüştüm.

Conrad, “Benden istediğin şekilde değil,” dedi. İç çekti ve sanki benim için üzülür gibi, “Sen hâlâ tam bir çocuksun Belly,” diye ekledi.

“Ben artık çocuk değilim! Öyle olmamı istiyorsun çünkü bunlarla uğraşmak işine gelmiyor. Bu yüzden tüm yaz bana öfkeliydin.” Sesim yükselmişti. “Benden hoşlanıyorsun. İtiraf et.”

Conrad benden uzaklaşırken, hafifçe gülererek “Sen delisin,” dedi.

Ama bu sefer izin vermeyecektim. Hemen kurtulmasına göz yummayacaktım. Onun bu düşünceli James Dean pozlarından sıkılmıştım. Bana karşı hisleri vardı. Ona bunu söyletecektim.

Tişörtüne yapıştım. “İtiraf et. Cam ile takılmaya başladığımda öfkeden çıldırmıştın. Benim hep senin küçük hayranın olarak kalmamı istiyordun.”

“Ne?” diyen Conrad benden kurtuldu. “Kafanı topraktan çıkar Belly. Dünya senin etrafında dönüyor.”

Yanaklarım parlak kırmızıydı; tenimin kavrulduğunu hissedebiliyordum. Güneş yanığının bin katı gibiydi. “Evet, tabii. Çünkü senin etrafında dönüyor, öyle değil mi?”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.” Sesinde bir uyarı vardı ama bunu anlayacak kadar onu dinlemiyordum. Çok öfkeliydim. Sonunda düşündüklerimi söylüyordum ve artık geri dönüş yoktu.

Önüne çıkıp durdum. Yanımdan kaçmasına izin vermeyecektim. “Beni böyle sürüncemede tutmak istiyorsun, öyle değil mi? Ben de seni takip edeceğim ve sen de kendini iyi hissedeceksin. Seni unutmaya başlar başlamaz beni tekrar kendine çekeceksin. Kafayı yemişsin sen. Ama sana söylüyorum Conrad, buraya kadar.”

Conrad çıkışarak “Sen neden bahsediyorsun?” dedi.

Hızla geriye dönüp ona bakarken, saçım yüzüme kırbaç gibi indi. “Buraya kadar. Artık bana sahip değilsin. Ne arkadaşın ne hayranın ne de başka bir şey olarak. Seni aşтым.”

Conrad’ın yüzü buruştu. “Benden ne istiyorsun? Artık oynayacak küçük bir erkek arkadaşın da var, unuttun mu?”

Başımı sallayıp ondan uzaklaştım. “Düşündüğün gibi değil,” dedim. Her şeyi yanlış anlamıştı. Yapmaya çalıştığım bu değildi. Beni bir kukla gibi oynatan oydu, tüm hayatım boyunca. Benim nasıl hissettiğimi bilip onu sevmeme izin vermişti. Hep bunu yapmamı istemişti.

Bana yaklaştı. “Bir an benden hoşlanıyorsun. Sonra Cam...” Conrad duraksadı. “Sonra da Jeremiah öyle değil mi? Pastayı canın çekiyor, onu yemek istiyorsun. Ama kurabiyelerini ve dondurmanı da istiyorsun...”

“Kapa çeneni!” diye bağırdım.

“Oyun oynayan sensin Belly.” Rahat davranmaya çalışıyordu ama gergindi. Bedenindeki her kas, o aptal gitar telleri gibi gergindi.

“Tüm yaz boyunca tam bir serseriydin. Tek düşündüğün kendinsin. Annenle baban boşanıyor! Ne olmuş yani? İnsanların aileleri boşanabilir. Bu, insanlara birer pislikmiş gibi davranmak için bahane değil!”

Conrad başını diğer yana çevirdi. “Kapa çeneni,” derken çenesi seçirdi. Sonunda başarmıştım. Onun damarına basmıştım.

“Susannah geçen gün senin yüzünden ağlıyordu; yataktan zor kalkıyor! Ama senin umurunda mı? Ne kadar bencil olduğunun farkında mısın?”

Conrad bana bir adım daha yaklaştı. O kadar yakındı ki vurabilir ya da beni öpebilirdi. Kalbimin çarpışını kulaklarımda işitebiliyordum. O kadar kızgındım ki neredeyse bana vurmasını dileyecektim. Milyon yıl da geçse bunu yapmayacağını biliyordum ama. Conrad kollarımı tutup beni sarstı ve aniden bıraktı. Gözlerimde yaşların belirmeye başladığını hissedebiliyordum çünkü bir saniye bile olsa, beni öpebileceğini düşünmüştüm.

Jeremiah geldiğinde ağlıyordum. Cankurtaranlık yapmak için işe gitmişti, saçları hâlâ ıslaktı. Arabasının yanaştığını bile duymamıştım. İkimize bir bakış attı ve kötü bir şeylerin olduğunu hemen anladı. Neredeyse korkmuş görünüyordu. Sonra da öfkeli gözüktü. “Neler oluyor? Conrad senin derdin ne?” dedi.

Conrad ona öfkeyle baktı. “Benden uzak dur yeter. Bunlarla uğraşacak hâlde değilim.”

İrkildim. Sanki gerçekten de bana vurmuştu. Vurmasından da kötüydü.

Conrad uzaklaşmaya başlarken Jeremiah kolunu tuttu. “Uğraşmaya başlasan iyi olur. Bir hödük gibi davranıyorsun. Öfkeni başkalarından çıkarmayı kes. Belly’yi rahat bırak.”

Titredim. Benim yüzümden miydi bunlar? Tüm yaz boyunca Conrad'ın değişken hâlleri, kendisini odasına kapatmaları benim yüzümden mi olmuştu? Annesiyle babasının boşanmasından fazlası mıydı? Beni başkasıyla görmekten bu kadar mı etkilenmişti?

Conrad ondan kurtulmaya çalıştı. “*Sen neden beni rahat bırakmıyorsun? Bunu denesek nasıl olur?*”

Ama Jeremiah onu bırakmadı. “*Seni hep rahat bıraktık. Bütün yaz sen sarhoş olup bir çocuk gibi surat asarken seni rahat bıraktık. Sen büyük olansın, unuttun mu? Ağabey? Öyle davran artık şapşal. Adam ol ve işleri eline al.*”

Conrad, “Çekil önümden!” diye kükredi.

“Hayır.” Jeremiah daha da yaklaştı ve on beş dakika önce Conrad'la benim olduğum gibi, yüzleri birbirine yaklaştı.

Conrad tehlikeli bir sesle, “*Seni uyarıyorum Jeremiah,*” dedi.

İkisi birbirinin etrafında dönüp homurdanarak hırlayan iki azgın köpek gibiydi. Orada olduğumu unutmuşlardı. Kendimi, izlememem gereken bir şeyi gizlice izlemiş gibi hissediyordum. Ellerimi kulaklarıma götürmek istiyordum. Onları tanıdığım bunca zamandan bu yana hiç böyle olmamışlardı. Arada tartışılırdı ama bir kere bile böyle olmamıştı. Oradan gitmem gerektiğini biliyordum ama bunu yapamıyordum. Yanda durmuş, kollarım göğsümde, bakıyordum.

Jeremiah, “*Tıpkı babam gibisin, biliyorsun değil mi?*” diye bağırdı.

O zaman, olayın benimle hiç ilgisi olmadığını anladım. Olanlar, benim dâhil olabileceğim bir şeyden büyüktü.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeydi.

Conrad, Jeremiah'yı sertçe ittirdi. Jeremiah da onu ittirdi. Conrad tökezledi ve neredeyse düşüyordu, ayağa kalktığıında Jeremiah'nın yüzüne bir yumruk indirdi. Sanırım o an çığlık attım. Ardında boğuşmaya, birbirlerine vurup küfretmeye, hızlı nefesler alıp vermeye başladılar. Susannah'nın büyük buzlu çay sürahisini devirdiler. Sürahi çatladı. Veranda çay içinde kaldı. Kumda kan vardı. Kimin kanı olduğunu bilmiyordum.

Kavga etmeye devam ettiler, Jeremiah'nın terlikleri ayağından çıkmak üzere olsa da kırık camların üzerinde kavga etmeye devam ettiler. Birkaç kez, "Durun!" dedim ama beni duymadılar. Birbirlerine benziyorlardı. Ne kadar benzediklerini hiç fark etmemiştim. Ama o an tıpkı iki kardeş gibiydiler. Boğuşmaya devam ettiler, ta ki birden annem orada belirinceye dek. Sanırım diğer kapıdan gelmişti. Nasıl olduğunu bilemiyordum ama buradaydı işte. Onları sadece annelerde olan olağan dışı bir güçle ayırdı.

Ellerini ikisinin göğsüne yaslayarak aralarında durdu. "İkiniz buna son vermelisiniz," dedi ama kızgın olmaktan çok üzgün gibiydi. Her an ağlayacakmış gibi çıkıyordu sesi, ki annem asla ağlamazdı.

Conrad ile Jeremiah birbirlerine bakmadan güçlükle nefes alıp veriyordu ama o an üçü bağlanmıştı. Benim anlamadığım bir şeyi anlıyorlardı.

Ben sadece bir kenarda durmuş, her şeye şahitlik ediyordum. Tıpkı Taylor ile kiliseye gittiğimde, herkesin şarkıların sözlerini bilip benim bilmediğim zaman gibiydi. Kollarını havaya kaldırıp sallıyor her kelimeyi ezbere biliyorlardı, bense kendimi bir yabancı gibi hissediyordum.

Ellerini geri çekerek “Biliyorsunuz, öyle değil mi?” dedi annem.

Jeremiah nefesini bıraktı; ağlamamaya çalışarak onu tuttuğunu biliyordum. Yüzü çoktan morarmaya başlamıştı. Conrad’ın yüzü ifadesiz, sanki orada değil gibiydi. Sonra yüzü kendini ele verdi ve birden sekiz yaşında gibi gözükte. Arkama baktığımda, kapının eşiğinde Susannah’nın durduğunu gördüm. Beyaz pamuklu elbisesini giyyordu ve orada dururken çok kırılıgandı. Ellerini çaresizce kaldırarak “Üzgünüm,” dedi.

Susannah oğlanlara doğru kararsızca bir adım atarken annem geri çekildi. Susannah ellerini uzattı ve Jeremiah hemen onlara atıldı. Yüzünden akan kan Susannah’nın elbisesine bulaştı ama çekilmediler. Yıllar önce ağabeyi yanlışlıkla elinin üzerine arabanın kapısını kapattığından beri şahit olmadığım bir şiddetle ağlamaya başladı Jeremiah. O gün Conrad da en az Jeremiah kadar ağlamıştı ama bugün ağlamıyordu. Susannah’nın saçlarına dokunmasına izin verdi ama ağlamadı.

Annem elimi tutarak “Belly, gidelim,” dedi. Annem bunu uzun zamandır yapmamıştı. Ben de küçük bir çocuk gibi onu içeri doğru takip ettim. Yukarı, odasına çıktık. Annem kapıyı kapatıp yatağına oturdu. Ben de yanına oturdum.

Tereddüt ederek annemin yüzünde bir cevap arayarak “Ne oluyor?” diye sordum.

Ellerimi alıp ellerinin arasına yerleştirdi. Sanki bana tutunan kendisiymiş gibi, onları sıkı sıkı tutarak “Belly, Susannah yine hasta,” dedi.

Gözlerimi kapadım. Etrafımda okyanusun kükremesini duyuyordum; sanki bir deniz kabuğunu kulağıma yaslamıştım.

Doğru değildi bu. Doğru değildi. O an dışında her yerdeydim. Yıldızların altında yüzüyordum, okulda matematik dersindeydim, bisikletimin üzerinde evimizin arkasındaki yoldaydım. Orada değildim.

Annem iç çekerek “Ah, fasulyem,” dedi. “Gözlerini açman gerek. Beni dinlemen gerek.”

Açmayacak, dinlemeyecektim. Orada bile değildim.

“O hasta. Uzun zamandır hasta. Kanseri geri geldi. Ve agresif. Ciğerine yayıldı.”

Gözlerimi açıp ellerimi çektim. “Konuşma. O hasta değil. O iyi. Hâlâ bildiğimiz Susannah.” Yüzüm ıslaktı ve ne zaman ağlamaya başladığımı bile bilmiyordum.

Annem ıslak dudaklarla başını salladı. “Haklısın. O hâlâ Susannah. Kendi yolunda gidiyor. Sizin bilmenizi istemedi. Bu yazın... Mükemmel olmasını istedi.” Annem duraksadı. Çoraptaki bir delik gibi durdu, sonra onun da gözleri yaşardı.

Beni kendine çekip salladı. Ben de anneme izin verdim.

“Ama onlar biliyorlardı,” diye sızlandım. “Benim dışımda herkes biliyordu. Bilmeyen tek kişi benim ve ben Susannah’yı herkesten çok seviyorum.”

Söylediğim doğru değildi, bunu biliyordum. Onu en çok Jeremiah ile Conrad seviyordu. Ama bana doğru geliyordu. Anneme bunun önemi olmadığını, Susannah’nın daha önce de kanser olduğunu ama iyileştiğini söylemek istedim. Yine iyileşecekti. Ama bunu yüksek sesle söylemek, gerçekten kanser olduğunu kabul etmek olacaktı ve bunu yapamıyordum.

O akşam yatakta yatıp ağladım. Tüm bedenim sızladı. Odamdaki tüm camları açıp karanlıkta yattım ve okyanusun

sesini dinledim. Gelgitin beni çekip bir daha da geri getirmemesini diledim. Conrad'ın, Jeremiah'nm böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Annemin ne hissettiğini.

Bildiğim dünya sona eriyordu ve hiçbir şey eskisi gibi olamaz gibiydi. Olmayacaktı, olamazdı da.

Kırk Üçüncü Bölüm

Biz küçükken yazlık, babam, Bay Fisher ve diğer arkadaşlarla dolu olduğunda, Jeremiah ile ben, Conrad ile de Steven aynı yatağı paylaşırdı. Annem gelip bizi yorganlarımızın içine yerleştirirdi. Oğlanlar bunun için büyümüş numarası yaparlardı ama bundan en az benim kadar hoşlandıklarını bilirdim. Orada bir dürüm gibi kıvrılmışken, kendimizi sıcacık hissederdik. Yatağımda yatıp aşağıdan yukarı çıkan müziğin sesini dinlerdim ve Jeremiah ile uyuyakalana dek birbirimize korkunç hikâyeler anlatırdık. Jeremiah her zaman benden önce uyuyakalırdı. Çimdik atarak onu uyandırmaya çalışırdım ama hiç işe yaramazdı. Son kez birlikte yattığımız zaman, herhâlde kendimi gerçekten güvende hissettiğim son zamandı. Her şeyin yolunda ve olması gerektiği gibi olduğunu hissettiğim...

Erkeklerin kavgasının akşamı Jeremiah'nın kapısını çaldım. "Gel," dedi.

Ellerini başının arkasına kenetlemiş, yatağında yatıp tavanı izliyordu. Yanakları ıslaktı. Gözleri de ıslak ve kırmızı görünüyordu. Sağ gözü morumsu bir griydi ve şişmeye başlamıştı. Beni görür görmez elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Merhaba," dedim. "İçeri girebilir miyim?"

Jeremiah doğruldu. "Evet, tabii."

Ona doğru yürüyüp sırtımı duvara vererek yatağın kenarına oturdum. "Üzgünüm," diye başladım. Ne diyeceğimi, bunu nasıl diyeceğimi önceden çalışmıştım ki ne kadar üzgün olduğumu anlasın. Her şey için. Ama sonra ağlamaya başladım ve bunu mahvettim.

Jeremiah uzanıp beceriksizce omzumu ovaladı. Bana bakamıyordu ve bu bir bakıma işleri kolaylaştırıyordu. "Bu adil değil," dedim ve tekrar ağlamaya başladım.

Jeremiah, "Bütün yaz boyunca bunu düşündüm, bunun muhtemelen son yaz olduğunu. Burası annemin en sevdiği yer, biliyorsun. Onun için her şeyin mükemmel olmasını istemiştım ama Conrad her şeyi mahvetti. Çekip gitti. Annem onu için çok endişeli ve şu an ihtiyacı olan son şey, Conrad için endişelenmek. Babam dışında tanıdığım en bencil insan."

Conrad'ın da canının yandığını düşündüm ama bunu dile getirmedim çünkü bir şeyi çözmeyecekti. Onun yerine, "Keşke daha önce bilseydim. Eğer dikkatli gözlemleseydim daha farklı olurdu," dedim.

Jeremiah başını salladı. "Senin bilmeni istemedi. Hiçbirimizin bilmesini istememişti, biz de bilmiyor numarası yaptık. Annem

için. Keşke sana söyleyebilseydim. Bu, işleri daha kolaylaştıracabilirdi.”

Ardından tişörtünün yakasıyla gözlerini sildi. Jeremiah’nın, kendine hâkim olmak, güçlü olmak için çabaladığını görebiliyordum.

Ona sarılmak için uzandım ve Jeremiah titredi. İçinde bir şeyler kopmuş gibi oldu. Ağlamaya başladı ama sessizdi. Birlikte, omuzlarımız bunca yükün ağırlığıyla sarsılarak titreyerek ağladık. Uzun süre öylece ağladık. Ağlamayı kestiğimizde Jeremiah beni bıraktı ve burnunu sildi.

“Kay,” dedim.

Jeremiah duvara doğru kaydı ben de onun yanında ayaklarımı uzattım. “Burada uyuyorum, tamam mı,” dedim ama bu bir soru değildi. Jeremiah da başını salladı ve yorganın üzerinde giysilerimizle uyuduk. Artık daha büyük olsak da his, çocukluğumuzdakiyle aynıydı. Eskiden olduğu gibi yüz yüze bakarak uyuduk.

Ertesi sabah erken saatte uyandığımda yatağın bir kenarına sığılmıştım. Jeremiah yayılmış, horluyordu. Üzerini kendi tarafındaki yorganla örtünce, bir uyku tulumunun içindeymiş gibi göründü. Sonra oradan ayrıldım.

Odama yöneldim, elimi kapının kulpuna koymuştum ki Conrad, “Günaydın,” dedi. Anında beni Jeremiah’nın odasından çıkarken gördüğünü anladım.

Yavaşça dönünce Conrad’ı karşımda buldum. Tıpkı benim gibi, üzerinde dünün giysileri vardı. Darmadağınık görünüyordu ve hafifçe sallanıyordu. Kusacakmış gibi duruyordu.

“Sarhoş musun?”

Umurunda değilmış gibi omuz silkti ama omuzları gergin ve katıydı. Küçümser bir şekilde, “Şimdi bana karşı iyi davranman gerekmiyor mu? Dün gece Jere’e davrandığın gibi?” dedi.

Kendimi savunmak için, hiçbir şey olmadığını, sadece birlikte ağlayarak uyuduğumuzu söylemek için ağzımı açtım ama bunu yapmak istemedim. Conrad bir şey bilmeyi hak etmiyordu. .

Yavaşça, “Sen tanıdığım en bencil insansın,” dedim. Her kelimenin havada asılı kalmasına izin verdim. Hayatım boyunca, daha önce birini bu kadar incitmeyi hiç istememiştim. “Seni sevdiğimi düşündüğüme inanamıyorum.”

Conrad’ın suratı bembeyaz oldu. Ağzını açıp kapadı. Tekrar aynı şeyi yaptı. Onu daha önce hiç böyle ne diyeceğini bilemez hâlde görmemiştim.

Odama geri yürüdüm. Conrad’a son sözü söylediğim tek sefer buydu. Sonunda yapmıştım, onu aşmıştım. Özgürlük gibi bir histi ama çok korkunç, felaket bir bedelle ödenmişti. İyi hissettirmiyordu. O bu kadar acı çekerken böyle şeyler söylemeye hakkım var mıydı? Ona karşı bir hakkım var mıydı ki? Conrad acı çekiyordu. Ben de acı çekiyordum.

Yatağıma gidip yorganın altına girdim ve artık gözyaşım kalmadığını düşünmeme rağmen biraz daha ağladım. Her şey yanılttı. Susannah hastayken nasıl olup da tüm yazı oğlanlar, yüzme ve bronzlaşmadan başka şey düşünmeyerek geçirmiştim? Susannah’nın olmadığı bir yaşam imkânsız geliyordu. Akıl almazdı; bunu zihnimde canlandıramıyordum. Jeremiah ile Conrad için nasıl olacağını ise hayal bile edemiyordum. Onların annesiydi.

O sabahın ilerleyen saatlerine dek yataktan çıkmadım. On bire kadar uyuyup orada kaldım. Aşağı inip Susannah'yla yüzleşmekten ve bildiğimi anlamasından korkuyordum.

Öğlen gibi annem kapıyı bile çalmadan odama daldı. Darmadağın hâlime bir göz atıp “Kalk bakalım,” dedi. Bir şortla tişörtü alıp katladı.

Dönerek “Henüz yataktan çıkmaya hazır değilim,” dedim. Kendimi kandırılmış gibi hissettiğimden ona karşı çok öfkeliydim. Bana söylemeliydi. Beni uyarmalıydı. Tüm hayatım boyunca annemin bir kere yalan söylediğini görmemiştim. Ama söylemişti işte. Güya alışveriş yaptıkları, müzelere, günübirlik gezilere gittikleri zamanlar aslında o yerlerden hiçbirine gitmemişlerdi. Hastanelerde, doktorlarla görüşüyorlardı. Şimdi bunu anlıyordum. Keşke daha önce anlasaydım. Annem bana doğru yürüyüp yatağımın kenarına oturdu. Yumuşak bir sesle, “Yataktan çıkmalısın Belly,” dedi. “Hâlâ hayattasın, Susannah da öyle. Onun için güçlü olmalısın. Sana ihtiyacı var.”

Annemin söyledikleri mantıklıydı. Eğer Susannah'nın bana ihtiyacı varsa, o zaman yapabilecek bir şeyim vardı. Anneme bakmak için dönerek “Bunu yapabilirim,” dedim. “Sadece Bay Fisher'ın, Susannah ona en çok ihtiyaç duyduğunda onu nasıl yalnız bıraktığını anlayamıyorum.”

Annem gözlerini kaçırıp pencereden dışarı baktı. Sonra tekrar bana baktı. “Beck her şeyin böyle olmasını istiyor. Adam da böyle biri.” Ardından elini yanağıma götürdü. “Karar vermek bize kalmamış.”

Susannah mutfakta yaban mersinli minik kek yapıyordu. Tezgâha yaslanmış, büyük, metal bir karıştırma kabında mal-

zemeleri karıştırıyordu. Pamuklu ev elbiselerinden birini giyiyordu. Onları tüm yaz giydiğini anımsadım, çünkü bu elbiseler boldu. Kollarının ne kadar inceldiğini, köprücük kemiğinin nasıl fırladığını gözlerden saklıyorlardı.

Beni henüz görmemişti ve içimden oradan kaçmak geldi. Ama yapmadım. Yapamadım.

“Günaydın Susannah,” dedim ama sesim tiz ve garip çıktı, sanki bana ait değildi.

Susannah başını kaldırıp bana bakarak gülümsedi. “Saat öğleni geçti. Artık sabah sayıldığını sanmam.”

“O zaman iyi öğleden sonraları,” diyerek kapıda oyalandım.

Şakayla karışık bana, “Sen de mi bana kızgınsın?” diye sordu fakat gözleri endişeliydi.

Ona arkadan yanaşıp kollarımı dolayarak “Sana asla kızılamam,” dedim. Başımı ensesiyle omzunun arasındaki boşluğa gömdüm. Çiçek gibi kokuyordu.

Susannah hâlâ o şakacı ses tonuyla, “Ona göz kulak olacaksın, öyle değil mi?” dedi.

“Kime?”

Yanaklarından gülümsediğini anlayabiliyordum. “Kim olduğunu biliyorsun.”

Ona hâlâ sıkı sıkıya sarılarak “Evet,” diye fısıldadım.

Susannah iç çekerek “Güzel,” dedi. “Sana ihtiyacı var.” Ona kimden bahsettiğini sormadım, buna ihtiyacım yoktu.

“Susannah?”

“Hı?”

“Bana bir şey için söz ver.”

“Söyle tatlım.”

“Hiç gitmeyeceğine söz ver.”

Susannah tereddüt etmeden, “Söz,” dedi.

Bir nefes alıp verdim. “Kekler için sana yardım edebilir miyim?”

“Evet, lütfen.”

Kahverengi şeker, yağ ve yulafla, bir krema hazırlamasına yardım ettim. Kekleri fırından biraz erken çıkardık çünkü beklemeye dayanamadık ve onları hâlâ üzerlerinden duman çıkıp ortaları daha yapışkanken yedik. Ben üç tane yedim. Susannah’ı orada oturup kek yerken izlerken, sonsuza dek orada olacaktım gibi hissettim.

Bir şekilde mezuniyet balolarına ve danslara geldi konu. Susannah kızsalsal konulardan konuşmaya bayılırdı. Böyle konuları konuşabildiği tek kişinin ben olduğumu söylerdi. Annem kesinlikle konuşmazdı, Conrad ve Jeremiah da tabii. Sadece kızı gibi olan ben vardım.

“Bana ilk dansının resimlerini yollamayı unutma,” dedi.

Daha okulun herhangi bir dansına ya da mezuniyet balosuna gitmemiştim. Kimse bana teklif etmemişti, ben de istememiştim. Birlikte baloya gitmek istediğim tek kişi benim okuluma gitmiyordu. Ona, “Dansa gideceğim ve geçen yaz bana aldığın elbiseyi giyeceğim,” dedim.

“Hangi elbiseyi?”

“Alışveriş merkezindeki mor elbise, annemle onun yüzünden kavgaya tutuşmuştunuz. Hatırladın mı, onu bavuluma koymuştun.”

Susannah kafası karışmış biçimde kaşlarını çatı. “O elbiseyi ben almadım. Laurel sinir krizi geçirirdi.” Ardından yüzü ay-

dınlanarak gülümsedi. “Annen geri gidip onu senin için almış olmalı.”

“Annem mi?” Annem asla bunu yapmazdı.

“Bu tam annenin işi.”

“Ama o bana hiç...” Sesim kesildi. Onu bana annemin almış olabileceği olasılığını düşünmemiştim bile.

“Söyemez. Annen öyle biri değildir.” Susannah masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “O annen olduğu için dünyadaki en şanslı kızsın. Bunu bil.”

Gökyüzü griydi ve hava biraz serindi. Yakında yağmur yağacaktı.

Dışarı o kadar sisliydi ki onu bulmam bir dakikamı aldı. Sonunda bir kilometre kadar ileride buldum. Her zaman sahile geri dönerdiniz. Dizlerine göğsüne çekmiş, oturuyordu. Yanına oturduğumda bana bakmadı, sadece okyanusa bakmaya devam etti.

İlk ben konuştum. “Çok özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Keşke bilseydim...”

“Lütfen konuşmayı kes,” dedi.

Ayağa kalkmaya hazırlanarak “Üzgünüm,” diye fısıldadım. Hep yanlış şeyi söylüyordum.

Conrad, “Gitme,” dedi ve omuzları çöktü. Yüzü de. Elleriyle yüzünü örttü ve birden ikimiz de beş yaşına geri döndük.

“Ona çok kızgıyım,” dedi. Başını eğerken omuzları da eğilmişti. Sonunda ağlıyordu.

Onu sessizce izledim. Sanki özel bir ana istemeden dâhil olmuştum; acı çekiyor olmasaydı asla görmeme izin vermeyeceği bir ana. Eski Conrad, her şeyin kontrolü altında olmasını severdi.

O eski çekim kuvveti beni içine çekiyordu. Bu dalgaya; yani aşka çekilip duruyordum. İlk aşk, ona geri dönmeme neden oluyordu. Onun yanında olmak hâlâ nefesimi kesiyordu. Geçen gece ondan kurtulduğumu, özgür olduğumu düşünürken, kendi kendime yalan söylüyordum. Ne yaparsa yapsın, ne derse desin, onu asla bırakmayacaktım.

Bir öpücükle birisinin acısını alabilmenin mümkün olup olmadığını düşündüm. Çünkü yapmak istediğim buydu. İçindeki tüm acıyı alıp ondan çıkararak onu rahatlatmak, tanıdığım eski oğlanın geri gelmesini sağlamak istiyordum. Uzanıp ensesine dokundum. Conrad hafifçe irkildi ama elimi çekmedim. Elimi orada tutup ensesini okşadım ve ardından başını kendime doğru çevirip onu öptüm. İlk başlarda çekingen bir şekilde öpüyordum ama sonra Conrad da bana karşılık vermeye başladı ve öpüş-tük. Dudakları ılık ve istekliydi. Bana ihtiyacı vardı. Zihnim tamamen boşaldı, aklımdan geçen tek düşünce, *şu an Conrad Fisher'ı öpüyorum ve o da beni öpüyor*, idi. Susannah ölüyordu, ben Conrad'ı öpüyordum.

Geri çekilen Conrad oldu. Kısık, boğuk bir sesle, “Özür dilerim,” dedi.

Parmaklarımla dudaklarıma dokundum. “Ne için?” Nefessiz kalmış gibiydim.

“Bu şekilde olmamalı.” Durup tekrar konuşmaya başladı. “Seni düşünüyorum. Bunu biliyorsun. Sadece şu an... Sadece benim yanımda olur musun?”

Başımı salladım. Ağzımı açmaya korkmuştum.

Elini tutup sıktım, bu uzun zamandan beri yaptığım en doğru şey gibi geldi. Orada kumların içinde el ele otururken, sanki

hep bunu yapmıştık. Yağmur yağmaya başladı, ilk başta hafifti. İlk yağmur damlaları kuma vururken kum taneleri boncuk boncuk olup yuvarlandı.

Yağmur şiddetlenmeye başladı, kalkıp eve geri dönmek istedim ama Conrad'ın bunu istemediğini anlayabiliyordum. Ben de orada elini tutup oturarak sustum. Her şey çok uzak görünüyordu; o an sadece biz vardık.

Kırk Dördüncü Bölüm

Yaz sonuna doğru her şey yavaşladı ve artık bizi bitişine hazırlamaya başladı. Kar tatilleri gibiydi. Bir keresinde büyük bir kar fırtınası olmuş ve iki koca hafta boyunca okula gitmemiştik. Fakat bir süre sonra, bu okula gitmek anlamına bile gelse, evden dışarı çıkmak istemiştik. Yazlıkta olmak da böyleydi. Cennet bile bir süre sonra boğucu olmaya başlayabiliirdi. Sahilde hiçbir şey yapmadan o kadar uzun süre oturduktan sonra, artık kendinizi gitmeye hazır hissediyordunuz.

Ben bunu her zaman, yazlıktan ayrılmadan bir hafta kadar önce hissetmeye başlardım. Tabii zamanı gelince hiç oradan ayrılmak istemezdim. Sonsuza dek orada kalmak isterdim. Tam anlamıyla bir ikilemdi bu, çünkü arabaya binip uzaklaşmaya başlar başlamaz tek istediğim, atlayıp eve geri koşmak olurdu.

Cam iki kez aradı, ikisinde de telefonu açmadım. İlk aradığında mesaj bırakmadı. İkincisinde bir mesaj bırakmıştı. “Selam, ben Cam... İkimiz de ayrılmadan önce umarım seni görürüm. Göremezsem de, şey, seninle takılmak gerçekten güzeldi. Şey, evet. Eğer istersen beni arayabilirsin.”

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Conrad’ı seviyordum ve muhtemelen her zaman da sevecektim. Hayatımı onu öyle ya da böyle severek geçirebilirdim. Belki evlenir, belki bir aile sahibi olurum ama bu önemli olmazdı çünkü kalbimin yazı barındıran bir kısmı her zaman Conrad’ın olurdu. Bunları Cam’e nasıl söyledim ki? Onun için de bir parça ayrıldığını nasıl söyledim? Bana güzel olduğumu söyleyen ilk erkekti. Bir anlamı olmalıydı bunun. Ama ben ona aynı güzel şeyleri söyleyemezdim. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Olayı olduğu gibi bıraktım. Onu aramadım.

Jeremiah ile işler daha kolaydı. Benim üzerime hiç gelmezdi çünkü. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı, sanki oturma odasında birbirimizle hiç konuşmamışız gibi. Şakalar yapmaya, bana Belly Button demeye ve Jeremiah olmaya devam etti.

Sonunda Conrad’ı anlamıştım. Demek istediğim, şu an bunlarla, yani benimle baş edemeyeceğini söylerken, ne demek istediğini anlamıştım. Ben de edemezdim. Tek yapmak istediğim, her saniyemi evde Susannah ile geçirmekti. Yazın son kalan damlalarını da içime çekip bunun da önceki yazlar gibi olduğu numarasını yapmaktı. Tek istediğim buydu.

Kırk Beşinci Bölüm

Ayrılmadan önceki son günden nefret ederdim çünkü temizlik günündü ve çocukken, eve kum taşıyız diye sahile gitmemize izin verilmezdi. Tüm çarşatları yıkayıp kumları süpürdük, sörf tahtalarıyla deniz yataklarının bodrumdaki yerlerinde olduğundan emin olduk, buzdolabını temizledik ve eve dönüş yolculuğu için kendimize sandviçler hazırladık. Annem işin başındaydı. Her şeyin aynı bulunduğu şekilde bırakılmasında ısrar etti. “Böylece bir sonraki yaza hazır hâlde kalır,” dedi. Bilmediği şeyse, biz evden ayrıldıktan sonra ve yazın eve gelmeden önce, temizlikçilerin eve gelip işleri hallettiği idi.

Bir keresinde Susannah’yı temizlikçileri arayıp randevu alırken yakalamıştım. Susannah bir eliyle telefonun ahizesini kapayıp suçlulukla, “Annene söyleme, olur mu Belly?” demişti.

Başımı sallamıştım. İkimizin arasında bir sır gibiydi ve hoşuma gitmişti. Aslına bakılırsa annem temizlik yapmayı sever ve bizim işimiz olarak gördüğü şeyleri temizlikçilerin ya da hizmetçilerin yapmasını doğru bulmazdı. “Birisinden, sen yapabiliyorken, senin yerine dişlerini fırçalamasını ya da ayakkabılarını bağlamasını ister miydin?” diyordu, ki bunun cevabı hayırdı.

Susannah beni üçüncü kere, bir süpürgeyle mutfak süpürürken görünce, “Kumu dert etme,” derdi. Ben yine de süpürmeye devam ederdim. Annem ayağının altında kum hissederse ne derdi, biliyordum.

O akşam yemek için buzdolabında kalan ne varsa yedik. Geleneğimiz buydu. Annem iki donmuş pizzayı pişirdi, pilavı ısıttı, solmuş kereviz ve domateslerden bir salata yaptı. Midye çorbası ile kaburga eti ve Susannah’nın bir hafta öncesinden kalma patates salatası da vardı. Kimsenin yemek istemediği eski yemeklerden oluşan bir açık büfe gibiydi.

Yine de yedik. Muttak masasının etrafına oturup alüminyum tabaklardan bir şeyler atıştırdık. Conrad bana gizlice bakışlar atıp durdu. Ben ona her geri baktığımda bakışlarını kaçırdı. Ona, *buradayım*, demek istedim. *Hâlâ buradayım*.

Hepimiz sessizce yemek yiyorduk ki Jeremiah sessizliği bozarak “Bu patates salatası ağız gibi kokuyor,” dedi.

Conrad, “O senin ağzından geliyordur,” dedi.

Hepimiz buna güldük ve bir gevşeme hissedildi. Gülmenin sorun olmaması, üzgün olmamak iyi gelmişti.

Sonra Conrad, “Bu kaburganın üzerinde küf var,” dedi ve hepimiz tekrar güldük. Uzun zamandır gülmemişim gibi hissediyordum kendimi.

Annem gözlerini devirdi. “Biraz küf yesen ölür müsün? Onu kazı gitsin. Bana ver. Ben yerim.”

Conrad ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı ve kaburga etine çatalını batırıp onu abartıyla annemin tabağına koydu. “Afiyet olsun Laurel.”

Annem, “Bu oğlanları çok şımartıyorsun Beck,” dedi ve her şey, herhangi bir günde yaşananlar gibi geldi. “Belly artık yemeklerle büyümüştür, değil mi fasulyem?”

“Evet,” dedim. “Ben kimsenin istemediği, artık yemeklerle beslenen, ihmal edilmiş çocuktum,” dedim.

Annem gülümsemesini bastırıp patates salatasını bana uzattı.

Susannah, Conrad’ın omzuna, Jeremiah’nın yanağına dokunarak “Onları şımartıyorum,” dedi. “Onlar birer melek. Neden şımartmayayım ki?”

İki oğlan bir an birbirlerine baktı. Sonra Conrad, “Ben meleşim ama Jere daha çok o nur topu gibi olan çocuklara benziyor,” dedi. Ardından uzanıp Jeremiah’nın saçlarını sertçe karıştırdı.

Jeremiah onun elini ittirdi. “O melek falan değil, şeytanın kendisi,” dedi. Sanki kavgaları hafızalardan silinmişti. Erkekler böyle olurdu. Kavga ederler sonra da her şeyin üzerine sünger çekerlerdi.

Annem, Conrad’ın tabağına koyduğu kaburgayı aldı ve ona bakıp geri koydu. İç çekerek “Bunu yiyemem,” dedi.

Susannah saçlarını gözünden çekip gülerek “Küften ölmezsin,” dedi. Çatalını havaya kaldırarak “Ne öldürür, biliyor musun?” dedi.

Hepimiz ona baktık.

Zafer kazanmışçasına, “Kanser,” dedi. Yüzünden hiçbir şey ele vermiyordu. Kahkahalara boğulmadan önce, tam dört sani-

ye, öylece donuk bir ifadeyle kaldı. Conrad da sonunda gülümseyene dek onun saçlarını karıştırdı. Conrad'ın gülmek istemediğini ama annesi için güldüğünü anlıyordum.

“Dinleyin,” dedi Susannah. “Size olabilecekleri anlatayım. Akupunktura gidiyorum, ilaçlarımı alıyorum ve hâlâ bununla elimden geldiğince savaşıyorum. Doktorum bu noktada yapabileceklerimin en fazla bunlar olduğunu söylüyor. Bedenime daha fazla zehir enjekte etmeyi ya da hastanede daha fazla zaman geçirmeyi reddediyorum. Olmak istediğim yer burası. Benim için en önemli olan insanların yanı. Tamam mı?” Hepimize baktı.

Hepimiz, “Tamam,” dediysek de hiçbir şekilde tamam değildi. Hiç de olmayacaktı.

Susannah konuşmaya devam etti. “Sonsuza yolculuğa çıktığımda, tüm hayatım boyunca bir hastane odasına hapsedilmiş gibi görünmek istemiyorum. En azından bronz olmak istiyorum. Belly kadar bronz olmak istiyorum.” Çatalıyla beni işaret etti.

Annem, “Beck, eğer Belly kadar bronz olmak istiyorsan daha çok zamana ihtiyacın var. Bunu bir yazda elde edemezsin. Benim kızım, annesinin karnından bronz doğmadı, bunun için yıllar gerekir,” dedi. Basitçe, mantıklı bir biçimde söylemişti bunu.

Susannah henüz hazır değildi. Hiçbirimiz değildik.

Yemekten sonra toplanmak için herkes kendi yoluna gitti. Ev çok sessizdi. Odamda kalıp giysilerimi, ayakkabılarımı kitaplarımı topladım. Mayolarımı toplama vakti gelene kadar. Ama bunu yapmaya henüz hazır değildim. Bir kere daha yüzmek istiyordum.

Mayomu giyip biri Jeremiah'ya biri Conrad'a iki not yazdım. İki nota da, "Gece yarısı yüzmesi. On dakika içinde benimle buluşun," yazdım. İki kapının altından notları ittim ve arkamdan havalanan havlumlâ, elimden geldiğince çabuk merdivenlerden indim. Yazın böyle bitmesine izin veremezdim. Hep beraber güzel bir an geçirmeden bu evden ayrılamazdık.

Ev karanlıktı ve ışıkları açmadan dışarı çıktım. Açmama gerek yoktu. Orayı ezbere biliyordum.

Dışarı çıkar çıkmaz havuza daldım. Karın üstü suya atladım, belki de bu evdeki son dalışımdı bu. Ay parlak ve beyazdı, oğlanları beklerken suyun üzerinde kalıp yıldızları sayarak okyanusun sesini dinledim. Gelgit böyle alçakken, bir ninni gibi fısıldayıp mırıldanırdı. Sonsuza kadar bu anda kalmayı dilerdim. İçinde donmuş bir anı barındıran plastik kar toplarından biri gibi.

Beck'in oğlanları beraber aşağı indi. Sanırım merdivenlerde karşılaşmışlardı. İkisi de mayosunu giymişti. İüm yaz boyunca Conrad'ı mayosuyla görmediğimi, bu havuzda ilk günden bu yana yüzmediğimizi fark ettim. Jeremiah ile de sadece bir ya da iki kez okyanusta yüzmüştük. Cam ile ya da yalnız yüzmelerim dışında, yüzme zamanı neredeyse hiç olmayan bir yaz olmuştu. O düşünce beni inanılmaz üzdü. Son yazımız olabilirdi bu ve birlikte yüzmemiştik bile.

Sırtüstü suda dururken, "Merhaba," dedim.

Conrad parmağını suya daldırdı. "Su, yüzmek için biraz soğuk değil mi?"

Yüksek sesle gıdaklayarak "Tavuk," dedim. "Atla ve bir an önce kurtul."

Oğlanlar birbirlerine baktı. Ardından Jeremiah koşarak suya atladı ve onu Conrad izledi. İkisi de suyu feci sıçrattı ve ben de güldüğüm için bir sürü su yuttum ama umurumda değildi.

Derin kısma yüzdük ve dibe batmamak için ellerimle suda daireler çizmeye başladım. Conrad uzanıp kâküllerimi gözle-
rimin önünden çekti. Küçük bir hareketti ama Jeremiah bunu gördü ve dönerek havuzun kenarına doğru yüzdü.

Bir saniye kendimi üzgün hissettim ama sonra aniden bir şey aklıma geldi. Bir hatıra kitabının arasındaki bir yaprak gibi yüreğime oturdu. Kollarımı havaya kaldırıp bir su balerini gibi daireler çizmeye başladım.

Dönerken bir yandan da tekrar etim. “Maggi ve Milly ve Molly ile May/ Bir gün sahile oynamaya giderler / Maggie şarkı söyleyen bir deniz kabuğu bulur / Tüm dertlerini unuttur ve/ Milly ışınları beş uyuşuk parmak gibi olan yalnız bir yıldızla arkadaş olur...”

Jeremiah sırtıttı. “Molly de korkunç bir şey tarafından takip edilir / Köpükler çıkarırken yan yan giden bir şey / May de eve yuvarlak bir taşla gelir / Bir dünya gibi küçük ve yalnızlık kadar büyük bir şeyle...”

Conrad da katılınca hep beraber söyledik. “Kaybettiğimiz her şey (sen ya da ben) karşılığında / Her zaman kendimizi buluruz denizde.”

Susannah’nın en sevdiği şiirdi bu; uzun zaman önce bize öğretmişti. Deniz kabuklarıyla deniz analarını işaret ettiğinde onun doğa yürüyüşlerinden birini yapıyorduk. O gün kol kola sahile inmiş ve bunu o kadar yüksek sesle okumuştuk ki sanırım balıkları uyandırmıştık. Milli marşımız gibi ezbere bilirdik bu şiiri.

Birden, “Bu buradaki son yazımız olabilir,” dedim.

Jeremiah yanıma gelerek “İmkânsız,” dedi.

“Bu sonbaharda Conrad üniversiteye gidecek, senin de futbol kampın var,” diye hatırlattım ona. Yine de Conrad’ın üniversiteye ya da Jeremiah’nın iki haftalığına kampa gitmesinin gelecek yaz buraya gelmememizle ilgisi yoktu. Hepimizin düşündüğü şeyi, Susannah’nın hasta olduğunu ve iyileşemeyeceğini, onun bizi bir arada tutan ip olduğunu söylemedim.

Conrad başını salladı. “Önemli değil. Her zaman geri geleceğiz.”

Onun bir an için kendisiyle Jeremiah’yı mı kastettiğini düşünürken, “Hepimiz,” dedi.

Tekrar sessizleştik ve aklıma bir fikir geldi. “Haydi bir girdap yapalım!” deyip ellerimi kavuşturdum.

Conrad bana gülümseyip başını sallayarak “Çok çocuksun,” dedi. Bana çocuk demesi ilk defa beni rahatsız etmedi. Aksine bir iltifat gibi geldi.

Havuzun ortasına gitti. “Haydi gelin çocuklar!”

Onlar da bana doğru yüzdüler ve bir daire yapıp elimizden geldiğince hızlı koştuk. Jeremiah gülerek “Daha hızlı!” diye bağırdı.

Ardından durup kendimizi gevşeterek az önce yarattığımız girdaba bıraktık kendimizi. Başımı arkaya yaslayıp akıntının beni sürüklemesine izin verdim.

Kırk Altıncı Bölüm

Aradığında sesini tanımadım. Kısmen onun aramasını beklemediğimden, kısmen de hâlâ varı ufkulu olduğumdan Bana, “Arabadayım, evinize doğru geliyorum. Seni görebilir miyim?” demişti.

Gecenin on iki buçuğuydu. Boston beş buçuk saat mesafedeydi. Tüm akşam araba kullanmıştı. Beni görmek istiyordu.

Ona, yola park etmesini, annem yatağa gittikten sonra onunla köşede buluşacağımı söyledim. Bekleyeceğini söyledi.

Işıkları kapayıp pencerenin yanında arka farlara bakındım. Arabasını görür görmez dışarı koşturmak istedim ama beklemem gerekiyordu. Annemin, odasında dolandığını işitebiliyor ve uyumadan önce en az yarım saat yatağında kitap okuyacağını biliyordum. Onun dışarıda beni beklediğini bilmek ve onun yanına gidememek âdeta işkence gibiydi.

Karanlıkta, büyükannemin Noel’de benim için ördüğü atkıyla bereyi taktım. Ardından yatak odamın kapısını kapayıp annemin odasının önünden kulağımı kapıya yaslayıp parmak uçlarımda geçerek koridorda ilerledim. Odasının ışığı sönmüştü ve hafifçe horladığını duyabiliyordum. Şansıma Steven henüz evde değildi, yoksa babamız gibi onun uykusu da çok hafifti.

Annem sonunda uyumuştı; ev sessiz ve hareketsizdi. Noel ağacımız hâlâ kuruluydu. Işıklarını hâlâ açık tutuyorduk. Çünkü hâlâ Noel’miş gibi bir his veriyordu. Sanki Noel Baba her an elinde hediyelerle çıkabilecekmiş gibi. Anneme not bırakmadım, sabah uyanıp da nerede olduğumu merak ettiğinde onu arardım.

Ortadaki gıcırdayan basamağa dikkat ederek merdivenlerden aşağı indim ama evden çıkınca, ön basamaklardan ve ayaz yapmış bahçenin üzerinden koşarak geçtim. Spor ayakkabılarımla altları her adımda çatırdadı. Paltomu givmevi unutmuştum. Atkıyla bereyi hatırlamıştım ama paltoyu unutmuştum.

Tam olması gerektiği yerde, köşedeydi. Arabada hiç ışık yanmıyordu, sanki daha önce milyon kere yapmışım gibi yolcu kapısını açtım ama aslında bunu hiç yapmamıştım. Hiç arabasına binmemiştim. Onu ağustostan beri görmüyordum.

Kafamı içeri soktum ama içeri girmedim. Önce ona bakmak istiyordum. Bakmalıydım. Kıştı ve gri bir kazak giyiyordu. Yanakları soğuktan kızarmış, bronzluğu gitmişti ama hâlâ aynı görünüyordu. “Hey,” deyip içeri girdim.

“Palton yok,” dedi.

Konuşurken titrememe rağmen, “O kadar da soğuk değil,” dedim.

Üzerindeki kazağı çıkarıp bana vererek “Al,” dedi.

Kazağı giydim. Sıcaktı ve sigara kokmuyordu. Sadece o kokuyordu. Demek Conrad sonunda sigarayı bırakmıştı. Gülümsedim.

Motoru çalıştırdı.

“Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum,” dedim.

O da neredeyse utangaçça, “Ben de,” dedi. Ve tereddüt etti. “Hâlâ benimle geliyor musun?”

Bunu sormasına bile inanamadım. Onunla her yere girdim.

“Evet,” dedim.

Dünyada sanki o andan başka hiçbir şey yoktu. Sadece biz vardık. Geçtiğimiz ve ondan önceki yazlar olan her şey, bizi bu sonuca getirmişti. Şimdiye.

Teşekkür

İlk olarak ve her zaman için, Pippin kadınlarına teşekkürler: Emily van Beek. Holly McGhee ve Samantha Cosentino.

Bana kimsenin göstermediği kadar destek gösteren sıra dışı editörüm Emily Meehan'ın yanında, Courtney Bongiolatti'ye teşekkür ederim.

Luck Ruth Cummins ve S&S'deki herkese de.

Jenna ya, Beverly ye ve Calhoun Okulu na, yazı hayatıma sürekli desteklerinden ötürü çok teşekkürler.

Yazı grubum Longstockings'e, özellikle de her pazartesi karşıma oturup beni yüreklendiren bir tane Longstocking'e – Siobhan, sana diyorum, teşekkürler.

Ve bana erkek arkadaşları, sahilleri, çocukları, hayatları içine alacak denli uzayarak sonsuza dek sürecek cinsten arkadaşlıklar konusunda yazmakta ilham kaynağı olduğu için Gram'e teşekkürler.

güzelleştiğimi o yaz

HER ŞEY BU YAZ OLDU.
VE ONDAN ÖNCEKİ BÜTÜN YAZLAR,
BU YAZ İÇİN VARDI.

Belly, her sene okullar kapanınca, hayatının bütün yazlarını geçirdiği aile dostlarının evine gelir ve kendini müthiş bir tatilin kollarına atar. Annesinin en yakın arkadaşı Susannah ile samimi sohbetler, geceleri onu bekleyen havuz eğlenceleri, nefis bir kumsal ve vazgeçemediği iki genç adam... Belly'nin kendini bildi bileli âşık olduğu ulaşılmaz Conrad ve genç kıza gerçekten ciddiye alan tek kişi, arkadaş canlısı Jeremiah.

Ama bu yıl başından beri bir şeyler farklı.
Herkes Belly'yi ilk kez fark etmiş gibi.
Harika bir yaz olacak.
Belly'nin asla unutamayacağı bir yaz...

JENNY HAN, Richmond, Virginia'da doğdu ve University of North Carolina'da yaratıcı yazarlık okudu. New York'ta yaşıyor. Yazarla ilgili ayrıntılı bilgiye dearjennyhan.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisayinlari

Kapak Tasarım: photoRepublic, 2016